

ראש מילין

הראי"ה קוק

מהדורה לא מוגהת

2	האותיות
12	התגין
16	הנקודות
19	הטעמים
29	הברקה
35	"התגין"
36	הנקודות
38	טעמים
42	הערות
43	צפיה
43	השרשים
43	האלף
48	הבית
53	הגימ"ל
55	מאמר על תבנית אות אל"ף מכת"ק

המחשבות הקודמות לכל האותיות הן משוטטות בנו פנימה תדיר. אנחנו צריכים לחשוף את האומץ האמיתי שלנו, את צורת האריאליות הנשמטית שבקרבונו, כדי לעמוד תמיד על אופים של אותם הציורים הבלתי מצויירים, אותם התוארים העומדים למעלה מכל תואר, כדי שנכיר את הדר נשמתנו. ועל פי אותם הרעיונות העליונים יסתעפו אצלנו הסעיפים של המחשבות הפוריות המתגלמות באותיות. ובהברא בנו האותיות, יתגלו הנקודות ממקור המחשבה הקודמת להם, והטעמים יתגונו מאותו המקור העליון ששם שרויה היא המחשבה הקודמת המחשפת את האותיות, שהאותיות עצמן בניתוחם קיימים שם בצורה אידיאלית מיוחדת. מתוך תביעה עליונה זו הרינו באים למדרש האותיות, שיביאנו להארת הנקודות, והטעמים, ותגיהם יזהירו לנו את אורותיהם, והתיבות והמאמרים, הפסוקים והספרים, יפיצו עלינו את קרני הודם.

האותיות

"אל"ף"

האלף מעיר בנו את המחשבה של הראשית, ההתחלה הקדומה. אנו צופים את גדולתה, והננו משתוממים על יקרת חזיונה. היא אומרת לנו אומר סלה להקשיב, ללמוד, לאלף. האולפן זהו תרגום הלימוד. יודעת היא הנשמה שכל הבא בלימוד איננו מקורי. מקורי הוא הרעיון הפנימי שאינו מבוטא, שהיה יהיה נחלת העולם ביום הגדול שאיש את אחיו ואיש את רעהו לא ילמדו עוד לדעת את ד', כי כולם ידעו אותו מקטנם עד גדולם. הלימוד הוא תרגום, אחוריהם של הפנים המחשביים, לא הערות הנשמטית כ"א תרדמתה. זאת היא תורת הוראת האלף בשמו. ביטוי הקרוב לאלף המספרי יביא אותנו לחשוב ע"ד מדרגת המספר הרביעית: יחידות, עשירות, מאות, אלפים. ההגיון החתום, ההגיון המחשבי, ההגיון המילולי, וההגיון הנשמע. הלימוד יבא במערכה הרביעית, בההגיון הנשמע, בכריית האזנים, מדרגה הרביעית, שריבויה הוא מיעוטה. היו"ד העליונה של האלף מזכירה אותנו את העושר, את הריבוי המבוטא ביסוד המספר בהתרבותו, שממנו אנו מציירים את כבוד הגודל של האחדות של ריבוי וגודל האצור בו. מתוך העושר של הריבוי שבא מצד הגודל הנושא בכחו כל ריבוי, כל עוצם, וכל מתרבה, וכל מוגבל-מתוסף נובע ממנו, (זה) הרי אנו מתארים בהיו"ד התחתונה, הריבוי הממשי. והיחש הנמרץ שבין הריבוי המוחלט, שבסוד האחדות המעולה המוחלטה, ובין האחדות המוגבלת, המצבת דברים מסומנים בגבוליהם, איננה נגיעה ישרה, לא יוכל התוכן המוגבל לגעת באותה העליונות המתנשאת ממעל לכל גבולים ומצרים, כ"א מתוך היסוד המזהיר שכל נקודה לא תסמנהו, תצא תכונה קוית אלכסונית, המתחילה מהשמאל של העליונות, כלומר מאותה התכונה של הכח הנשגב, שיש בהעליונות הצחה למעט כחה, להאפיל אורה, כדי שתהיה נראה ומבהיקה לעיני כל מוגבל ונתפס בציור והכרה, מזה תצא הנהרה, וכל אשר תשפיל לרדת היא יותר מימנת, כלומר יותר מתגלה ברב עצמה במערכות התחתיות, ובמעבר אלכסוני זה יגע התוכן העליון של הריבוי המאוחד מצד אחד, מגע דק וקלוש, המספיק לפי עזוז החיים שבו למלא הכל חיים ושפעת מציאות. ומהצד התחתיתי יגיע לקו אלכסוני זה התוכן היותר מזוקק ודק מהריבוי המתרבה, המוגבל והמתפצל לענפים אין קץ, הבונים עולמי עולמים אין תכלית. וכולם מתאחדים בחטיבה אחת, ויאיר ברק אור של ראשית האורים, האלף בתבניתו המכתבית. א וההכרה הכחה התרגומית, האולפן הארמי, יגיע להלמ"ד הלשון קדשי, ושניהם יחד ישחררו את המבטא, יתירו את הכח המילולי ממאסרו, והיה לפ"ה, אשר בכל זאת עודנו אסור ברום אחדותו הדוממת, האומרת פ"א באלף, תחת הפה הההית המבלטת. האלף בצורתו המבטאית מציירת לנו את סמל השור, בהמת הכח והעבודה, בעלת העול, שמכחה יבאו התבואות

המחיות, ורב תבואות בכח שור. כל העז הרוחני המהווה את המון הציורים הבאים ומסתעפים כלול הוא בכח הצורה ההתחלית, בה הכל, וכח גבורתה מתגלה ביצירות הפרטיות, ההוות ומתגלות, אחד לאחד למצא חשבון.

"בי"ת"

בית, אחרי שיש תוכן, שישנה צורה ראשית, הרי כאן תפארת אדם לשבת בית, צריכים כבר להכין בית קבול אל הצורות המתהוות, אל המון החיל הבא ושוטף. הסיכוך והאטימה הפועלים שלא תופיע האורה בשפעתה הצורית המופשטה הם הם הגורמים לחומר שיבנה, לבית קבול סגנוני ותכסיסי שיתכונן. פתיחתו של הבית איננה מול האלף, לעומת הצורה המופשטה הכוללת כל בקרבה, כ"א לעומת הרכוש הבא, המוגבל עכ"פ באיזה מובן, עד כדי להכנס בתיאור וחשבון. עבות וחזקות הן המחיצות החוצצות לעומת המעל והתחת, ממעל לכל גבול הרי התעופה הרוממה שרויה בלא גבול ומצר, ומתחת לכל גבול הרי הוא ג"כ כממעל לכל גבול, הרי גם שם התעופה הרוממה שרויה בלא גבול, אין המעל והתחת מתיחסים לערכיהם כ"א במקום שהגבולים שולטים שם, ולהציב המעמד שלא יחדר האור הבלתי מוגבל ויטשטש את כל הצורות האפניות המוגבלות, לזה צריך בנין איתן, חציבה חזקה, כמין מעזיבה. אמנם גם להגביל את הגבול מצדדיו הננו עסוקים. אמת הוא שפונה הוא התוכן המגביל את הגבולים להחמון הרב של הנגבלים, אשר שטפו ויבאו כשטף מים, אבל לא כל הנגבל מתגלה בצורה הוייתית, וצריכה להיות מחיצה דקה החוצצת ומעכבת גם את כח חלוש זה שלא יחדור במקום שאינו ראוי לו. הציור אשר ישאר בתעלומה, בעומק הדממה, ראוי לו להתעכב ע"י מסיפס, מחיצה דקה, מבלי לחדור אל הגבולים הצריכים להצטיר ולהגלות, לא ממעל ולא מתחת לכל המוגבלים הוא התוכן המתעלם בעומק הסוד ההויתי, בצדו ובדרגתו של כל המתהווה הוא עומד, אבל מעוכב הוא, וגדר של שושנים מעכבו מלפרוץ פרצות, בטנך ערימת חטים סוגה בשושנים, מחיצת הבית הימנית הדקה.

"גימל"

אחרי שבאו התוכנים של ההויות לגבולם, נערכו המשקלים אלו כנגד אלו, ומציאות המשפט, הגומל גמול של מדה במדה, בא והתגלה. גם יתאר שאלו אשר היו כיונקים משדי האם, קשורים אל היסוד המחיה בראשית ההתגלות של כל היש, נגמלו ונעשו עומדים בתוכן מיוחד לעצמם, מתגדלים מתוכיותם ע"י תנועתם העצמית המכוונת להיות מקבלים את הופעת השפעה ההוייתית ממקור החיים הראשיים. ממרומים, מעילוי הדרגות עד תחתיתם ירדו המצויים, כפי תיאור החלק של הצורה הו"וית שבאות. ובשפלות התחתיתית, במקום אשר יצערו ויחשכו הענינים המוזרחים במדתם היותר מצומצמה, יחל הריבוי המספרי בצורתו המוגבלת, בצורה שעתיד להראות ריבויים, שאין מקורם האחדותי ניכר בהם, בגילוי והארה. עקב הגימל"ל שבתואר הו"ד, שמגע דק מחבר אותו אל החלק התחתיתי של הו"ו, התיאור אשר להתפשטות של הצורה הגשמית שבעלי חיים הרגילים, המבטאת במראה הגמל, ציור הכבדות הגשמית והכמות העבה, מוצאה פה מקום להתאר, כי ירידת ההדרגות הן הן הגורמות להתגלות החמרית, גניזת האיכות היא הגורמת להתגלות הכמות, שקיעת האורה מציירת את המחשכים, והגרעון מביא את התוספת, שכל המוסיף גורע. הירידה הזאת מביאה היא ג"כ את ההבטאה מה שאין המחשבה הברורה מרשה את התגלותה והגלמותה. גי, עומק, מל, דיבור, כעין החשמל, עתים חשות עתים ממללות.

"דל"ת"

הדלת השכלית, פתיחת ההשגות העליונות, הבלתי מוגבלות, קשורה היא בכל המוגבל הקצוב, הדלות, העניות של השפעת היש שבמציאות המוגבלת, זאת היא הגורמת שיוכלו היצורים המוגבלים בכח השגתם לפתוח את הדלת וללכת מחיל אל חיל. הדלת היא ג"כ מרוממת, ושואבת את לשד החיים ממעיינות התהום העליון, דלה דלה, ע"י המון הרשמים הגשמים במקומם, וע"י כל מוגבל בכלל. הדל"ת בשני קויו, יתאר את הכמות ואת האיכות של העולם המוגבל. האיכות זהו תוכן העליון היסודי המעובה, החוק במציאותו, אשר קצהו הימני, כח העז שבו המהוה ומחיה, מחולל בחילו את הכמות המתרבה. משאיר הוא הקו הכמותי, את היו"ד מלאחריו, היסוד המספרי, הכח המרבה, עומד הוא ומנצח על התוכן הכמותי מתוך החיל של התוכן האיכותי, וההויה המוגבלת הולכת ומתגדלת, הדלת הננעלת הולכת ומתפתחת. הקו הדק הוא התוכן הממועט, הכמות, ההולך ונמשך משפעת האיכות, שהיסוד המספרי האיכותי נותן בו לשד החיים וכח ההתרבות.

"ה"א"

שמוכנים הם הציורים אחרי הגבלתם, שהם ראויים להיות מושטים לנו כבר לפעול בהם, עליהם ועמיהם, תורה לנו הה"א בביטויה, הא לכם זרע, כח פועל מפורד, כח בדול בלתי מחובר בעצמיותם של התוכנים המוגבלים בא ומצטרף אליהם. ובהצטרפות זו הפעולה ההכנית נעשית. הכח הפועל הרי הוא הבסיס העומד בשמאלה של הפעולה, לא את המקום העצמיותי הימני הוא תופס, כ"א את המקום המקרי הצורתי במובן צורת הפרט, איננו גבול וכלול בתוכן הציורים עצמם, כ"א עומד הוא מנותק מהם, ופועל בקרבם. הוא כולל בקרבו צורות שונות, לפעמים הצורה האיכותית המספרית, ולפעמים הצורה הקווית הכמותית, תבנית הוי"ו או תבנית היו"ד, רושם המדידה או המספר, הנכלל בתוך הצורה הה"ית להשלימה ולשכללה.

"ו"י"

התוכן המדידי, בכל מהותו, מתפשט הוא למטה למטרתה של התאחדות התוכנים, הציורים המוגבלים וכל הסתעפותיהם. בחיבור הזה שהוי"ו בהוראתו השמית והגלמית מורה עליו הולך משך החיים ומתגלה, החלקים המפוזרים שבצורות גולמיים מוצגים מתארגנים, ושפעת החיים הכלליים האמיצים הולכת ומזדלפת בהם. ההוראה המילולית הדקדוקית של הוי"ו, נושאת עליה ג"כ את התוכן של החיבור והאיחוד, היחשיות וההצטרפות המביאה את ברכת השלום, בכל דבר שלם, ששלמותו באה מקיבוץ כל חלקיו והתאמתם יחד, המתעלה על סגולת הזמן ומערבת את העתיד עם העבר.

"זי"ן"

כשהחיים באים למציאותם כבר רבו נגדם המונעים והמפריעים. היחושים המדויקים הם כ"כ משוערים ומכוונים עד שכל הפרעה קלה של איזה יחש וערך כבר היא מעכבת, משבת את החיים ונוטלת את הדר זיום. ע"כ צריך הזי"ן לבא, הכלים שהמלחמה נאסרת על ידם נגד כל מפריע, נגד כל אויב ומתנקם, הנצחון המלחמתי, השארות החיים בצביונם המלא למרות כל המון מפריעיהם, איננו לקוח מהיו"ד האיכותית בהתפשטותה כערך הוי"ו, לא התפשטות האיכותית תכין את הנשק, את הכח לכלות כל

מפריע, כ"א מהיסוד האיכותי הבלתי מתפשט, המרומם בתוכנו, כשהוא לעצמו, שממנו מושקפה היא ההזרות של כל רע, מתוך מרכזו יבנה הזי"ן את מערכות בנינו. והתכונה הלוחמת, היא בעצמה ג"כ תכונה מכלכלת וזנה, נותנת מחיה לכל הערכים הצריכים להיות מתכוננים לבנין העולמים וכל תולדותיהם.

"ח"ת"

השבר שבא בציורים המתנגחים זה בזה, אידיאלים הסותרים זה את זה, זאת החתת, המחיתה, באה בתחילת השכלול בתור הקדמה לבנין עולמים שלם ונהדר. שני זי"נים זה לקבל זה, מחנה מול מחנה, הזי"ן של החיל ההורס, ולעומתו הזי"ן של מחנה הבונה, המהרס את ההורס, מתאחדים יחדיו בהתנגשותם. וההרעשה הוה, המחיתה מתגלה, והרעיון העליון מחבר את הזי"נים יחד, ברום עולם, יושב סתר, הגיון נורא, חושב מחשבות ועצות מרחוק, שם החי, שם החיות, שם יחש החיים אל כל אשר חיים בו מפכים, חית תוריד עדת ענייד, עז המלחמה, והמלחמה נגד המלחמה, מהוה את החיים בכל ערכיהם ומובניהם, בכל סעיפיהם והסתעפותם.

"ט"ת"

אוצר הטוב מתמלא, הפרטים כולם מתמלאים בסכומם, מוכנת היא כל המחנה של הפרטים האחדים להכלל בהכלל המספרי, ועולם ההכנה בכל עשרו וטובו הוא מעוטר, סמל הטוב הגנוז. התפשטות החיים מימינו. הוי"ו הימיני עומד חמוש ושבע בשפעת טובו. הפרטיות אינה מוכרה כ"א בפנימיותה ולעצמה, לפיכך לא יתרבו השמות העצמיים, והסקירה העצמית הפנימית גונזת את הטוב, וכופפת את ראש הוי"ו בהמשכה אל תוכה. עומד הוא הזי"ן כח הקרב והמלחמה מעבר מזה, וכח המכלכל ומזין מעבר מזה, בצד השמאלי, שומר את אוצר החיים והתוכניות הפרטיות מכל איבוד וכליה, מכל צר ושוסה. חזק הוא הבסיס התחתיתי השומר את ערך החיים של הפרטיות, האחדים, בין מצד המחוייב בין מצד המשולל, שלא ישקעו בתהומות האפלה, ושגם ברדתם ירדו ירידה שהעליה היא נוחה ואפשרית, מוריד שאול ויעל. והעליה מובטחת היא, מפני שבאמת כבר ערוך הוא הבסיס החזק השומר מירידה תהומית, ששענים עליו יסוד החיים המקשר והמאחד, ויסוד הזי"ן השומר והלוחם. והכל עולה למכון ההשלמה המספרית בפרטיות, שטובה נעלם בפנימיותה, וביטויה ג"כ נעלם מכל הוראה מאתנו, אף כי בטח יש להצלול הוראה כמוסה, אבל מתאים הוא ג"כ עילום השם בתור ביטוי גלוי למהות התוכן החבוי של הטי"ת.

"י"ד"

המספר בשלמותו בהתאחדותם של הפרטים כולם, בכללותם כבראשית הוייתם באחריתם, מציין את תכונת היו"ד בצורה הנקודתית, צמצום וריכוז, נגיעה ציורית, והתעלות אל מה שאפס בו כל תואר וכל ציור. והציור בעצמו הוא רק דמות אפיסת ההכרה, נקודה שחורה שאין בה שום חישוף של לובן ושל בוהק, זהו האוצר הנשגב, שכח היו"ד הפועלת מתמלא בגינו באוצר החיים. והמשכת התנובה העליונה, שמבטאת את הביטוי של היו"ד, הנקודה, הקו והשטח, שהם מתגלים בהדרגה בהבטאת היו"ד, בהתגלמות מבטאו ע"י היו"ד הוי"ו והדל"ת שבו, מורים שהולכים הציורים פה ונגשים כבר להגלמת המפעלים, ליצירות מפעליות, המזדרחות מתוך השיגוב המופשט, הנשגב והעליון מכל רעיון. ההסתעפות לא באה עד הציור המעוקב, כי אם עמדה על הגבול של השטח, להודיע כמה רמו ושגבו ארחות המפעלים בהיותם עומדים

בשיגובם הצורתי אשר בהעמדה הרוחנית, כי כל הגבלה חמרית לא תגע בה, כ"א במגע היותר דק וקלוש, המתקרב אל ההויה המגושמה, שתחתיתה היא רק השטחיות הגוונית, שמראה העין, רק הוא, יכול להקשר בו, אבל לא תפיסת היד.

"כ"ף"

באים הם המהותיים הנערכים זה לעומת זה, בכל צירוף כללותם ובכל יקרת ערך פרטיותם, לידי הצטרפות ערכית, שהכף המקבלת את תכונת המשקל וההערכה המשוה באה לפעולתה, יחד עם הפעולה הטכנית המתגלה בכפיים, שראשיתה היא הכפיה המכרחת את ההתפשטות הכחית של ההתהוות להתגלם בצורה ידועה, בתכונה מדויקה, ע"פ החפץ והמגמה היסודית. הכ"ף בצורתו, כח המפעל, לא הנתוח של הפעולות המתפרדות ומהוות ומתגלמות בפרקיהם השונים והמחולקים, כ"א הופעת הפעולה והזרחתה בשטף חייה, שהיא הופעה אחת, מתגלגלת בכל אופניה, תופסת את הרום ואת התחת בתפיסה חזקה ומעובה. חוצצת בפני הימין בחציצה דקה, מה שהוא ממינה של ההופעה הפעולתית אלא שהוא מנוע מלבוא אל תחומה הרי הוא נגדר במסיפס, דיה מחיצה קלה כמחיצת הבי"ת הימנית, אבל הרום והתחת בחזקה הם חוצצים, ההפרדה מצד העילוי או מצד השפל שלא להכנס בחוג המפעלים היא איתנה ועמודית, חסינה כחוסן השמים ומוצקה כיציקת הארץ. אמנם מה שלא התגלה בהמפעלים, ועתיד להתגלות, מה שהוא בכח ואינו בפועל, על זה פתוח הוא פתח הכ"ף. הכ"ף יכניס בתוכו, במשקלו ובעצמת פעולתו, את כל תנועת כפיים אשר יבואו, אשר יקומו ויעמדו, מראשית עד אחרית לעדי עד, כל הטכניקה בכל מעמקה, כל הבינה היתרה של האדם שהיא מעין דוגמא שלמעלה.

"למ"ד"

באים אנו לאותו המעמד שההקשבות העצמיות כבר נגמרו, כל מה שכל מצוי משיג וכל אידיאל חי מקיר מרוחו פנימה, לצייר ולפעול, להוות להרחיב, להפרות ולהוליד, כבר בא ועומד על מכונו, ומתחילה היא ההתרחבות הציורית מתוך הספיגה שכל נושא סופג אל תוכו מחוצה לו, כאן באה כבר כריית האזנים לכלל עמדתה, והלמ"ד בא לסדר את ארחות השפעותיו. מקבלים הם דין מן דין ארחות חיים ורגשי חיים, הדרכות תבוניות וציורי דעת, שפעת חפצים והמון רצונות. הלמ"ד, בצורתו המתרוממת מעל השיטה השוה, מביא את הרעיון החיפושי המתרומם למעלה למעלה, לתור מה שהוא מעל לרוחו והכרתו, רצונו ועמדתו הפנימית המהותית. אמנם ההתנשאות הזאת תמיד גורמת היא שהצד התחתיתי של תוכני הלמ"ד גם הוא יתרומם עכ"פ הרמה אלכסונית אל על, שאיפת ההתנשאות לצייר ע"פ הנשגב גם את הציורים התחתיתיים, ולהתאים את הסדרים ע"פ הרוממות הנשקפת בתחום הרום, אחרי הנשקפת בתחום הרום, אחרי התעלותה של הצפיה למעלה, מבולטת היא בנטייתה הרגלית של הלמ"ד. הקו האיתן שהקוים המתפשטים ממעל ומתחת נמשכים ממנו מלמדנו את היסוד הלימודי הבנוי על איתניות ההבדלה שבין הרום והתחת, על יסוד הכרת הערכים והבדלת התוכנים למיניהם וסוגיהם. ההתרגלות שביסוד החיים ההולכת בכל יצורי עולמים ועולמי עולמים, שיש לה עסק עם מורשת דורות ומורשת עולמים, השמה את אותותיה אותות ברשמי החיים השוטפים מדורות עתיקים, ועולמי עולמים חולפים, הרי הם כולם נשואים וכלולים ביסוד הלימוד שתכונת אות הלמ"ד בעז גבהה וחיבתה מצלצלת כפעמון ברוחה, בקול עז, הנושא בחילו הכביר את כל המגדלים הפורחים באויר המצוחצח של הרום העליון.

"מי"ם

מזיגת העניינים המצוירים זה בזה, שטפס הכללי אחר שהוכללו צורותיהם הפרטיות בשטף הכלל הגדול, העתיד לעשות מאמר שלם מהמון נקודות מחשביות, ומפעל ויצירה עולמית מהמון כחות כבירים בודדים אין חקר, כל אלה יגלה לנו המי"ם בביטוי המי"מי. הלימודים מתגלמים התגלמות מחשבתית, חונים איש על דגלו בציוריהם, מתגברים כל אחד בחוגו, בשיטתו ובמהלכי אידיאליו ורזיהם, וכולם הולכים ומתמזגים מזיגה רוחנית לנהר פלגים של שטיפה שכלית רצונית מתאדרת, מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ד'. המי"ם בצורתו המכתבית, בציור של הרכבת ביי"ת וכ"ף שבחלקו הגדול הראשון הימני, מורה פעולה חפצית ומחשבתית פועלת ועשירה בכח הכפי שבו, קיבול לרשימות עליונות, המתגלות ע"י המפעלים, מצד הביתיות התחתיתיות שלו, התאחדות המפעל והרישום האצילי של קבלת ההארה השכלית מראש צורים, ע"י שטף החיים ממקור תעצומתם שהוא מתלווה אליהם בצורתו של הוי"ו הסוגר, המתחבר אל החלק היסודי של הכפיתית שלו, אשר באומץ הוייתו הימנית, כולם יחדו יעשו את עז המאמר שימצא פתח לשטף האורה המוסגרה בתוך המפעליות והרישום האצילי לחזור מחוץ לחוג המגביל את הויית המאמר וערכו. ומלמעלה מגע דק וקלוש מחבר את שטף החיים העצמיים אשר יתגלו בתור תוארים צדדיים, הצד השמאלי שבההויה, ויחברו לעצמיות יסוד המאמר בכבוד גבורתו. ופתיחה עליונה תשאר, שבה תתפרץ אורה עליונה, מהאור הבלתי נמצר החופף על כל הרשום, על כל הנכתב, על כל המתגלם ונכנס בכלל ספר וסיפור. עז גבורת המאמר בהמון ערכיו וצורותיהם, והחיים והמפעל והקיבול הרוחני, יחד בשלבם עושים הם את המזיגה הרוחנית, הנותנת מקום לשטף, לנהר הולך והומה, לחיים רוחניים, שכליים, רצוניים, בהמון עולמים, שמרוב עזם יוכרו אך בשטף הכללתם, בריבויים ותעצומתם, כחק המים ושיאם.

"נו"ן

הנו"ן במבטאה מפנה היא את הגיונינו אל אור החיים אשר הוא מזדרח בנקודות המיוחדות מאוצר השטף הכללי, יסוד המי"מי. המושגים, הציורים, החפצים והשאיפות, בהמזגם יחד, בהתנשאים למרומי ההכללה, בהקבעם בצורתם השוטפת וההומה, הרי ההארה הכללית עומדת בה באפס תפיסה פרטית, ומכח הצורה האמיצה, נקודות חיים רבים לרבבות אין מספר מתגלים. דגי הים בתואר מעורפל הנם מתראים, בשפת התרגום השואבת את אורה מהמקוריות האיתנה מתגלה תוכן הדגי. הנו"ן, התגלות החיים המרובבים, מתוך האוצר המזהיר כולו באור נגהות מרובבות, מאוחדות ומאורגנות, ממוחיות למזג אחדותי מלא שטף ועז, מכריחה היא את החיים לעמד במלחמה, בכלי הלחם, בזיי"ן, מלחמות ד', בעולם המדע והמוסר, בהיצירה הרוחנית, ההגיון והשירה, וכל פאריה ציציה ופרחיה. זאת תבליט צורת הזיי"ן שבנו"ן בראשה. והצד הכ"פי שבתחתית הוא יורה לנו לא את ההשלמה המפעלית והגבלתה, כצורת הכ"ף השלמה, כ"א את הכח המפעלי החבוי והאיתן שהוא נטוע בעומק החיים, העושה ע"י ההכשר אל המפעל את כל מהות צורתם, להמון רבה של רבי רבבות, סוגי סוגים, של עולמי עולמים אין קץ. תיאור חמשים שערי בינה, מקור יצירת הנשמות.

"סמ"ך

סמיכת המציאות, הרוחניות והחמריות שבה, בכל ערכיה, היא בהסגרה בגבולה, בהיותה נשמרת מבלי לעבור חוקה וערכה, זאת היא עמדת הסמ"ך בצורתה בכתב. ההגבלה החזקה, המקפת סביב, מבלי

תת מקום לצאת מתחומי ההקצבה המציאותית, ברעיון וברצון, לא למעל ולא לתחת, לא לימין ולא לשמאל, אינה בעצמה ערך לחיים ולמציאות, ההגבלה היא תמיד שלילה והעדר, אבל הגבלה זו מוכרחת להיות חודרת בכל הויה מפורטה מאיזה ספירה שתהיה, כי בה תופע הנהרה של הצטיינות המציאות הנשארית סמוכה לאותו התוכן והחלק המיוחד שהחיים קולעים שם את מטרותם.

"ע"ן"

הציורים והמושגים אחרי הסגרם בתחומם וחוגם, אחרי הסמכם בסמיכה חזקה בגבולי מהותם, הם מוציאים אז את הבהקת אורם אל הפועל, אז העין הרואה יוצאה ממחבואה, והראיה בכל גווניה מתחילה לפעול את פעולתה. שטף החיים אשר בהוי"ו, עז ההגנה וכח הקרב אשר בהזי"ן, אינם מתחברים פה בשרשם האידיאלי המחשבתי, רק בבסיס המעשי המגמתי. השלילה שהיא זורה את כל ההשפעות החיצוניות, את כל ההופעות המטשטשות את הבירור המפורט של הנושאים הרצוניים והשכליים בכל דיוקי אופיים, ביסוד זי"נה ומלחמתה מצד האחד, ומצד השני האפנה החיובית של המציאות והישות, ששניהם מוצאים בסיס לרגליהם בהגבלה התחומית שמעבר התחתית, למנע את המחשכים, לעכב את הירידה, את ההשתקעות בתהום התוהו והכליון, בתהום ההתפזרות והאבקיות, הם הגורמים את הופעת כח העין לצאת לפעולה. והראיה הכללית, את כל היא רואה, אל ראי, הכל מוצג בכל הדיוק, בכל העמדה והחטיביות, לא תשיג יד הכליון לכחד את הראיה הבהירה הכוללת, שכל הפרטים בה חיים חיים איתנים ונוצצים בעושר בהיקותם.

"פ"א"

מתמלא הרוח מלא אוצרו, מתכנסים התארים והמתוארים, הציורים בכל סעיפיהם, המון המאויים לפלגותיהם, הפרטיות כולה בכל עשרה, השטפיות הכוללת בהמון גאונה, האורה מבהקת, והעין סוקרת. הנשמה מלאה היא עז, רוחה כביר ומעינותיה מתגברים, אז בא הפה למעמד השתלמותו, המבטא לוקח את מקומו, והמילוליות מתחילה להיות מקשקשת בצלילותה. הפ"א במבטאה תזכיר את הפה המדבר, המכיל את אוצר הניב, את השפה לכל עשרה ואוצרות מכמניה, שהם מתאדרים, מתגברים ומתפלגים בהמון רבה לארצות וללאומים, לעולמים ולמהדרותיהם. גבורת הספר של היו"ד, אצורה היא בתוך כח הקיבול הרוחני של הבי"ת וכח המפעל המעשי של הכ"ף, שנתנו שניהם מהודם על היסוד הראשי של התמונה הפ"אית, וע"י כלי הרעיון ויצירת המפעל מוציא הרעיון המספרי את כחותיו המרובבים, והבנינים משתכללים, מתרחבים בתוך חוגם, ומכילים את התחמתם, האומרת, עד פ"א תבוא ולא תוסיף.

"צד"י"

נרדף הוא הצד"י במבטאו הנסמך אל הקו"ף הבא אחריו להיות מבוטא בשם צד"י"ק. מושג הצדק, בכלליות ובפרטיות, הרי הוא משתכלל בקיבוץ הצבעים כולם, בעריכת כל הכחות כולם על מכונם ועל סדרם, במקומם ושיעורם. הצדדיות, הרישום של היחש של כל נושא בכל ערכיו אל מה שחוץ לו, החפץ הפנימי שהצדדים כולם של כל מושג, של כל מצוי והוה, שהם הם הנוגעים בהעולם החיצוני, הם יהיו יחושים מלאים צדק, וצדקת ד' תגלה בכל עולמים ובכל תכונותיהם, תנועותיהם והופעותיהם, מילוי זה והרכבה זו מציינים את מלא הצדק האישי, אור היסודי של צדיק יסוד עולם, שהתהוות רצון מלא יפעה

זו היא בנין העולם כולו, שכלולו ותקומתו. החיים הנקודתיים המסופגים מאור החיים השוטפים הכלליים עם כל מלחמותיהם, ונטייתם של המלחמה וכח הזיין אל היסוד של אור החיים ומגמתו, לא אל המיתתה והחרבן שהיא שאיפת הרשע, יגלה לנו הצד"י בתמונתו, תמונת נו"ן, ספיגת החיים, סמל ההפריה וההתגלות החיונית מתוך השטף המלא של התמזגות כל הפרטיות אל הכלליות האיתנה, מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ד'. הזיין נמשך הוא אל הנו"ן, מתעקם הוא ובא אל חיקו, והבסיס המעשי, המתגלם בפועל וביצירה של הצדק, הצדקה והצדיק, בכל צדי צדדיו, בכל יחושיו וקישוריו, הולך הוא ומתגדל, מתארך הוא המעמד התחתיתי ותכונתו מתגדלת, חזק הוא הבנין השומר את כל העומדים עליו מירידה תהומית, יראת ד' מקור חיים, למען סור משאול מטה, ומגדל עז שם ד', בו ירוץ צדיק ונשגב.

"קוף"

בכל המון ההויה המלאה עושר כחות, רבי רבבות תנועות, רצונות כבירים, עולמי עולמים לאין תכלית, שהשפעת החיים הולכת ומפעמת בהם בתכונה מקורית, שכלית, חפצית, מהותית, חיית, בא אור התולדתי שמבהיק ממנו כדמות נגוהות השפעות, שמקור החינוך, התרגולת, המורשה, וההתהלכות הדורית, התקופית, העולמית נובעת משם, זאת היא תכונת החיקוי, הנטיה של ההתיצבות בתואר המעמד המושג ממעל להגבול המוגבל של היש המפורט הנערך בערכיו המיוחדים. הקוף מחקה הוא את האדם, והקופית האנושית היא הצטלמות החיקוי החודרת בכל השטחים, הפועל בכל השדרות לפי ערכיהם. החיקוי הטוב המשכלל את הישות הוא מקור הפאר וההתהדרות, המעלה את כל שפל אל רום, מכון המנהגים הטובים והקבלות היקרות שהן הולכות משרים וקולעות אל מטרת רוממות צביונו. הקופיות הרעה היא ההריסה של החיקוי, שאינה לפי התוכן, הענין, והכונה היוצרת, החמושה בעדי הצדק המוחלט. הציורים והנושאים, ההויות והתנועות, הרצונות, האידיאלים והשאיפות, כנחל שוטף הולכים הם ומתגברים, באים בתוכיותה של כל נשמה רוממה, וגורמים לה את מטבעתה המיוחדת. שוטפים הם ג"כ ממעל לכל רוח כהה, וחודרים דרך הפגישה אל קצת מנימיה, והקופיות באה, שמתחלקת לפלגותיה, הקופיות המורידה, המסתפקת בחיקויה, שלא תרומם למעלה, לא תדאג על שטחיותה, ולא תרים את רוחה, אל ההתעמקות הנשמית במעמק מעין החיים, והקופיות הקדושה המעולה ומפליאה, מתחילה מהתנסחות שבלונית, ועולה ובאה, מתגדלת ומתרוממת עד לכדי חידור פנימי פנימיות, מקור קודש קדשים. הכח הכ"פי מוכן בתוך ההעתקה הצורית, המפעל הוא קרוב להעשות, והרעיון, כח הפועל המחשבי והציורי מנותק הוא מכחה של ההעתקה הכללית, הבנויה על יסוד החזיונות כמו שהם מופיעים ממקורם, וכח פועל מופרד זה הרי הוא חודר בכל השטחים, יורד למעמקים, מפלס לעמקי התהומות, וקורא שובו שובו, שובו בנים שובבים. מתנוצץ קרן אורה מתוך כח הפועל הכללי, המרוה מתוך ההמון הרב של ההעתקות הנפשיות, הכחות והרצונות, שטופי הצורות, והמית התנועות וגליהן, ויחד עושות את התמונה הקופית במכתבה, ומכריעות אותה לכף זכות, והיה קודש.

"ר"ש"

הקופיות, ההתחקות, שהוא יסוד ההעתקה של הציורים, המושגים, הכחות, המפעלים והתנועות, המשפטים, השאיפות והאידיאלים, ממרומי מקוריותם לתחתית המשכת החיים והמציאות בחוקיהם, היא גורמת שאחרי הכח הכללי הזה יוחל כח מתחיל. שדרת ההעתקה מתחילה את כחה הסידורי בצורה תרגומית, תרדמית, אחורנית, הרי"ש הוא הראש העברי מתורגם, מקומו אחר הקו"ף

מבוצר הוא לו. הוא איננו מושך את משך החיים ממקורם כהו"ו, המכונן את הו"ד הצורתי המספרי ומושכו אל השדרה הגבולית וערכיה, אבל הוא בונה את בנינו המבוסס על יסוד ההעתקה מתחילת מעשהו, מבצר את מקומו בבנין הקו העליון החוצץ יפה בין האורות המקוריים ובינו, וממשיך בכח זה עצמו את תעופת הכח המפעלי בחוגי המעשה ופרטיות הבנין, ומבטא בזה יפה את מהותו במבטאו ותמונתו המכתבית. ובהנזרו אחור מיסוד ההעתקה המעולה, התוכן הקופי המטוהר ונאדר בקודש, הרי הוא שורש הרשע, המוכן להשגב ישע בשובו אל על, טוב מאד זה יצר הרע.

"שי"ן"

מזכיר הוא בתוארו ובשמו את השן, הכלי המכשיר את החיים למפעלם והויתם, דוק בככי ותשכח בנגרי. העיכול הראשון, הצועד להביא את כח החיים אל היצור פנימה, שממנו הכחות הפרטיים מסתעפים, והולכים ונמשכים. גם היא השן האוכלת, המכלה, אכלה ומדקה, המחבלת והורסת. מזויינה היא בכל הצורות ההוייתיות הכלליות. הו"ד, האידיאל המספרי, תוכן הריבוי, ההתרבות וההתגדלות הכמותית הקשורים ביסוד האיכותי, המכה ואומר גדל, נמשך הוא בהילו הגדול לצורך הסתעפות הכחות הבונים והסותרים למפלגותיהם. הו"ו מושך הוא את משך החיים, אל כל השדרות, לפי חילוף מהותיותיהן, בגודל ובקוטן, בהגלמה ובציור, בדליגה ובאיטיות. ומשמאל הזי"ן שומר את המשמרת, לוחם ומהרס את כל כח מכלה ומהרס העומד לעומתו, כשהוא לקוח מיסוד הצדק והנועם האלהי, ומכתת ומשבר את כל טוב ואושר, את כל יושר ועילוי, כשהוא שוקע בתהומות השקר והדמיונות המתעים. ביסודם התחתיתי הרי הם מתאחדים, פונים הם למטרה היסודית של הבנין היותר תחת, ההגבלה היותר זעירה, שבשביל ההשלמה הכללית הרי היא מוכרחת לצאת אל הפועל בצורותיה השונות, שהבנין וההירוס שניהם בכל פרטיהם משכללים אותה, וע"כ בונה היא את בנינה בכל גווניה, צועדת בגאונה בתוך, ופונה היא לימין וגם לשמאל, וכל פעל ד' למענהו.

"תי"ו"

הרישום החיצוני נובע הוא מן הצורה הפנימית, מן המהות המוגבלת המקבלת את אור חייה, עמדתה והויתתה, מן המהות הרחבה, החפשית, המרוממה, ברום אידיאליותה. הדרגה היותר מאוחרת, הנסמכת על כללות כל הכחות, הנושאים והציורים המתגלים, היא עושה את התי"ו, את הרישום החיצוני, שלפעמים מתגלה בו כל החיל והחוסן, ולפעמים מתראה הוא רק בתיאורו החיצוני, ברשמי הבולטים מלבר, לפעמים דגוש ומלא, ולפעמים רפה וחסר. והתי"ו במצעדו האחרון עושה הוא את כל הרשמים כולם, איננו מחסר דבר, בשפלי שפלות כברוממי רוממות. מתעבה הוא באחריתו, הולך ומתעקם בעקב שמאלו, ככה הם תוארי החיים והרצון ברדתם מיקר שיגובם, הולכים הם ומתעקמים. וסוף הכל להיות חוזר למרום היושר, הקושט והאור, הקודש והטוב, ולהיות מבלט את החותם הנצחי, את האמת, חותמו של הקב"ה. וכאן באה ההויה לתפקידה המפעלי, היצירתי, לחולל עולמי עולמים, במורד לאין תכלית. הדל"ת שהתחילה את ההגבלה מראשית ההצטיירות באה פה לתחום יצירתה בהתגלות כחה, וחותר מלא התותה לה בתכונת התי"ו, דל"ת בתוך דל"ת, קטן בתוך גדול, רישום מוגבל בתוך רישום אי גבולי, וכל ההון העצום של עושר הכחות והחיים, בקטנו וגדלו, יעלה להחטיביות המרוממה, החוזרת למרומיה, והמושקפה ממקור כל הטוב, וחוזר הרישום למקור האחדות האלפית, באיתנות הויתתה, בשובה אל בית מרומה, למען תוכל עוד לרוץ ארחה, להרבות תוי חיים המחזירים ליסוד החיים גם את תוי המות

והכליון, ומגיני הזהב ברדתם להיות מגיני נחושת, ישאום אל ת"א הרצים, והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, יראת ד' מקור חיים, את ד' אלהיך תירא, לרבות תלמידי חכמים.

מנצפ"ך

הצופים אחרית דבר מראשיתו הם אשר חזרו ויסדו אותיות מנצפ"ך הכפולות בסוף תיבה, אחרי שנשתכחו. בחתימתו של כל חזיון גדול מתגלה כחו היסודי, עומק טעמו ומהותו הנצחי, המנצח על הצורה הפרטית שבה הוא מתחטבי. וכח שרשי זה יש לו ערך פנימי נשגב, מיוסד בעומק החד הטועם, ההוגה משרים, גם באפס הגיון ומופת ניכר ומוחש, והודאיות שרויה היא דוקא במעמקי ההקשבה הזאת, וחכך כיין הטוב הולך לדודי למשרים, דובב שפתי ישנים. אני לדודי ועלי תשוקתו.

"כ"ף פשוטה"

הכ"ף הפשוטה, תזכירנו את עצמת כח הפעולה הכפית, לא כמו שהיא כפופה ומוגבלת בגבולות פעל הכפים, בתוכן המפעל החל על הגבול וצמצומיו. כ"א ביסוד היכולת המפעלית, הוראת הכחניות העצומה, הפשוטה, היכולה להוות היות לאין תכלית ואין גבול, לאין ערוך, במספר, מדה, משקל וערך, לאין מונע להתפשטות והמון תעצומה. ובאור גבורתה היא מזרחת מכחה בכף הפשוטה המגבלת את המפעל בהקצבותיו מצדו.

"מ"ם סתומה"

המאמר המבוטא, יסוד המפעל והחיים, המתגלם בתואר המ"ם הפתוחה, תולדות המים השוטפים בהמזגם, בעולם את הפרטיות, ומהוים את הכל לכללות ממוחיה, הרי הוא מגלה בכחו את הכח הסתום שביסוד המאמר, את שלילת ההכרה שביסוד הביטוי, את תעלומתה של ההכרה, שהביטוי. המאמר הפתוח, הוא מיוסד עליה בצורתו המתגלה, מ"ם סתומה, מאמר סתום.

"נו"ן פשוטה"

התאצרות החיים, הנובעת מתוך השטף הגדול של הכלליות הממולאה מהמון הכחות והאוצרות המוכללים, לפני הגלותה בנקודות הפרטיות של התרבות החיים. הרי היא מגלה במעמקיה את הכח המופשט החי, צורת החיות בעז גבורתה. הנו"ן הפשוטה, היא חופפת על כל היסוד הנו"ני, והתגלות הבהיקה התרגומית, בהיקפה החובק את הפרטיות המרובבה, מתבלטת היא בהתפשטותה של הנו"ן הפשוטה.

"פ"א פשוטה"

הכח המלולי, בשילוב התוכן המגביל את הכח, השפעה והאיתניות, עז החיים והוד תקפם, ממעל להאוצר המתואר בצלצולי המבטאים הקוליים העושים את הדיבור מפורש ומתמלא מהגיון ושכל, מגווני חיים ואורות רצוניים, הרי חודר הוא אל תוכו ההוד העליון של ההצטיירות המילולית, התרוממות ההגיון הפנימי ביסוד הדיבור, כח הפה בפשיטותו, עז הגבול, האומר עד פ"א תבוא, מצד ערכו הבלתי גבולי, ששם

הוא חביון פארו ותעצומתו, כל נגוהים הללו מתגלים בזיו פ"א הפשוטה בעוצם חילה.

"צד"י פשוטה"

הצדדים החיצוניים במגעם, יסוד הצדק הכללי המתרכז בהבטאת הצד"י בהקשרו עם התוכן הקופי הנסמך לו, הרי הוא שואב את מעיניו מאותו הערך של הצדק הרחב, הבלתי מותנה בתנאים מוגבלים, טבעיים, הגיוניים, והצדדים עצמם במגעם ביושר צדקם כלפי העולם והעולמים החיצוניים אשר יסבום, הרי הם יונקים מיסוד הצדק המתגלה בכח העליון החבוי של הצדק הבלתי מותנה, המתרומם ממעל לכל הגבלה, מתנשא בהדרת קודש, ביפעת תפארה של הצדק המוחלט, שמיסודו יזרח אור הצדק בהכפפו על כל דבר חק ומשפט, ואוצר קודש מלא מסך חיים זה מתגלה בפאר הסגולה של הצד"י הפשוטה. וההוד הנעלם של צפונות המושגים בהדרתם הפשוטה יוצר הוא את התוכן האידיאלי של כל היקום טרם הבראותו, ומגלה את דיניו הקדושים בכל מלא שטח ההתבראות כולה בכל אגפיה. אור המשרים ומתק הנועם הפנימי מתחסן הוא במקור נביעתו, ומעינות הישועה מתגברים, ומי מלא ימצו, ושוטפים ועוברים במלא כל עולמים נהרי נחלי דבש וחמאה, אשרי העם שככה לו, אשרי העם שד' אלהיו, ברוך אומר ועושה, ברוך הוא. וטללי הילדות, שהם שבים להתגלות בריסיהם הנוצצים לעת זקנה, בפרט ובכלל, באיש ובאומה, בעולם ובעולמים, ובכל מרחבי היש, בגויות ובנשמות, הם מכפלים רבבות מונים את העושר הגדול של אוצר החיים, התחיה והדעה, והאותיות מתמלאות במילואי אורים גדולים, ואתו דרדקי לבי מדרשא ואמרי מילי דאפילו בימי יהושע בן נון לא אתמר כותיהו, הבן יקר לי אפרים, אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לו, רחם ארחמנו נאם ד'.

התגין

"תג'ין"

המחשבה בכחה החיוני, כשהיא עומדת בחביון העז הנשמתי, כשהיא ממוזגת עדיין בתהום החיים העצמיים, באותו המקום העליון ששרשי הכחות, הרעיונות, הצביונות, והאידיאלים מתהווים שם, שם במקום חוסן ממשלתה היא מתעלה מעל כל הצטיירות פרטית שיוכל כל אות כתוב ומובלט להכיל, ששם אין מקום לתקוה של הצטרפותם של אותיות להברות, ומהם לתיבות ומבטאים, למאמרים, גזירות, הצעות וספרויות. הגבול השמם מלמטה, אשר נזרק בכח תקיף ממרום שמי על עד עמקי תחתיות, הרי הוא מבקש את תפקיד הארת חייו. המחשבה העליונה היא אפודת החסד ועדונת הרחמים הרבים על כל היש, על כל העשוי, על כל מה שיש לו יחול וקיווי להעלות מתוך המחשכים הגבוליים אל האורה העליונה, המושלת בגאון היושר, המתרוממת מכל תיאור ולחץ הגבלי. והרצון ברצון נפגש, רצון עליון רם וגדול, מלא ואדיר, מחומש בעז יכולת ומעוטר בתקיפות ציור ומפעל, ורצון קל, קטן ומדולדל, השרוי בתוך עצמיותם של הנושאים דקי הדקים, המוגבלים בגבולי מצרים. והתעוררות החיים מתחילה להופיע, מתוך המילוי העליון מתנוצצים אורות, ומתוך ההגבלה התחתיתית מתבלטים נגוהים, שהם מתרוממים מעל שטחי הגבולים המתוארים. קשורים הם בגופי האותיות, אבל מתרוממים הם עליהם, פונים הם אל העילוי העליון, דורשים הם את החירות המוחלטה, לוחמים הם את מלחמתם, מלחמת האור, מתגלים הם בתור תגי האותיות ממעל להם, רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם, שבעה אותיות צריכי תלתא תלתא זיוני, והם שעט"נו ג"ץ, ובסדר האלפא ביתא, ג"ז ט"ן ע"ץ ש'.

"הגימ"ל"

הגמול, כולו מלא שאיפה רוממה, אל הימין ואל השמאל הוא פונה, אל האמצע הוא מכריע. זאת היא תכונת המלחמה התגית בכלל, לקלע אל המטרה הממוזגה מתוך עצמתן של הנטיות הרוממות הקיצוניות. הגמול השוקל בפלס את כל העשוי, ההגוי, המבוטא, המתנודד, החי, וכל ההוות, מוכרח הוא לשאוב את תוכן חייו בגילוי מהרום העליון, שמשם באים שרשי המעשים, מקורי הקוים החיוניים, המשולבים בהכרה וחפץ, לידי גילוי. וצריך הגימ"ל, ההתגלמות התוכנית, המביאה את

המשקל של מדה במדה, של שילום פועל אדם והמצאת אורח איש כארחו, להיות מעוטר במחשבות וכחות זיוניות, תגיות, מעולם עליון, מהמקום שאור החיים מעוטרים שם בעטרת חופשם, באפס הגבלה וכחות תחתיתית, במקום שאין עיכוב ומניעת יכולת, ואין המצרת אורים, ומשם פלגים שוטפים להמוני המונים של סעיפים וסעיפי סעיפים, שכולם יונקים מלשד החיים של אומץ האמת והיושר, בהגלותו מגודל הבלתי גבולי על הככר המוגבל של הקשבת האדם, העולמים, והגות רוחם.

"הזי"ן"

הכלכלה, המפרנסת את העמדה, הבונה את האורגניות, המקיימת את החיים בבסיסה, והמלחמה נגד כל כח מהרס ומפרק את הבנין השאיפתי העומד ברום העולם הציורי, השכלי והרצוני, המבוטאים בהזי"ן יחדו, הנם ודאי נסמכים אל האורה המחשבתית של הרעיון העליון המשתרע ממעל לכל המצרים והגבולים. יסוד החיים שבמזון, החמרי והרוחני, יסוד הבנין שהכלכלה הצורית בונה עליו את הנשמה ומנצחת את יסוד חייה, מבוסס הוא על היסוד הנצחי, צדיק יסוד עולם, אור חי העולמים, הפורח באור, ברום עולם, וממעל הוא מעוטר בעטרת תגיו, יסוד ההזנה להאיר בו את אות החיים, ויסוד המלחמה, שימוש הזי"ן בהתואר הכללי שלו, רצונו ועז חילו, הרי הם לקוחים מאור הקודש המרומם, מהעצמה העליונה, המתעלה מעל לתיאורי האותיות, שמשם נחצבים הם האידיאלים המלאים הוד נצח נצחים, אור התגיות של "הזי"ן". בעל מלחמות, זורע צדקות.

"הטי"ת"

הטוב הגנוז במעמקי הפרטיות, בגניזתו המופלאה אשר לא תשורוהו עין רואה, הנה הוא פורה דוקא מאותו הטוב העליון שממעל לכל כללות, ואותו הטוב העליון שמרוב עליוניותו הרי הוא כמוס ומופלא, ועם זה גלוי, מקיף, בולט ונגלה לעין כל, הוא מלא כל וחופף על כל. האידיאליות הפנימית שולחת היא את קויה, מקושרת היא ע"י תגיה בהעומק הנעלם, המופלא, העליון, לוחמת היא מלחמת טובה, משתרעת היא, לימין, לשמאל ולתוך, להוציא אל הפועל את עומק הטוב. ובצורה מלאה הוד, היא מגלה בהתפשטות עליית אורותיה, כי הטוב הפרטי הגנוז, הספון בקרבה פנימה, הוא הוא הטוב הכללי הנכסף והנחמד, שכל הררי התשוקות העדינות והעליונות עליו הם בנויים, ואני קרבת אלהים לי טוב, שתי בדי' אלהים מחסי עז, לספר כל מלאכותיך.

"הנו"ן"

כח החיים ואור החיים המתגלים בנקודות הידועות, שעל ידם מתהווים חיים חטיביים, מוצגים בתכונה אורגנית, כל כחם וחילם הנפלא הנותן בהם עצמה וחפץ כביר בלתי פוסק, לקוחים המה מאותו הסתר העליון שברז החיים, שהוא עומד ממעל לכל מושגי חיות וחיים, ומתוך אותה הכמוסה נוגהים זורחים, וכחות עליונים מתנוצצים, ומתחברים הם עם אותם הכחות המוכפפים והפשוטים שביצירת החיים בכל מערכותיהם, החמריים והרוחניים, בכל המון העולמים, והם הם עולמי העד, המתבזקים בתגי הנו"ן. והמלחמה וההזנה יוצאה אל הפועל, ובונה גם את החיים ההרוסים מכח הבטישה העליונה של שטפי הזרמים הכבירים המתהלכים בתוך הנקודות המקבלות את החיים והתעוררותם ממקורם היסודי, מנהרי נחלי המים הכלליים שהתמזגו בהם הצורות הפרטיות והיו לכח אחד אמיץ מאד המגלה את עשרו בהמון פרטיו.

"העי"ן"

הראיה המתנוצצת, המגלמת את זהרי המושגים ומציבתם בתוכיות הנפש פנימה, למזגם אח"כ בצורות אידיאליות, מחוברות עם יסוד החיים ואור הדעה וההשכלה העליונה, עם ההגבלה המיוחדת אשר לה, עם הכרח השתמשותה בצללים לשם תיאור האורות, הרי היא יונקת את עצמתה מרום עולם של ראיית כל, אתה אל ראי, של ההבטה הבהירה אשר אין עמה מחשכים. והראיה העליונה האידיאלית, הצפיה הכוללת והחודרת, אשר התוכן של הארה מסוף העולם ועד סופו אפל הוא לגביה, הרי היא שולחת את קויה לאמץ את היסוד העי"ני, מלחמת הראיה וספיגת תבניות ותיאורים מוצגים בחזיון מוגבל, העושה תסיסה פנימית, ע"י הכח המתרום ממעל לכל הערכים הללו, המראה את האורים במחיקת התוארים ועיכול התוכנים המוגבלים, בשבירת כל הציורים הבאים מיסודם של ההשקפות החושיות המטעות כדי לבנות על חרבותיהם שמים חדשים וארץ חדשה, והם הם זייני העי"ן המוצבים ביחוד בתכונה הזיינית שלו.

"הצד"י"

היחשים המעורבים שבין נושא לנושא, אותו הלוח שחקקי הצדק שם עתידים להתחקק ולהפתח פתוחי חותם אמת, לא יוכלו להתמים את חזיונם מהמבט הקרוב הצדדי שהם פוגשים בפגישתם. הכח הכביר והטמיר של הצדק היחשי, ושמירת המשטר הצדדי, מוכרח הוא להתנוצץ מאותה האדיריות העליונה ששם התוך והחוץ מתאחד, ששם הצדדיות והמרכזיות מתאגדות, ששם הצדקות מיוסדה על היסוד העצמי, שהוא איננו תלוי בשום בסיסיות צדדית, צדיק יסוד עולם, מגדלא דפרח באורא, ומשם קרן עוז, משם יופיע הודו והדרו, קרני ראם קרניו. וזהרי אורה מתנוצצים, והיו לתגים מלאים ברכת נפש עליונה, להעשיר על ידם את מכון הצדק בהמון צדדיו וכל יחושיהם.

"שי"ן"

הרעיון המספרי, שורש המחשבה וההצטיירות ההגיונית, החיים בהמשכם והשתרגם בהמשכי עולמי עולמים, הגבורה הרעננה המגינה מכל מפריע, ומעודדת את התעצומה הפנימית והחיצונית, כשזיום מחובר יחד, בתכונה השי"נית המפנה את מערכותיה לתוך, לימין ולשמאל, הנה היא בהגבלתה ודאי צריכה היא תדיר הארת חיים למעלה מהתארים המצומצמים שהרכבתה המיוחדת גרמה לה, לכוון את הנושאים, זה לעומת זה, זה לפי זה. והם הם זיוני השי"ן העומדים הכן על צדו השמאלי, שלא יעתקו מתוכו האורות המפוארים של מקורי החיים העליונים שמכללם ובגללם נבנה כל הבנין המערכותי הזה.

אמנם התגי"ן הללו כדמות אידיאלים תיאוריים המה, שומרים הם את התפקיד העליון הגנוז בגניזה כמסה מאד ביצירתם התוכית של הכלים, האותיות והמבטאים, שומרים הם שלא יהרסו הכלים מפני מיעוט החוסן אשר להמציאות המוגבלת, שומרים הם שלא יתקוף היאוש ההגבלי את העצמיות הגנוזה בתכניתם הפנימית, הצפויה לתחיה בעתיד, עומדים הם התגין במלא גבורתם. עין הצופה למרחוק יכולה היא לדרוש עליהם תילי תילים של הלכות, שמוצאיהם מימי קדם, ומציאותם המפעלית תתעורר בימים הטובים העתידיים לבא ליום שכולו טוב. ליום אשר ישובו ויאירו כל האורות אשר נחשכו, אשר ישובו כל

העטרות האבודות והנפרקות, מפני כל חטא ועון, של יחיד ושל ציבור, של שעות ושל דורות, של תקופות תולדותיות, ושל מהדורות עולמיות, מפני כל מחשך ומאפליה. אמנם בכל עת וזמן, ירעיפו טל חיים אלה התגיין בגניזה לשרים, עזיזי הבטחה, כמהי האורה, אשר בתוכם ישכן אור ד', וסודו אשר ליראיו וחושבי שמו, הם הם תלמידי רבי עקיבא, היודעים להצמיד כל עוזו חיים אשר בתבל וכל מאורעותיה, אל האור האצילי אשר ברזי מחשבת תמים דעים, ממתים ידך ד', ממתים מחלד, חלקם בחיים, וצפונך תמלא בטנם, ישבעו בנים והניחו יתרם לעולליהם, ואני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך.

הנקודות

"נקודות"

קמץ, - פתח, - סגל, - חירק, ו - שרוק, --קבוץ, או מלאפוס, ו -- חולם, - צירה, , - שוא, והשוא מתחלקת לשתיים, נח ונע, ובכללות הן עשר, יסוד המספר. הנקודות מביאות אותנו להגיונים האיכותיים של הנושאים, של הרצונות, של הכחות, הצביונים והרעיונות, וליחושיהם זה לזה, להשפעתם ההרכבית, אופני שלוביהם ואיכות פגישתם, בהופעת חייהם החברתיים. ע"י הנקודות יגלה כח החיים של האותיות, ברבבות אלפי אין קץ של אופניהם. האיכות המספרית תשלים את הויתן של הנקודות ע"י הסקירה המקפת בכללותן.

"הקמ"ץ"

מורה על התעלומה העליונה, הקמוצהן מפני העוצם והגודל אין סופי של המושג המתעלה מכל השגה, התכונה המלאה כל הוד ועז, המתעלה מכל איכות החיים ומכל תעלומתם, רז הרזים, והעלם התעלומות. נקודת הקמ"ץ בתוארה המכתבי, הנה הוראת הפתח, המשכת הקו אשר ממעל לנקודה, תורה שאמנם הקימוץ הזה ויסוד המחשכים מקור כל אורי אורים הוא, כל פתחים של אורה, של חיים, של חסד, של תפארת ושל גבורה, של נצח והוד, של יסוד איתניות ופריחת קושט סלה, הכל ממקור התעלומה העליונה הם נפתחים. הנקודה הסתומה המתנוצצת לעינינו התנוצצות כהה, היא מעידה על הפתחים הנעלמים, שאין קץ ותכלית להם, שממעל לה, ועז עליון זה, מקור ברכת קודש קדשים, נותן הוא שפעת הקמץ במהלכי האותיות שהוא מתגלה בהם ועל ידם, בכל המהלך המילולי, באוצר החיים האדירים אשר במלא הקודש, שצלליו וצללי צלליו הם הנם האורות היפים של כל ההוד והחיים אשר במלא הכח הדיבורי אשר לאדם בכל ארחותיו, בכל מלא בלשניותו וספרותיה.

"הפת"ח"

כללות הפתיחה, הארת האורה המתחילה להגלות במכון ישותה, המפתחת בנו את תוכן ההכרה, המעודדת אותנו להרבות עוצם רוחני כביר ואדיר, בהדר גאון כלליותו, בהארת הזוהר של התאצלות ההיות, החיים, ההכרה, והעדינות התוכית, המיקרת את רוחנו בהדר נועם עדנה, זאת היא תכונת הפתח, בשמה ובתארה הקוי. בכל מקום אשר תתגלה תכונת הפתח בשדה המילול, הנה תכונה הברקת זוהר נמשך מתגלה ומתראה בהוד יפעתה, בכלליות תכונת אוצרותיו, הנה הוא בא עמה, ואור חיים של רוממות אמת

ויפעה באים עמה ומעודדים את החיל הגדול אשר בגלמיותם הרוחנית העצומה אשר להמושגים בכל מערכותיהם.

"הסגל"

אחרי ההברקה הכללית של עז החיים ההכריים בהתגלות חייהם בכלל, אשר יפעת ההכללה תמלא את הנשמה את נועם ריח בשמי חדות משושה, תבוא ההבחנה החודרת, המפלגת כבר את המערכות לפלגותיהם, את הנושאים למערכותיהם, את המדעים, את הרצונות והאידיאלים לצביוניהם ועדריהם. הקו של הפתיחה הכוללת המאיר באור כ"כ מבהיק מתחלק הוא לשלשת תוכניו, הקצוות השתים והריכוז הנקודתי שבאמצע, לשלשת נקודות, שתמיד אחת מהנה קרובה היא יותר אל החוג של המדע, ההרגשה וההבחנה, וממנה עולים תמיד גלי ים הזוהר השכלי, המדוד, אל תוכניו העליונים המתלוננים בנקודות העליונות שהן הן קצות הקו של הפתיחה הכללית, כאן באה כבר הסגולה, האוצר הרכושי, שהוא יכול לקרא בשם את עשרו וחסנו, וברב תעצומות עזו מחיה הוא את החטיבה המילולית להעשירה בהדר גוונים אין ספורות, שכולם הולכים ומתהדרים בפארם המצויין, הנותן לכל אחד מהם את גדולת ערכו, את עושר הערכתו ומפעל השפעתו, בהופעת רוחו על האותיות במבטאם.

"החיריק"

תוכן החיים, כח הפועל המתגלה בעצמת פעולתו בהמון פעולות מושגות שהד מתכללות במרכז אחד והוות לנקודה אחת, שפעת התגלותם היא מתחת לתכונת עצמיותם של הנושאים. הרשמים הולכים מלמעלה למטה, ומתקבצים בריכוזם. פועלים הם בעוזם פעולה חריצית בתוך אותם התוכנים שהם פוגשים בפעולתם, מרעישים הם את התכונה שכח הפעולה חל עליה, חורקים הם לעומתה חריקת שנים עזה ונמרצה, משנים הם את צביוניהם של הנושאים הנפגשים, ומעמידים אותם בדמות פועלים נפעלים, שמכחם זורמת ג"כ הופעת פעולות עזיזות, לשנות את הנפגשים מהם, ולהטביע בהם את חותמם, כל אלה יתוו את התכונה של נקודת החיריק.

"השורוק"

כח חיים פועלים נכנס לתוך תוכן החיים הנחים מקבלי הפעולה, כח אידיאלי כמוס, אחוז בתוכן הנקודה המרכזית, מתאחד עם יסוד החיבור האותיותי בתיאור הוי"ו, המורה משך החיים ויסוד ההתאחדות. הנושא המוגלם מקבל בתוך תוכיותו את העצמיות החיה, ותכונת ההפריה ההסתעפותית הולכת ומתגלה. השורוק המתענף הולך הלוך וגדול, ופרי החיים שלו הולכים ומתעצמים, ואנכי נטעתך שורק כולו זרע אמת, והפעולה הסעיפית, השולחת בדים ופארות, הולכת ונשמעת למרחקים, אשרקה להם ואקבצם.

"הקבוץ"

זורמות הן ההשגות החיות, ברק אחר ברק, מתוך עצמיותם של הנושאים, יוצאות הן ממקורן בצורה שלילית, המולידה את החיובים האיתנים והזכים, ברדתם אל שדרת ההשגה והרעיון הקרוב. שדרת ברקים כוללים תעלומות יוצאים בתור נקודות מצד השמאלי השלילי, הולכות הן מהלך אלכסוני

אל הימין, שלש הנקודות הן סמל ההתרבות, התוכן הגזור אומר, מתוך שני משפטים שכ"א מהם הולך הוא ומתקרב לדרך החיוב, להציור האיתני, שעל ידם המשיג מקבץ אליו את אורות נשמתו, וכחות החיים העליונים באים ונוהרים עליו, וממלאים את כל עולמו אורי אורים. ולעצמת כח המושך אשר לאורים המתגלים, והמתארים בצורות חיוביות, מאיתניותה של השלילה, מתקבצים כל הפזורים כולם אשר בניצוצי החיים וההשגות, השאיפות, האידיאלים והרצונות, הממלאות חללי עולמי עולמים, ונעשות חטיבה אחת קיבוצית פועלת, שזהרה מתגלה באורות הבטאת הקובץ, ותוארו המכתבי, בתוך כל אות אשר תאיר עליו את אור חייה העשירים, אותה המערכה העשירה ההולכת מן השמאל אל הימין, מן השלילה אל החיוב, מתמלאת היא באופיים מלאי הוד ויפעה, מלאי אמת ובנין, מלאי העדינות השלילית והאומץ החיובי, וכל מה שיכול הכח המילולי לבטא, בכל המוני אוצרותיו, הוא מתמלא רב שפע, מלא-פוס, הרחב פיך ואמלאהו.

"החולם"

הנקודה העליונה ממעל לגוף האות תעירנו על דבר מחשבות נשאות, מחשבות אשר רק בראש נטוי למעלה, בעינים נשאות למרומי שמי שמים, יוכלו להיות קצת מתנוצצים בספירת ההכרה והציור, רצונות נאצלים, ואידיאלים רחבים ועדינים, אשר מעוצם רוממותם יכולים אנחנו רק לחלוס אודותם, לציירם בחפץ כביר, המשולל מכל התחשבות עם איזה מניעה, עם הגבלת יכולת מאיזה צד ופינה, והם הם באמת המחשבות היותר חזקות ואמיצות, המתדמות לרום המחשבות העליונות של תמים דעים אשר לא קצרה ידו מהושיע. והנקודה העליונה החולמת, המנהרת בנקודת החולם העליונה, המתרוממת ממעל להנושאים המבטאיים והכתיבתיים, היא אוצרת בקרבה את כל האיווי הבלתי מוגבל, הבא בשלמותו ברוי הנבואה, בחלוס אדבר בו, המשחררת את המצוי המוגבל, המוקף במניעות, בהעדר יכולת וחולשה, מכל חולשותיו ומצוריו הקשים, וצד החסין שבמושגים המתגלים בפעולתם החיה, הוא צד עליון זה, המשתרע ממעל לכל חוגי תנאים של יכולת ואפשרות. זאת היא החלמות הרעיונית והשאיפתית, שממנה נובעים המעינות המאחדים ומחברים את כל הפזורים מן הקצה אל הקצה של נשמת החיים, ותחלימני ותחייני. ומבטא התרגומי של החיבור והאחדות של נתחים מחותכים, חלים, אשר אמנם תכונת החיבור של הנפרד לא תצא בבירור המפורש, בתואר מקורי, כאשר יוצאים הם האידיאלים המחשבתיים עצמם, בלא צירוף שום מגמה פעולתית, ויהיה הצד של האומץ מבולט יפה בהגיון עברי ברור, והצד המחבר נפרדים מבוטא ביטוי תרגומי. אמנם החלוס והחלמות והחלימות התרגומית יתחברו יחד בחוגה התוכני של הנקודה העליונה, הזורמת חיים עליונים ממעל לכל חוג אל תוך האות פנימה, ושופכת את רוחה בכל ההגוי, המצוייר, המבוטא, וגם הנפעל מסביב לו, הוא מרומים ישכן, מצדות סלעים משגבו, לחמו נתן מימיו נאמנים.

"הצי"רה"

כח הציור, השלמת הדיוקן ושכלול התמונה הרוחנית בכל פרטי תכניותיה, המביא לידי כל התבלטות תוארית בכל מלא עולמים, בא ע"י פגישת כח המחייב וכח השולל, בעמדם בנקודותיהם המאירות זה אצל זה, ומעיונותיהן נובעים הם אור וחיים, חדשים לבקרים, והאורות התנועות הולכות הליכה ישרה מזו לזו, וחוזרות ומאירות כשמש וירח המדובקים זה בזה, בגדלם האידיאלי, ומתנוצצים זה מזה במלא אורותיהם, זהו ההוד וההדר העליון של תמונת הצי"רה, במבטאה ותארה. הצורות העצמיות המסותרות

בחביון הסתר העליון אשר להרעיון החולמי, והצורות התחתיות הפועלות את הפעולה החיריקית, מגלות יחד את כחן הנפלא, בעז רוח הדמיון המצייר, את היסוד האמיץ של המהות הצורית, לכל מכוונות פארי העולמים, והדר הנוי והיפעה, קרנים מידו לו, מידי יוצר וצר צורה.

"השוא"

כלהט הברק מתנוצצים הם האורות השכליות העליונים, וכחות החיים המופלאים העומדים ממעל לכל חק וקצב, לכל הגבלה והשערה ממודדת ומשוערת. הלהט הזה, המתגלה ועובר, מוליד אחריו את רשימתו, שהיא עומדת במדריגה כהה ותחתיתית לעומת ההברקה העליונה שהיא חולפת תיכף להגלותה. זאת היא תכונת השוא ומהירותה המבטאית. וכל כח השוא והכזב העולמי, בכל ההמון הגדול של המצוי, יוצא הוא מפני המהירות הברקית של המושג היותר עליון אשר אין כל העולמים כולם כדאים להיות מוארים ממנו בהארה קבועה, רק בתואר מתנוודד, רצוא ושוב כמראה הבזק. בשוא הנח, בא הברק מפני כח העצום שבסוף ההתגלות של הכמיסה העליונה, שבגניזתה נתגלתה, הורחבה והשתלבה, וראשי קויה האחרונים התחילו להתנוצץ במצעדי ההויה הגבוליים, שקצותיהם האחריתיים יכולים לפחות להתראות בתכונה בזקיית במערכות ההגבלה, והשוא הנע בא מראשית השקיקה העליונה לרום ההתגלות הכמוסה, שרק ראשי קרניה יגיעו מגע קל וקט בראשית צינורי ההכרה הכהה לעומת האורה המפוארה, של מלא הוד אור כל חי העולמים. וכפי הרבוי הבזקי, וכפי התמדת הברקים, וכפי חילוף המעברות, הנוגהים, בתנועה ובמנוחה, שטוף ועובר, כה יתהוו תכונות שונות במערכות התנועות כולן, והשוא במקורו יהיה התוכן המגלה את מעמקי האמת, יסוד האורה הקבועה, החותמת חותמו של הקב"ה, אמת. אלו הן עשרת האספקלריאות, מלאות הוד וצחצחות, אשר שפעת החיים מלאי הוד קדשי קדשים מתאצלת בהן ועל ידן, אשרי אדם מצא חכמה, כי מוצאה מצא חיים.

הטעמים

"טעמים"

נכנסים אנו כאן לעולם שכולו אור, כולו טוב, כולו נעים, מלא עונג, מלא עדני עדנים. האורה והחדוה, השעשוע והריווי הצחצחי מתגברים בכל עזיזותיהם, ביפי שירם ומשוש זמרתם. זמרת קודש אנו שומעים, ממעל לכל עולמי עד, ממקורי האורה אשר בחביון עז, הדרת הוד יפעת קדש קדשי קדשים. הגלים גלי נדבה, ברכה ונחת, משתפכים והומים, ממעל לכל הגה ודיבור, ממעל לכל מחשבה וחשבון, ממעל לכל אפשרות מצרית, ממעל לכל חוג גבולי, ממעל לכל צער ודיווי. המית עז קודש, ודאבה תדוך. והכל גילת ורנן, כבוד הלבנון, הדר הכרמל והשרון. הללויה, הללו אל בקדשו, הללויה ברקיע עזו, הללויה בגבורתיו, הללויה כרוב גדלו, הללויה בתקע שופר, הללויה בנבל וכנור, הללויה בתוף ומחול, הללויה במנים ועגב, הללויה בצלצלי שמע, הללויה בצלצלי תרועה, כל הנשמה תהלל יה, הללויה. ואנו עולים עליית קודש, מקשיבים המית רגשי שירת שנאנים, עדנת הוד זמרת העלאת נשמות ועולמות, מלאי ברקי חמדת ידידות, במעלותיהן, הלוך ועלה, הלוך והתרומם, הלוך והתנשא, הלוך והתקדש, למעלה למעלה, בהד קול רוממות עליזת פאר נועם נשמת אור חיי העולמים, ברוב עוזה. שמות הטעמים, הרגילים הלא הם. פשטא מנח זרקא מנח סגול מנח | מנח רביעי מהפך פשטא זקף קטן זקף-גדול מרכא תפחא מנח אתנחתא פזר תלישא- קטנה תלישא-גדולה קדמה ואזלא אזלא- גרש גרשים דרגא יתיב פסיק | סוף - פסוק: שלשלת קרני-פרה מרכא כפולה קדמא ירח-בן-יומו.

"פשטא"

העידון הפשוט הומה בקרבנו, אנו מתענגים על המחשבה העליונה של הפשטות, על הרגשת הנועם החפשי של העושר הגדול של הפשטות המוחלטה, של אי צורך ההרכבה, של אי אפשרות ההרכבה, על הדיות האמיצה, הממלאה את כל הדרישות בגודל פשטותה. וצהלה קולית פשוטה, והתויה של קרן מכתבי, מסמנים לנו את ההבחנה העידונית הפנימית, המתעלה ביקר חיי עולם ומרוה את נפשנו עדונים פנימיים, העולים בעולמי השירה העליונה, שאנו מתעלים על ידה, בהתגלות מקור העדן אשר במעמקי האותיות ורומן העליון, ע"י הגיון הפשטא.

"מנח זרקא"

מציאותה של המנוחה הרוחנית, התקלטות פנימית בחזיונות רצויים ומקובלים, שההרגשה העדונית היא מתאחזת בהם בצורה בסיסית, לא היתה ונבראה למען יקסם המשיג, האדם, העולם, העולמים, והחילות המרומיים בחבלי הסיפוק והריצוי, לבחור לשבות מעבודה הרוחנית המתעלה, שהיא מקור החיים ויסוד החיים, מכון העז ושאיפת השיגוב המיסדת עולמי עד, אך לזאת נועדה היא מנוחה ענוגה זו, מנוחת קודש וטוהר עליון, למען האצר בקרבה שפעת חיים ומרץ מופלג להניע בבא עת היצירה, בהפעם הרוח לחולל מפלאות פליאיות, תנועה רוממה, תנועת עולמים כבירה ומשוגבת עד אין חקר, תנועה מחוללת המון יצורים, ורחבי עולמי עד, למען עשות זריקה נוראה, מתחת אל על, ומעילית לתחתית, מימין לשמאל ומשמאל אל הימין, מלפנים לאחור ומאחור אל הפנים, לכלל את כל התנועות המוזרקות בשגוי חיל לתנועה כבירת אונים, מפלאת פלאות, מחוללת חיים, ומפריאה תולדי תולדות, המון יצירות, חיים וקיימים, ששים ושמחים בצהלת עזוזם, מתרוצצים כברקים, רצים ושבים כמראה הבזקים. ובנפש המוסיקלית העדונה בעדני שירת חי עולמים זו, מתוארת היא בתאר המנגינתי אשר למונח זרקא.

"מנח סגול"

עונג ההנחה, עדן הנחת, מתגלה בקרבנו אחרי הזליפה הפנימית של רויית התענוג אשר להוד הפשטות, ההולכת הלך ועלז, הננו חשים את העידון של המנוחה. מנוחה נשמתית מתהלכת בקרבנו והזמרה משעשעת אותנו בקסמי מעדניה, והננו מרגישים טללי חיים וברכה בקרבנו, מנוחה שלמה ונחת רוח של מנוחה. אין צורך בשאיפות, כי המנוחה בעצמה היא נעימה, הכל מלא חמדה ומתק, כל הנחמד והנעים נושב בקרבנו, ברוח צחצחות, והמנוחה מתגברת בעצמותנו והננו ממולאים בלשד חייה רוויי הנחת, וטיסה איטית ממעל לתחת במעמקים של נחת רוח, ומימין לשמאל בנעימה של שלווה מתקפת אותנו, והמית המונח ותארו עולה על הלוח של הקשבת סוד שיח זמרת קדשנו. הסקירה התענוגית מרשמת בקרבנו את ההתאמה העידונית של שלשת הנקודות, הימנית והשמאלית, והעליונה המאחדתן, כלומר רוח ההרגשה הנעימה של כל השליליות וכל החיוביות, ומקור העונג של האחדות המרווה מכל פלגי נחלי תענוגותיהן. הסגולה הנשמתית הזאת המקשבת את המית הנועם של התאחדות ההפכים היותר קיצוניים במקור שרשם העליון, ממלאה אותנו רוח עונג מיוחד, ונשמתנו כקרבנו מרגשת את פאר סגולתה, והנהרה של האותיות מופיעה ברוח העדין אשר לעונג הסגולה ונעימת הסגול, וניקודו המכתבי מקשר אותנו במעדנות פלגי זמרת עדנו.

"מנח מנח רביעי"

המנוחה משעשעת אותנו, הציור הפנימי שהננו מבורכים עד בלי די, שיש אוצר מלא, במלא ההיים, במעמקי נשמתנו, רוי ברכת ד', שכל מה שרוח המנוחה חודר עמוק עמוק בקרבנו יותר, יותר אנו מרגישים את מלא סיפוקו, את עושר הדיות שלו, והננו חפצים לטוס טיסה של שלווה, ממרומי העליות אל הדכאות המענגת, אל השלוחה הפנימית של השפלת הרוח, של ההצטמצמות הפנימית, בכל מלא הרצון, בכל מלא הרגשת העדן מתוך ההתכנסות הנעימה אל תוכיות חיינו פנימה. זאת היא הרגשת הרביעי בנעימת הוד שלות זמרתה, המחוברה למנוחה הכפולה של מונח מונח, המכשירה אותנו לקלוט את הוד העונג הנשגב של אור השלוחה, של מעטה הענוה, המלאה פאר קודש ונעימת נצח, המצוירה בתמונת הנקודה של הרביעי, המאירה מתוך שיגוב החיים העדינים של האותיות, ומבוטאה יפה במנוחת נגונה השוקט.

"מהפך פשטא"

חודרת היא בקרבנו ההרגשה הנעימה, כשאנו פוגשים את העדן הנעלה של הפשטות המורגשת בחדרי תענוגיה, מתפשטת ומתרוממת בנועם שיח קולה הענוג, בסקורה את כל התענועים, המכאובים וההפרעות של העולמים המורכבים, את עניות ההרכבה ואת ענותה ושפלותה, את הקוטן וקוצר היד, היובש והחרבן המתגלה בכל פרטי אורחותיה, וההכרה של שלות הפשטות, שהיא ההפוך הגמור מכל המון התלאות הירודות הללו, ממלאה היא את כל תאי החיים, בכל חגויהם ומסתריהם, גודל ועליות עולמים. ולהמית המהפך של כל עולמי התהו אשר לההרכבה הדלולה גאון הפשטא מתגבר ועולה, והננו טבועים כולנו בים של אורה, שוטף חיים ואושר בקרבנו, פנים ואחור. וההבטאה הנעימה והתואר המוגלם של תוי נעימת הקודש המהפך והפשטא ושילובם, מעודדים את רוחנו להתנשא בשפעת עדן למעלה למעלה. וסמל ההרכבה, המתתאר ע"י שני קוים נעקמים, שרק בנקודה אחת מתחברים בקציהם השמאליים, המורה על הזרות העצמית שבאחדות המורכבה, אשר רק מגע קל בתכונה היותר רחוקה, היותר קלושה ודלולה, יעשה את תואר האיחוד, ובאמת הולכים הקוים הלוך והפרד, מאדיר את העונג של הרגשת הפשטות המעודנה, שבברכת מקוריותה מאוחדה היא מראש מרומי קודש קדשים, אור עליון, אור אחד, ד' אחד וישמו אחד.

"זקף קטן"

הקטנות, איו קץ למלא עולמים של אוצרות חיים ואורה הגנוזים בקרבה פנימה. עצם הוד הקטנות, החדירה לכל הצביונים שבמעמקי הקוטן, אשר בכל הזעירות שאנו נפגשים הננו מוצאים עולמים מלאים, משגבת היא את נשמתנו, וכאשר יחדור רוחנו אל תוך תוכיותה של הקטנות, ורבבות אלפים מונים בירידת ההקטנה שנלך בכל הערכים כולם, הלא נמצא עוד המון מלא של מציאות, של בנין, של אור חיים, של שכלול ויפעה, והננו מרגישים את החשיבות של הקטנות, את ההתאמה שלה עם עצמה, והננו מתעדינים על מעמקי הרום, ועל רומי המעמקים, של הקטנות הנצבת לפנינו זקופה בכל מלא הדרה. נפשיותנו העצמית בכל זעירותה מצטיירת היא לפנינו במלא הודה, וענות צדק פנימית משתפכת בנפשנו פנימה, והמית שיר של זקף קטן המתעלה בהארט נקודותיו השואיות אור רום עולם המתנוודד מרב עצמו, המתעלות מעל להאותיות המבוטאות, והן מנצחות אותן מעומק נועם עונג ההקטנה, שמחת הגורל הפנימי, וחדות הזעירות המתחשפת בסתרי הנשמה השמחה בהגלות האמת, בערכה את ערכה על המתכונת

האמיתית, היא מחדשת בנו את הנעימה השירית המלאה עוז צהלה פנימית, רצון שוקט, ושמחת אומן בהחלק העצמי של הדר החיים המתפלג בקרב הנשמה החשה את זקיפת הקטנות במלא שיעור קומתה, בתואר נגינת הזקף הקטן.

"זקף גדול"

מתגדלת היא נשמתנו בסקירת ההוד הנורא של הגדלות, נחלים של עונג, פלגים של עדנים הומים ושוטפים בהרגישנו בהרגשתנו את גודל החיים והישות, את המית העז והרום אשר להגדלות. הגדלות ברום תועפותיה מתיצבת היא נגד עיני הקשבתנו, מחיל אל חיל אנו הולכים, מאזינים אנחנו הד קולות של נעימות עולמים אשר במהות הגודל. וגודל אל גודל יקרא, וכל ציור גודל ומרחב, אשר ימלאנו כל יפעה ופאר מוגדל גודל אין קץ, בכל הערכים, בכל הספירות אשר יגיעו לגבול סקירת הרגשתנו, במלא זקיפת ענקות קוממיותם, יובילונו אל גודל ונשגב רומם ונעלה עד אין קץ, ומרוממות גדולה לרוממות גודל הננו עולים. ונעימת ההתאמה של הגדלות מוסיפה זהרה לנשמתנו, האותיות עוטים הוד גדלם, וברומי על יהמו נהמות שירי עז, ונפשנו שבויה שבית עונג מרוב נועם הגודל, המלא עדני עז ברב גודלו, ותעצומות פאר עזו. הנפשיות הפנימית שבקרבתנו אשר כבר ערכה לה את מערכת הקוטן, ורותה מנחלי עדניו, בהתייחדה בפרטיותה פנימה, טסה עכשיו טיסת נשרים, במלא הוד העולמים, נשמת כל היקום, הדר חיי אור העולמים כולם היא עטויה, ועולמי עד הנם מכוני מצעדיה, בגאון עולם תצעד, ועדן שירת גבורה עליונה מפעמת בקרבה, הנה היא מתיחדת בגודל הרום, בגודל גדולת כל עולמי עולמים, וגדולה ועז הומים ונצמדים בקרבה, ושירת זמר כל בני אלהים וכל אלי שחקים מתאגדים בתוכה ומקיפים אותה בהוד וגאות. הנקודות השואיות המתרוממות אל על, הבזקים הנהדרים השוטפים ועוברים, שהם הם זהרורי הנשמות ביפים ופארם, הנם מתאחדים יחד עם קו אורה הולך ונמשך, נחל עדן שאין לו קץ, נהר שאינו פוסק, בזרמי שטפת אורו המתאחד עם אורי הברקים, והיו יחד למנגינת הזקף הגדול, בביטוי ותוארו.

"מרכא"

עדינות ההרגשה, המתוארת ג"כ בציור רך הלב, המובנת לא במובן הרכרוכית החולנית, כ"א בתור עמק הרגש, החודר עמוק בחוש העידון, ומוליך את כל המוחש, כל המצוייר, כל הענוג, היפה והנשגב, עמוק עמוק בחדרי הנשמה, ואור החיים הענוגיים, ממקור עונג הקודש, משתפך הוא בהמון גליו, ונשמת ד' כנחל עדנים מפכה פלגיה במהלכה מן הימין ממעל אל השפל אשר בתחתית הנושא המושכל, בזיו עדני אצילות, אל התחתית השמאלית, להרוות עדן ולשד חיים בכל צינורות שפעות חיי התענוגים, וזיו העליון המתרומם ברוב עדניו מתפשט בכל המרחבים ע"פ עדנת המרכא בנועם המיתה המלאה תענוג ורך.

"טפחא"

למזג את החוש העדין של הרך בא ההולם המוסיקלי, הטיפוח הזמירתי, האומר כולו עז ותעצומה, והעצמה, עצמה מלכותית היא, גזירת אומר, הבעה קצרה כדבר מלך שלטון, נהם ככפיר, המותאמה לטל על עשב, לעידון הרך, ושניהם יחד, המרכא הרכה והטפחא העצומה, המלאה עז גבורה, בפחיזה מהירה מעצמת הלמותה, עושים הם יחד את החטיבה הנשמית המקשיבה לשיח הרננה בסוד קודש להרמוניה שלמה שכולה אומרת כבוד, הוד, נועם ועז.

"מנח אתנחתא"

חוש המנוחה במלא נועמו, כשם שבמקורו הוא מלא עצמיותה של הוד המנוחה, מעצמת ההקשבה של רזי המנוח, אשר רק בעולמי עד אשר לקודש הקדשים שם מכון לשבתם, כן תבוא הרגשת המנוח, אחרי רב קשב של המוני עדונים, של שטפי הגיונים, שמרוב מתקם תלא ג"כ לפעמים הנשמה, ותחפוץ כבר בנפיש פנימית, ונפיש זה תריק אליה את ברכת המנוחה, שהיא מעין המונח ועצמו, ותתואר חטיבה זו במונח המקושר עם האתנחתא, והאתנחתא, בצורה הראוי להוראת השביעה האצילית, הדורשת דומית קודש, הולך קו ישר בשפעת הוד החיים, ומתפשט ממנו אור נגוהות כמראה הקשת, המזכירים אותנו את הקשת אשר בענן בשלל נהוריו, וצבעיו כולם של הקשת, מזכירים את כל ההגוי בחביון העידון, בריבוי הגוונים, וזוהר עדן הנוי והתפארת בהתאמת היפיפיות. ומעמיקה היא האתנחתא את עדנת המנוח, ומשרה בו את אור המנוחה העצמית שקויית טללי התענוגים העליונים, מראש מקדמי עולמי עד.

"פזר"

ורוח נדיבה סומכת היא את השירה, היא חפצה לפזר את גווני נהורותיה לכל עברים, להעריך אור חיים ושמחה, עצמה וזיו לכל אפסים, בשמי שמים ממעל, ובתחתיות ארץ במעמקים, בכל רוח, עבר ופינה, בכל מחשכי שאול, בכל חגוי סלע, בכל תהומות ונבכיהם, מתפרצת היא השירה בגאונה ונועמה, מפזרת היא את צליליה המלאים עדנה, חדוה, עז ושמחת עולמים, ושמים וארץ מרננים, וכל היקום מלא גדולה ורוממות מגבורת זיקי יפעת שובע שמחות ההולכים ומתפזרים, הלוח ועלה, הלוח וירד, הלך ורצוא, הלוח ושוב, וחוט החסד מתגבר, אור חיים קוי הולך ומתפשט ממעל, ונועם המנוחה מסתמל מצדו הימני, וירא מנוחה כי טוב, ונעימת זמירות מופעת בהופעת ישועה לכל דכאי רוח, ורביבי המנגינות משעשעים בעליזתם את כל כמהי אורה, רוחה וישועה, מעתה ועד עולם. תאוריה זאת היא חסנה של ישועה עולם אשר למנגינת הפזר, המצלצלת בצלצלי שמע, ומרנינה לבבות של אלפי רבבות נשמות רוויי נחת, בכל מלא היקום, בכל ספירות ומרחקים, בכל מערכות ומדריגות, המוחאים כף בשמחת לב ונועם הד קול הזורם חיים ועז בפאר מנגינת טעימת הפזר, בביטוי הגיונו ובתואר הגלמת תיו כתיבתו, פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום בכבוד.

"תלישא קטנה"

ההצטיירות המלאה הוד וגודל מחזון אין סוף, לאור וחי עולמים, מקור נועם וחדות גדולה מעטרת היא, וממלאה את כל קרב וכליות שיר חדש והגות רננים. היא מביאה בהחשף אורה את ההרגשה של התגלמות אורים, של הגבלת נעים זמרה כדי להכנס במשטר סדר וקצב המתאים לתכונת השירה. ורגשי הנפש הקצובים וההגיונות הפרטיים וציורי עדניהם חותם עונג עולמים חתום בהם, מפני שהם יונקים בהיותם במקורם את יניקת חייהם ממקור העדן, אשר לא יתואר באומר, במחשבה והגיון ובכל מדה וקצב. וכדי לתמם את חזון העונג בתוך ההקצבה הזמרתית, ולהכניס את תכונת השירה המתעלה מעל כל גבולים בתכונה נפשית מקוצבה, יתואר האור המחיה את רוח השירה בתור אור נתלש בתלישא קטנה, חלקים חלקים, נתוקי אורות, הקצבות צלילים, נצוצי אורות, זרזיפים עליונים, שמהם עולמים רבים יתכוננו, והנפש החוזה את חדות השכלול העולמי מהמון האורות המנותקים ושברי החיים ההולכים ובזזקים, תמלא גאון וצהלת רינה, ומאור המלא הימני המלא עז ורויה תלך ההמיה השירית אל השמאל, המצמצם וקוצב, בקמיצת גבורתו העוצרת את שפעת החיים ולשדם, וקו של אורה מתנוצצת הולך ישר,

ממלא שפעת האורה, מלאתי כל שחקים וכל מרחבי תבל, למען העטיר את הוד הזמרה בהמון יצירות פרטיות עשירות הכמות, מגווני החיים השונים מאד, ע"י מרבית נתוקי האורות הכבירים וגלילת גלגל, והקפת אור וחיים בתוכן מלא באה בהגלות האורה, להרבות עצמה ויפעה, להאדיר עונג ורוח חיים עליזים, במקורי השירה והזמרה החיה. זאת היא תכונת התלישא הקטנה הפונה אל השמאל מן הימין, הממלאה גבורה והוד את היסוד הפועל ביצירה הזמרתית, להאדיר גווניו ופרטי הרכבתו, ולהגדיל תורת העדנה הקדושה, שבית מרומים, בכליל פארה, בהמית התלישא הקטנה וסמל תוארה.

"תלישא גדולה"

ההרגשה השוטפת ברעיון השירה בדבר גודל אין סוף ושיגוב אין קץ, המרוממת את הנפש ומעוררת את התוכן השירתי, אחרי שהיא מסמנת את הכרותיה בשטפת נצוצי אורותיה, המלמדת אותה לכוון את הגוונים המסומנים ע"י הופעת ההגבלה של נתוקי האורות, שנשמות אין קץ הולכות ופורחות על ידם, היא מתנשאת אחר כך להרום האין גבולי בכללותו, שבכל עזו ותועפות שיאו הרי הוא נדבק ביסוד הרעיון הנשמתי המתעלה בהעילוי השירי, כללות ההויה האצילית, העליונה, שורש כל היש ומקור כל ההתהוות, מעין העז של כל החיים, של כל הכח המתעלה ומתנשא, שהרי בלא ההגיון של ההתלשות הכללית, ממקור המקוריות של נהר הפלגים של האורה של אור האורים העליונים, אשר נשגב שמו לבדו, אי אפשר לשום רצון לצייר שום שאיפה ושום המשכה נפשית, ומי הוא הנותן לנו את התעצומה השירית המתנשאת לרום עולמים, המשוטטת באויר טהור של צחצחות אין סוף, רק ההרגשה העליונה של התלישא הגדולה, של הנתקת האור הכללי המחולל כל ומקיף כל מסגולת שרשי אור אורותיו, ומקור השלמות העליונה של זיו חיו, שכל הניתוקים הקטנים מדודי השיעור ומוגבלי החוג הם הם תולדותיו, פארותיו, וענפיו. התלישא הגדולה מעוררת את הנעימה העליונה של השירה החיובית, של התאפשרות ההרגשה של הארת אור אין סוף במלא תענוגיו בחוגים סופיים ומוגבלים. מן השמאל הולכת היא התלישא הגדולה החובקת כל ומכללת את הכל, מן הכח השולל הממעט את היפעה כדי לגלותה בחוגים ריבוא רבבות אין קץ, והיא אל הימין פונה, להרבות עצמת חיים חיוביים ועדונים מסומנים, מבוטאים בהבטאה עליזה של הגיון שיח שירת קדשי קדשים. יוצא הקו ברעם גבורתו, ומגלה את הוד הכדוריות השלמה שפניה הולכים הלך ונסוע הנגבה, כי אמרתי עולם חסד יבנה.

"קדמא ואזלא"

כשהשיגוב העליון מאיר במאורות עדניו בנשמה פנימה, ואורותיו שוטפים ועוברים את כל אופיה ותכניותיה מחוצה לה, הכרה פנימית חודרת, המתחימה את המעמד העצמי של הדורש, ההוגה והשוקק, וסקירה עליונה נזרקת אל הרום, אל השלמות התכסיסית, אל השובע הרוחני העליון, אל אור הנצח המתעלה עילוי אין גבול, ותשוקה בוערת להיות תמיד עולה ומטפס אל על, התקדמות תדירית בצעדים בלתי פוסקים כלפי מעלה בסולם השלמות והרוממות, בהארת פני הדר עליון, ושפעת אור קודש מרום עולמי העדנים חודרת בנשמה פנימה ועושה היא את רישומה בהמית הנגינה של הסתמלות הצעדים הבאים מתוך ההזרחות העליונות השוטפות על האותיות מני קודש העליון הלך ושוב, ימין ושמאל, נהורים אחרי נהורים, המזרימים זה אל זה את איתניות שפעת נחלי עדניהם, זהו החזון המורכב של נגינת הקדמא - ואזלא, התקדמות והליכה בלתי פוסקת. מהות העילוי, התענוג העדין של התוספת התדירית, ששם מגיע רז היצירה כולה בחביון העז האלהי, התוכן של העליה, של ההוספה, של הפריה אור

ותוספת כח, בעילוי אחרי עילוי, זהו התוכן שהיוצר חק ביצוריו, זהו הרז, שהעולמים כולם נקראים להתהוות, למען הוציא אל הפועל את הרז של התוספת, של הברכה ההולכת ומתגברת כמעין המתגבר, זאת היא המטרה שהרוממות הבלתי גבולית שמה בשבילה גבולים וחוקים, קוים ומדידות. והמרומים האין סופיים הולכים ומתגלים, בתוספת אין סופית, בצעידת עליה, שלא יש שום אפשרות להיות עדן עליון זה מצויר בהשלמות המחויבה, המוחלטה מצד עצמותה, אבל סוף כל סוף עדנת הגבול לא תחסר ממלא כל, ועדן הגבול הולך לרומו, לאין קץ וגבול, מתדמה למקורו, בחק האי סופיות, רום נשא זה, מתאר לפנינו את ההגיון הזמירי, אשר בנגינת הקדמא- ואזלא.

"אזלא גרש"

התנועה מצד עצמה מוכרה היא בתור חיים, יסוד הראשון של התנועה מוכרח הוא להיות פנימי, וממילא נפשי חיי, והתנועה החיה מעוררת בנפש את יסוד החיים, שהוא הולך ועולה עד מקורו, מקור חי העולמים, וכל מה שהיא הולכת, בין בהתקדמות, בין בנסיגות, בכלל, הכל מעיד על יסוד אור חיים, והצללים נסים, נגרשים הם כל מחזות השוא, כל חזיוני המות ודממת השאיה, מפני התגלות אור החיים, וממילא מתהפכת כל תנועה לעליה, ומגרשת היא את הירידה, היא מתלבשת מחוצה לה ומפנימיותה באור הנצח, באור התחיה, והמות והרגעיות מתגרשים, ואור חיי עולם מתפלש ובא, וחדות עולמים מנגנת מאליה.

"גרשי"ם"

הגרש המיוחד שהמהלך של האזלא מתקשר עמו, הוא גרש מופנה לצד אחד, לצד הצללים מנגדי האורות, אבל הרוח הפנימי, חדות הקודש בהתגברה, רואה היא שגם את האור החלוש היא צריכה לגרש, כדי שיתקומם במקומו האור החזק, הרוח האמיץ, ההולך וסוער ומבער את כל הרוחות הקלילים, שהם נותנים מקום לתכונת חיים חלשה ומרופפת, על כן יש כאן שני גרשים שהנגינה של הגרשיים היא מבטאתם, גרש המאפליה להכין מקום לאורה, וגרש האורים הקטנים, הדלולים, המשמאילים בחולשתם, לתת מקום לאורה החזקה, לאור אל עליון, חסין גבור, אדיר הגבורות, שיואר ויופע בכל הוד העולמים, בכל נשמת חיים, בכל אצילות יפעה, בכל סדרי עולמים, בימי עולם ובשנים קדמוניות, בכל ראשית ובכל אחרית. והאזלא, התנועה המסותרת, המבוטאה בשפה המתורגמת, המתחילה מן המצר, מראה פה את גבורתה במרחבי ים, תגרש גוים ותטעיה ותשרש שרשיה ותמלא ארץ, כסו הרים צלה וענפיה ארזי אל.

"דרגא"

יש אשר שפעת החיים זולפת ובאה בשפעה פתאומית, הגדלה אחת כלולה מברקת ומבלטת צורה של אושר, של חיים שגיבים ורעננים, מוארים מאור החוסן והעז, מאור התפארת והיקר, והאדם יונק את אשרו, את קדושתו ואת עלויו, מתוך ההארה המכללת, שבפעם אחת מרימה אותו ממעמקי תחתיות למרומי שחקים, מחיי חולי חולין לחיי חיים של קודש קדשים, ולעומת זה יש אשר השלבים של העליות הנם תכופים, מוכנים להיות נצעדים, והרום איננו בא בשפעה פתאומית, כ"א הדרגא מבונה היא, והעולה דורך על במוותיו קמעא קמעא, הולך וצועד, הולך ועולה. יתרון יש למדריגת העליה הדרגאית על המדריגה הפתאומית שהיא לכאורה גדולה ממנה, מפני שהעליה הדרגאית היא עליה תדירית, היא אינה צריכה לחיכוך של שעת כושר ועת רצון מיוחד, הפתחים לפני עליה זו, הדרגאית, תמיד פתוחים הם,

והאדם בחופשתו וחפצו הבלתי משועבד, דורך ועולה, צועד ומתעלה. גם במעמקי הנשמה בפנימיותה הולכת היא המדה הדרגאית ומתבלטת, מתעמקת ומתוה תויה בדייקנות מחודרה, והנועם האלהי שופך עליה את המון חינו, וכל היתרונות הללו תבטא הנגינה הנשמית בצורה והבטאתה במושג הדרגא.

"תביר"

הדרגאות ההולכת במסילתה מעלה אחר מעלה, היא בונה את עולמיה במדה מוקצבה, רואה היא את האידיאלים הקיצוניים, העומדים ממרחק, ומכוונת אליהם בכל עז רוחה, ובזה היא מוסיפה אומץ וגבורה, אמונה וקדושה, רננה ופאר עדי עדיים, אמנם אחרי שמשתכללים כבר העולמים, וההכרה באה אל הגבול החיפושי של התכונה ההיא המבוקשה בהאידיאליות אשר נצטיירה ממרחקים, הנה אור חדש בא ומבריק, אור מזהיר, אשר לאורו מתפוצצים הררי עד, והעולמים הקדומים משתברים, מתפררים לפירורים, ומפירוניהם מתבררים ניצוצות אידיאליים מובחר שבמובחרים, שמהם נבנים עולמים חדשים, כלולי אידיאלים, מלאי הוד עטרת קודש קדשים, והשקפת הבניה נשטקפת היא בתכונת המשבר, התביר, הבא אחרי הדרגאות, לכו חזו מפעלות ד' אשר שם שמות בארץ, ומתוך תהומות המשברים, מתוך מחשכי המצולות, מגיחים אורות עולמים, מקולות מים רבים אדירים משברי ים, אדיר במרום ד'.

"יתיב"

השברון אשר הוא בא בתכונתו בהעולמים הדרגאיים, הוא מכין את הבנינים המרובבים, העומדים להיות מתכוננים במקום ששם ההגבלה וההקצבה, המשקל והשיעור מוצאים בו מנוחה, העולמים המקבלים את המפעלים, המוכנים להיות מושפעים מגלי הנגוהות ההומים, הפועלים בארחות שטפיהם. המצב של העמידה הוא מכוון למצב הפועל, העושה, המחדש, המצייר, המהווה, המאיר והמחולל. בלא שברון לא יבאו מרומי האידיאלים, וזרמי הגבורה העליונה במלא ריווי נועמה, למצב של קבלה, של הכשרה להיות כלי לספג אל תוכיותו את כל אוצרות המפעלים. עולמים של עמידה הנם שם במרום עזם, בתקפם, אבל אחרי השברון המכין את הבנין המחודש הנבנה מתוך ההירוס, המשתלם מתוך השברון, תבוא המנגינה של היתיב, עולם היושב, היושבי בשמים, והננו מאושרים להיות מקבלים ברכה המורקה עד בלי די.

"פסיק"

הכח השוטף מאור החיים, המזדלף ממקור העליון, החותך הויה, חיים וישות, לכל ציור, לכל מושכל, מורגש ומוטבע, בכל מלא עולמים, בתכונת ההתהוות האצילית, איננו הולך בהתפשטות אורו עד התכונה היותר מאוחרת, עד אשר יתם כחו ולא יעצר עוד כח לפעול ולצייר, להוות ולחולל, הסיגים הבאים מדלדול הכח, מיסוד ההעדר וחלישות ההויה, היו אז מתגברים, והעולמים היו מתשטשים מפני רוח השלילה המתגבר, ומתכערים מפני הפגת זיו היופי שהיה מתגלה בעמקי התחתיות. עז וחדות הקודש הם הם הגורמים שכח היצירה פוסק הוא בעודו במלא חילו. כל הצביונים שהם יוצאים לפועל ההויה כולם ממולאים לשד ורויה הם, אין עיף ואין כושל בהם, והנגינה האלהית מתרוממת בעזה, בתכונת הפסיק ההפסקה, חדלון היצירה, המורה על עזוז וחיל, המתגלה ממלא כל. ואור רוח הקודש בכל נעימותיו שואף הוא וזורח, שוטף ומתעלה, ממלא היש של הגבורה העליונה, מעוצם דבר ד', קול ד' בכח, קול גדול ולא יסף, דמתרגמינן לא פסק, ויהי קול השופר הולך וחזק מאד שלא כמדת בשר ודם שקולו הולך וכוהה,

ואור החיים האציליים ההולכים במלא עולמים, אור עולם באוצר חיים, מראש ועד סוף, ממולא הוא בחוסן עזו רק דבר ד' וכח אור החיים הממולאים מראש ומקדם עד אחרית, הוא אמר ויהי, הוא צוה ויעמד, אל שדי שאמר לעולמו ד'. ומתמלא התוכן הסופי באור חיים מכופלים המתגדלים בחשבון ומספר, מנצפ"ך צופים אמרו. והננו מתגדלים בגאון קודש קדשים, מנחל עדנים של נהר שאינו פוסק, המתגלה בקו הארוך ובמנגינת הפסיק.

"סוף פסוק"

התוכן של אמירת די לעולמים הבא באמצע, כלומר לא בהמתנה הסופית, שהפסיק מנגן בכינורו לרומם את זמרת יה לומר שירה על מפלתן של רשעים, יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ד' הללו יה, לקמט בלא עת את הדורות שצריכים להקמט, שנהר יוצק יסודם, שלא לשכלל את הרשעה עד בסיס יסודה, שלא לתן מקום לבריאה גופנית, למזיקין, כי בפתע באה הנהרה של קדושת יום שבת קודש, הוא בכל גדל ערכו תוכן פרטי, שבערך הפרטיות ההפסקה הפסיקית משובחת היא, אבל מרגש עדין זה באה הנגינה האלהית להתעלות אל הערך הכללי, שכל מה שעלה ויעלה, שעולה ושירד, שיצויר וישוער, בסוד ההגיון והמחשבה הצפונה, הכל משכלל הוא את הכל, והכל יחד אומר דבר שלם, שקצתו מנשא ומעיד את קצתו. זאת היא ההתארה של נגינת סוף פסוק : בגבורת מנוחתה, בפוצת חילה ותקפה, שהיא משערת את כל המצטייר והנעשה, מהעלאת רמת מרומי רוממים עד הורדת שפלת שפלים, והכל מתקשר ביחד וכולו אומר כבוד, ועד זקנה אני הוא ועד שיבה אני אסבול, אני עשיתי ואני אשא אני אסבול ואמלט. והאחריות המצטיירת מעוצם עדנת נגינת אומר סלה היא האחריות הנוחה, שכן ראוי לה, שכללה כבר את הכל ובאה עד האחרית, ולכל תכלה ראיתי קץ, והקץ, קץ הימין הוא, והסוף, הוא סוף נוח, מתוקן ומקובל, שהוא בעצמתו השלילית משכלל את הישות החיובית, והפסוק מעוטר הוא בזיו האור של סוף פסוק.

"שלשלת"

נעימה מיוחדת, ערוכה בכל, וארוכה בתוכנה הכמותי ובהשתרגותה האיכותית, יוצאה ובאה תמיד מאותה ההכרה וההרגשה הפנימית שהיש כולו, ככל עומק יסודו, בתועפות גדלו וברום פארו, הכל אחוז הוא אחיזה סיבתית זה בזה, המורה שאין בכל היש כולו פרטים בודדים בלתי מסודרים, ואין הפתעה בלתי קשורה בקשר המערכת המסודרה, והכל הולך ומתאחד לנועם מוסיקלי נהדר ונעים עד אין קץ ואין תכלית, שכולו אומר כבוד. ההתעמקות הנפשית ושפעות רגשותיה, הבאות בעקב ההסתכלות של השלשלת הארוכה המקפת עולמי עד, ומעבירות לפנינו את הרתוקות הנחמדים של עצמת החיים ויפעת ההויה, המעמידות אותנו על נועם אור אלה נורא הוד, מקור הנעימות ומעין העדנים, אוצר ההופעות ומקור מקורות החיים, בא אלינו עם הרושם הנגינותי הארוך והמסולסל אשר בטעם השלשלת, ומרשימה עלינו יחד את רגשי הגודל וההמשכה החיית, עם ההתארה הכתיבתית של התואר המותוה אשר להתמונה הכתובה של הנגינה השלשלאית, התקשר מעדנות כימה, ומוסרות כסיל תפתח. ואור יוצא בשלל צבעי ברקים ממלאי עולמים בגווני זוהריהם, מופיע נגד עינינו בכל עת אשר יפעת האור העליון בתכונת השלשלת הנגינית תבא אלינו, יחד עם המחשבה הסודית בנועם רז היקום בכל פליאי פליאות רתוקותיו, ונשא דעינו למרחוק ונתן צדק לפועל צדקות ועז, אלהי הראשונים והאחרונים המקשר בשפעת טובו המון בריות לאין תכלית, ושומר בריתו לדור דורים.

"קרני פרה"

יחד עם ההצטיירות המלאה עדנה, צהלה וגודל, של הקישורים הסיבתיים המקיפים את כל ההווה, לעומקה ורומה, לגדלה והקיפה, המרנינה כל לב השואף לגודל ולהשלמה מחוטבה, תבא ההכרה המרעננת של עז החיים וההפריה, ההולדה וההתחדשות הממלאה את היצור בכל ערכיו, מתהום ארעא עד רום רקיעא. עז הקרן, קרני ראם קרניו, כח השור, בצורתו המפריאה, הפרה, בשפעת חלבה, בשגירת תולדותיה, בחוזק החיים אשר לה, מסמלת היא בקרניה את האומץ התולדתי שבישות ההווה, הממריצה את ההתילדות והחדוש התדירי בכל מלא עולמים, ביצירות השכליות, בצורות החיים של ההרגשה, ההכרה, הבחינה והמעמק המדעי, בתעופת המחשבה של הגות הקודש ושל הרוממות המוחלטה והכבירה. באים הם הציורים של קרני פרה, מעטרים הם את האותיות, את התיבות הממולאות במלא לשד חיים של כבוד ועז, של קודש אל חי העולמים, ומעירים הם בקרב נשמותינו רגשי נועם עז וחדות עולמים, יחד עם הדר עולם של שיבה, של עטרת זקנים, עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו, רחמי אם, וגבורת רעם.

"מרכא כפולה"

אחרי ההגות המרוממה של האומץ המפריא, בא החן המשכלל את מפעלי העז, המגביל וממתק את גבורותיו, המרכז את קשיו במורך, בתכונה רכה, ברכיכות כפולה, בריכוך העז גם במקום שהוא הולך למשרים, במקום שכל תכונת התגלות העוזו היא רק לבנות, לקדש, להעלות, לפאר ולשכלל, כי הרוך בעצמו הוא הצביון המפואר, ותוכן האהבה העדינה מיפה הוא את המלוא של גבורת החיים ועצמתם, אמנם עוד יותר נכבד מזה הוא יסוד סגולת הרוך במקום שהולך זרם התפשטות החיים לצד השלילה, לעומת הסתירה, ההתכערות, הדלדול והעקירה של כל נטוע. אומץ החיים צריך הוא לכלל את הכל, את כל הימין ואת כל השמאל, אמנם תכונת הרוך צריכה להיות מעולפת בעומק האופי של כח הפועל החיובי וזורח מתיקון אור זה במעמקי ההרגשה ומנעמי עדינות הנשמה ההגיון הזמירי אשר למרכא הכפולה, המכפלת את מדת רכותה במדה מספקת על הימין ועל השמאל, ועדני הרוך הכפול מתבלים יפה את הצד המרירי שיוכל עז החיים והפריה בתגבורת עוזו להוציא אל הפועל בהיותו מתנשא בשטף גבורת רעמיו, ואל זה אביט, אל עני ונכה רוח וחרד על דברי.

"קדמא"

ההתהלכות לפנים, צורת הרוח פנימה, ההשתכללות הבלתי פוסקת, הוספת שלמות בעולמים, בנשמות החיים, בכל מהלך, בכל הקף ומסלול, ההתקדמות התדירית, היא באה תמיד ממתכונת נאמנה של מיזוג הכחות, מהכנת הכח הממריץ ביסוד הופעת פעליו, הממוזג במדותיו המרובבות, שהולכות כולן זו לעומת זו בהסכמה והתאמה מכוונה, ממעין זה בא נועם החיים המנצח בנגינותיו, להעיר את הרוח בהדרכה מתמידה של התקדמות, יסוד הנועם של הקדמא הנגינית, הבלתי זקוקה להתנועה המהלכית, ועולמה איתן הוא גם מבלעדי הזקוק אל האזלא המסעדתה במעמד המפעלי.

"ירח בן יומו"

אחרי אשר נסעה הנשמה האצילית את מסעותיה הרבים, אחרי אשר עלתה הררי עד וירדה תהומי תהומות, אחרי אשר התרחב הרוח בכל הסתעפות הגיוניו, אחרי אשר התעשרה האורה מהופעת רבבות איד קץ של צללי גווניה, אחר אשר אחרי החליפות המרובבות אשר הקשיבה רב קשב, את התחישה העדינה אשר לאור החיים שבנשמת עולמים, אחרי אשר המנוחה השאננה הוציאה את פריה, והסערה התנועתית כבר נולדה ופעלה לחולל המון חדושי חדושים לאין תכלית, הנה עולמים חדשים הולכים ונפתחים לפנינו, עולמים שכל המרומים אשר כבר דרכנו על במותיהם הנם רק שלבים להגיע עד שיא קדשיהם, ומרחוק הננו רואים ברק אור נשגב המבשר לנו תחיה חדשה, חוללות עולמים חדשים, עולמים יסודיים נשגבים בקודש, אשר הנם הולכים וגדלים, הולכים ומתגדלים, מתפארים ומתעטרים בעטרת זיו הודם, ירח בן יומו, התגלות מצערה, התנוצצות זעירה, מרכוש עליון שאין כל העולמים כדאים לו, בא ומאיר לפנינו, ומבשר לנו תקופות מאושרות, עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרם על שם כבוד מלכותו, כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן סלה, ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום. ונעימות עדנים עדי עד ממלאה כל קרב וכליות, בחיי עליזות חדות נועם קודש קדשים, ברוממות שגיבת טהור גדל עזו, והמוסיקה האלהית תתינו תחיית עולמים, ותשביענו ששון ושלות שמחות, תיצרנו יצירה חדשה, ותעודדנו לרוממות אצילות אין סוף. ומחיל אל חיל אנו הולכים, ומרום אל רום אנו נוסעים, משגב לשגב אנו דורכים, ומעילוי לעילוי הננו עפים, והדרת גאון שחקי עולמים מתעטר במקור חיינו, ובשורת לידה חדשה, הופעה עליונה, מחודשת בכל פאר וכבוד, אשר באה ונהיתה הננו מתבשרים. ומנגינותינו מתחתמות ברוח ענוה ועז, בצורה דקיקה המתעלה אל על, ירח בן יומו, דקולך הולך ואור, והיה אור הלבנה כאור החמה, ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבש ד' את שבר עמו ואת מחץ מכתו ירפא, במהרה בימינו אמן.

הברקה

המחשבה הקודמת להאותיות היא פועלת תמיד, והיא יסוד הגבורה של הנשמה, כל מה שנכירה יותר יתגלו לפנינו יותר סעיפי המחשבה שמסתעפים לאותיות ותגין, נקודות וטעמים, ומשם באה הבנת כל הנאמר בכל תיבה ומאמר ספר וספרות.

"האל"ף"

האל"ף היא מזכירה את הראשית. הוא תרגום של למוד, בעברית הוא ג"כ ממקור הארמי, ובא על המדרגה הירודה של הלמוד, הצד המתנוצץ אל התלמיד משפעתו של הרב, כתכונת האחורים לעומת הפנים. האלף במספר, בנקודת סגול, מדרגה הרביעית של המספר, ולעומתו ההגיון הנשמע הוא הרביעי, מהתחלת הרעיון החתום שלפני המחשבה של האותיות. היו"ד העליונה של האלף מורה הרבוי האיכותי, שמתנוצץ מתוך האחדות המוחלטה. הקו האלכסוני ההולך מן השמאל אל הימין, מלמעלה למטה, מורה אל הכשר ההתמעטות של האורה העליונה, כדי שיהיה אפשר שתצויר. היו"ד התחתונה מורה הרבוי הכמותי הגבולי. הבטוי אל"ף למ"ד פ"א, מורה עליה מן התרגום אל המקור, ומשם לכח הדבור המאיר. וכל ערכי האל"ף כולם מתארים את העצמה, כח שור, שנקרא ג"כ אלף.

"הבי'ת"

הבי"ת, מורה תוכן מקבל, כבית לשבת האדם. המחיצות צריכות לעכב בעד האורות הרוחניים שלא ישטפו יותר מדאי, כדי שימצא החומר. פתח הבית הוא למול האותיות הבאות, מפני שהמחשבה הראשית אינה יכולה להיות מוגבלת. מה שהוא למעלה מכל ציור, ומה שהוא למטה ממנו, הוא ענין אחד בשגובו, כי מחוץ להגבולים הכל אחד. המחיצות השתים של הבית, העליונה והתחתונה, הן חוצצות נגד האורה העילית והתחתית. המחיצה הדקה היא לעומת הציורים העומדים במערכת הגבול במדרגה אחת, אבל הם שונים מאלו האופנים שיכנסו בגבולותנו.

"הגימ'ל"

הגימל, מורה על הגמול של מדה במדה, שהוא בא אחרי שנערכו הענינים הבלתי גבוליים והגבוליים במערכה משותפה. היא מורה ג"כ על ההתגמלות של הציורים, שאינם צריכים עוד לגדולם להיות שואבים מהציור הבלתי מוגבל. הירידה וההתדקות של משך הוי"ו שבגימ'ל מורה על הקטנת השפעה, עד לכדי גלות הרבוי בצורה של חיים גשמיים. תואר הגמל, הבע"ח הגדול בכמותו, מסמל את ההגשמה, והירידה העמוקה מעמקת את הדבור ומרשמתו, הוראת המבטא, גי עומק, מל דבור.

"הדל'ת"

הדל'ת המושכלת, הוא המוגבל הפותח שער למה שהוא למעלה, הדלות של ההכרה גורמת את הבליתא של הציורים, והיא דולה ושואבת ממעינות עליונים. קוי הדלת, רושמים את הכמות ואת האיכות, היו"ד של הדל'ת שמאחוריו, מורה על הכח האיכותי המחיה את הכמותיות.

"הה'א"

הה"א מורה במבטאה על המוכן ומוכשר להושטה, הא לכם זרע, כח פועל נבדל. הוי"ו או היו"ד שבה"א, מורה על האיכות המדידית או האיכות המספרית, שהם מכינים את הצורות בנושאייהם המוגבלים.

"הוי'ו"

הוי"ו היא כקרב מחבר נושאים מפורדים, החבור נמשך מסגולת המספר של ראשית הוי"ו שהוא היו"ד, שהוא מתמשך לפעולה, והוא טבוע גם בסגולת הדקדוק של הוראת הוי"ו בתור אות מחברת המהפכת העתיד לעבר מפני סגולתה העליונה, המתעלה על הזמן ושטפיו.

"הזי'ן"

הזי'ן מורה על תכונת המלחמה, שהיצורים צריכים להיות לוחמים ביחוד בהגמרם, נגד הכליה והאבוד, וכולל את יסוד ההזנה המושך את משך החיים. וכח המלחמה עם כח הזן איננו בא מההתפשטות הציורית, כ"א מעומק החיים במהותם, ומורה זה קו הזי'ן הנמשך מאמצעיתו, מעצם החלק היו"די שבו.

"החית"

החית מורה מחתה, שבירה. הבנינים הצוריים, אחרי הגמרם במערכה אידיאלית ידועה, צריכים להשבר,

כדי להבנות בצורה חדשה, יותר משוערה ומדוקדקת. הכחות העצומים שביצירה עורכים קרב זה כנגד זה, מתוך ההתנגשות באים החיים, הנכללים במבטא החיית, בצורה סמוכה חית.

"הטי"ת"

הטי"ת מבטא את הטוב הגנוז. הפרטיות היא לעולם גנוזה, אין אישיות אחת מתגלה לזולתה. המלחמה ומכשיריה שומרים את הצורה הפרטית, בעולם, בסוג, במין, באומה, ובאיש. הפרטיות הגנוזה צריכה בצור שלא תשקע במחשכי ההעדר, ומורה ע"ז הבסיס התחתיתי של הטי"ת. עלום הפרטיות מתאים הוא אל עלום הוראת הטי"ת בבטויה.

"היו"ד"

היו"ד מתארת מהות המספר, שהנספרים ביו"ד מתנוצצים על ידו, הנקודה היא ההעברה מן האפסיות אל היש. בטוי היו"ד מאחד את ערכי המדידה, הנקודה, הקו והשטח, ביו"ד, וי"ו, דל"ת, בתואר כתיבתם. בצורה רוחנית נשאר יסוד המספר, וע"כ אינו מרמז על הגוף המעוקב.

"הכ"ף"

הכ"ף, מורה תכונת המשקל, צדוק הערכים, הכלליות והפרטיות, זה לעומת זה, וכח ההכרעה מביא פעולת כפיים, וכופה ומכריח את התוכנים הכחיים לפעולתם המשווערה. צורת הכ"ף מורה המשך אחד, לא פרקי פעולה מיוחדים. חוצץ הוא כח הפועל, בין הרום והתחת בחזקה, ובין הצד הימני בקו דק. פתוח הוא הכ"ף לקראת כל כח מתחדש, העתיד לחולל פעולות עדי עד.

"הלמ"ד"

הלמ"ד מורה למוד הבא ממקום אחר, שמקומו נאות להיות אחרי מדרגת ההופעות של ההקשבות העצמיות. הלמוד מעלה את הנושא ממעל לחוג השקפותיו, ורומז ע"ז המגדל הפורח באויר של הלמ"ד, שאין קץ להלכותיו. ההתרוממות העליונה הגאונית, גורמת ג"כ להתעלות מדודה של המושגים התחתיים, קו התחת של הלמ"ד בהתקוממותו האלכסונית כלפי מעלה מתאים לזה. היסוד המבדיל שבין הרום והתחת ברשומו החזק, הוא מקור הדעה הלמודית, וע"ז מורה הקו הממושך העב של הלמ"ד. כל אוצרות החיים הקדומים, מקדמת ימי קדם, נכנסים ע"י התרגולת ששטפה ועברה, אל החוג הלמודי, ויוצאים בתור דעות נלמדות, נושאות כל פרי הרוח, בנצח הודו.

"המי"ם"

המי"ם, במבטאה, מתאימה לתכונת המים, הצורות המוזרחות בפרטיותיהן נתמזגו, ונעשות חטיבה אחת עשירה ומפריאה. התרכבות תמונת הכ"ף והבי"ת שבחלק הגדול של המי"ם הפתוחה, מורה על כח המחשבה וחפץ הפועל ביחש הכ"ף, ובית קבול לרשמים ותכונות שונות, בעושר אין קץ, ביחש הבי"ת. הוי"ו המחבר, שטף החיים מתגלה בו, המאמר יסוד המי"ם, מאמר פתוח, משתלם עם היסוד הוי"ו. הפגימה העליונה נותנת מקום לאורה בלתי מוגבלת לחדור עכ"פ אל אומץ המאמר, שבעצמו הוא בא

ממזוג המימי, מעמד הנוזלי של כל הצורות המוצגות בפרטיותיהן, חק המים וגבורתם.

"הנו'ן"

הנו'ן במבטאה התרגומי, בצורתה הדגית, חית המים, מורה את הנפשיות, תוצאת היצירה הבאה ממזוג של השטף הגדול, מקולות מים רבים אדירים. ההאפלה התרגומית מביאה את הפלוג שיסוד הרבוי המתגבר בא משם. הפרטיות הבאה מאוצר הכלל הגדול, היא צריכה להערכת המלחמה ושימוש הזי'ן להגנת עמדתה, הצורה הזי'נית שבנו'ן, שאז עולה בידה עכ"פ בצורה זעירה, שהוא ערך הספוק הפרטי, התוכן הכפי, החפץ וההגיון הפועל, המגיע למטרת שאיפתו, העושה את הכשר החיים, במהותיות צורתם.

"הסמ'ך"

הסמ'ך, מורה סמיכה ועזר שאין העקריות תלויה בו, אבל נדרש הוא תמיד. הסגירה בתוך הגבולים, לכל נקצב, לכל עולמים, לכל נושא, לכל יצור, לכל רעיון ומפעל, אינו מקור הגבורה, אבל הוא נושא בקרבו את הסמך היותר חזק לשמירת מהותיותו, ההסבבה והסגירה יסודי הסמיכה הם לכל הנופלים.

"העי'ן"

העי'ן מורה על הראיה, שא"א לה לצאת אל הפועל, רק אחר שנסמכה המציאות בגבוליה, בתאור הסמך. צורת הוי'ן, משך החיים, וצורת הזי'ן, כלי המלחמה להגן נגד כל מחריב, מתאחדים, כדי לסמן את הצורות הראויות להיות נראות. ההשגחה העליונה, מאור ד', הכללית, מתפשטת על הפרטים המוגבלים, וזהו יסוד הראיה, שראית האדם והחי מסתעפת ממנה.

"הפ'א"

הפ'א, מורה על הגבול, עד פא תבא, והגבול של הופעת החיים היוצאים מהמחשבה והרצון שבאים עד כלי המבטא, מביא את הדבור, שהוא תוכן הפה. הפה בה"א מתרחב ומתגלה יותר במבטאו מפ"א באל"ף שהוא סתום בהברתו, שמורה על קצה הראשון של הגבול מצד מגעו בהתעלומה של המחשבה המסותרת. הרעיון הפנימי, הוא יסוד הדבריות, היו"ד שבפ"א פנימה. וצורת הפ"א נבנית מהרכבה של בי"ת וכ"ף, להורות שההכנה של הגבול לקבל פעולות מסומנות שהוא תואר הבית, והפעולה בעצמה, פעולת כפים, צורת הכ"ף, מתאחדים, וע"י מזוגם בא המעמד של הפ"א.

"הצד'י"

הצד"י, הרגיל להתבטא צדיק, מפני סמיכתו של הקו'ף אליו, כולל את הרעיון שיסוד הצדק בנוי הוא על תמימות היחש הצדדי שבין כל אחד עם מה שחוץ לו. תואר הצד"י הוא מורכב מנו'ן וזי'ן, התגלות החיים בהיותם מסומנים בנקודות ידועות, מתאימה לתוכן הנו'ן, התגלות ההפריה של הדגים, וידגו לרוב, ומתעלם הרעיון החי באחיזה גופנית, כדמות תרגום לגבי מקור, ויאמר נון ולא דג, והזי'ן כלי המלחמה, הלוחם נגד המות. מתעקם הוא הזי'ן ובא אל חיק הנו'ן, כדי לתמם את חזון הצדק. ומהלך זה הוא, בין

אישי, המתגלה בפרטים, בין חברותי, בין עולמי, שאנו יכולים לסקור ע"י יסוד ההיקש על דוגמתו, גם בנושאים הנאדרים בקודש. ויסוד החיים מתפשט ומתגבר ע"י כל המלחמות, המזככות את החיים, ומצרפות אותם, כדי להביאם לידי עושר וגודל.

"הקו'ף"

הקו'ף, מורה על תכונת החקוי המצויר בקוף לגבי אדם, שיש בו יסוד קודש, להיות האדם וכל מדרגה של מציאות שוקקים להתדמות לצד עילאה, ובזה הם מתרוממים ומשתגבים, ויש בו יסוד חול שממנו באה כל הירידה של הכלל והפרט, וכל השקיעה במצולות הסכלות והרשעה, בזה שהוא זוקף את כל התעלותו על חשבון החקוי, ואינו חודר לתוך ההתרוממות הפנימית, שיש בתוך התוכן של חקוי זה ונטיתו. החקוי הפועל את השפעתו על הפעולות, בא בהוראת צורת הכ"ף שבקו'ף. הרעיון הפועל בתוך החקוי מנותק הוא, כמו שקו הה"א הוא מנותק מגוף האות, אבל הוא יורד למעמקים, כי ההשפלה החקויית אין לה גבול למורד, וכמו כן יכולה היא ההתחקות הטהורה, שרעיון אצילי שרוי בתוכה, להעלות ירודים גם מתהומי מטה אל מרומי הקודש, קוף קדוש.

"הרי'ש"

רי'ש, הוא המבטא של התחלה בתרגום החקוי. כשצורתו הנפשית מתגברת, וכחות חיים מתחילים לפעול בו, הוא מתחיל לו דרך יצירה לעצמו, והולך הוא במסילתו, שאמנם אין בה אותה האורה המקורית, אבל יש בה תוכן תרגומי והמשך של מהלכים. התרגום, התרדמה בהשוות המספר, מורה על צורת האחרים לגבי הארת הפנים המבהיקה. הרי'ש ג"כ מעכב בכחו המעותק שארי הופעות שלא יטשטשו את צורתו, ומושך הוא את משך החיים הפעולתיים החקויים להשדרות השפלות, שהוא מתדמה בזה לצורת הוי"ו, אלא שהוא מאריך את חציצתו העליונה ומשתמר ביותר מבקיעת אורות שהם למעלה מחוגו, ובזה צורתו המכתבית משתכללת, בהתאמה להרעיון האצור בו.

"השי'ן"

השי'ן בתוארו המדויק, מורכב הוא מצורת יו"ד וי"ו וזי"ן מתאחדות בתחתיתן, והוא מתואר כדמות השן של בעלי חיים, ואדם בפרט, פתח כח החיים ע"י הלעיסה, והכלי המזיק במזיקים, ושן בהמות אשלח בס. המחשבה הגנוזה שביו"ד מקושרת היא עם משך החיים שבויו"ו, ומאוחדת יחד עם כח הזי"ן, המלחמה והכלכלה, שהוא יסוד הרעיון המשלים את השכלול של כל עולמי החיים, וכל המעשים וכל הנטיות נכללים בה, כדרך שהשי'ן מבונה, לימין, ולשמאל, ולאמצע, שכולם מתאחדים בתחתיתם היסודי, כל פעל ד' למענהו, וכל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו.

"התי'ו"

התי'ו, מורה רשום והתוית תיו. אחרון הוא באותיות, שמורה את החותם של כל הצורות, הרעיונות, השרטוטים, הנקודות, והקוים, שבכל השדרות, שכולם מתבלטים על ידו. הרעיון האחרון מורה את התוכן היותר חצוני שבמחשבה, הבלטת התואר ע"פ רשמי חוץ, שלפעמים הם בצורה רפויה, ולפעמים בצורה דגושה, הכל לפי המדה של הארת הרוח המוליד את הרשמים. וכל דגש ורפה, שבאותיות בגי'ד

כפר"ת, באים הם מצד היחש התנ"י שלהם, מצד הערך של הבלטתו של הרוח הפנימי על התוארים החיצוניים. צורת התנ"י המדויקה היא דל"ת בתוך דל"ת, דל"ת זעירה בתוך דל"ת רבתי, רשום חצוני תארי, בתוך רשום פנימי, צורי, תמונתי. והרשום החצוני הוא מושפע יפה מכל החיל של משפיעי הרשמים, המשוקים מהחיים הפנימיים המנצחים את תוי המות והכליון. והתוכנים העליונים ברדתם מטה מטה, גם כשהם אובדים את ערכם, מ"מ כשתבניתם החצונה נשמרת בהם, יש בהם כח מרוץ להעלותם מבירא עמיקתא לאיגרא רמה, ותחת הנחושת אביא זהב, ת"א הרצים, שהרישום החצוני רץ מתמונות תנ"י לאצילות הוד האל"ף, ומיראת תלמידי חכמים, ליראת ד' שהיא מקור חיים.

"מנצפ"ך"

מנצפ"ך צופים אמרו, ובחשבון הן גדולות מהאותיות הפשוטות, והן מביאות את המספר עד לסכום האל"ף, והן באות בסוף תיבה. בגמר חזיון מתעלה התוכן, וביום חורבן המקדש נולד משיח. והכרה זו באה בגניזה, בסוד גיכ"ק של מוצא החך, הטעם ההוגה משרים, וגנוזה שם הכ"ף, הראשונה בסדר האלפא-ביתי, והאחרונה להבטאת התבה מנצפ"ך, יסוד הודאות הפנימית, הלא און מילין תבחן, וחך אוכל יטעם לו.

"מי"ם"

מי"ם סתומה, מאמר סתום, ודאי כל הגניזות בעומדות, המאמר הפתוח, כל מה שנתן להתראות במחשבה ובבטוי, חי ונזון מיסוד הסתימה, והיא החותמת של כל היסוד המחשבתי.

"נו"ן פשוטה"

נו"ן פשוטה מורה על היסוד של החיים, שבהתפלגותו והגלותו הוא מתרבה בנקודות חיים, כדגי הים, ומתעלם ע"י ההגשמה להתבטא בטוי תרגומי, אבל ביסודו הפשוט עומד הוא מעל כל חלוק והגבלה נקודתית, ויורד הוא לכל המעמקים, וזהו סוד פשטותו.

"פ"א פשוטה"

פ"א פשוטה, כח הדבור, כשצורתו העליונה הרוחנית מתגברת עליו, הרי הוא פושט את הגלמותיו, ומתלבש צורה רוחנית נעלמה פשוטה, ששפעת הדבור באה על ידי אור גנוז זה בצורה יותר עליונה, רוח ד' דבר בי, ומלתו על לשוני.

"צד"י פשוטה"

צד"י פשוטה, יסוד הצדק שהוא ביחוד בא מצד היחש הצדדי שבין תוכן לתוכן שבהמון בריות ועולמים, בצורתה הראשית היא פשוטה, אין הצדק המוחלט מסוגר בתוך גבולי המאורעות והמעשים הנקצבים, בלא תנאי הוא עומד בתכונתו העליונה, וממנו הצדק הנקצב, הכפוף, יונק. האידיאליות המאירה שברעיון היצירה, הקודמת לכל עולמים, היא דורשת את האור בתכלית בהירותו, מדת הדין של מעלה בעוצם חזקה, ומתוך כך האידיאלים שכבר כהו עומדים לשוב לאורם, למקור הצפיה, ועצת ד'.

היא תקום, ברוך אומר ועושה, ברוך הוא.

"התגין"

תג, עטרה מעורפלה תרגומית, צד החיים שבמחשבה, שהוא נשגב מכל, ומוכן להיות יורד במעמקי כל הירידות, ולהקשר בכלים וגולמים, וכח זה יגביר חילם להתעלות אחרי רדתם אל רום שורש החיים בעזיזותם. המושגים מעורבים במעמקים מפני הירידה, ובמרומים מפני הכללות הבהיקה המתעלה מכל פרטות, וזהו זיק החיים, ג"ץ, שהעירוב, השעטנ"ז, מכשירו למפעלו, והזיק הזה ברדתו ועלותו מאיר את כל חשכת עז כל שטן ומפריע, ג"ץ שט"ן ע"ז. ועל גבי האותיות הללו זורח הוא האור בעלומו, מתקשר עם עצמותו והיו לאחדים.

"הגימ'ל"

הגימ'ל, היא מזוינה בתגין. ליסד את הגמול בכל מלא העולמים, לקשר את הגורל עם מהלך החיים הרצוניים, צריכה מלחמה רוחנית עזה להוסד. הימין והשמאל, הדין והחסד, הנם קצוות נוטות, והגמול מתהלך בהכרעה האמצעית. מיסוד עליון מאד, ממעל לכל רעיון, לקוח הוא יסוד הגמול, וקשר סבותיו מאומץ האמת והיושר, המתעלה מכל גבול, העומד ברום עולם, הוא לקוח, ולרוממות זו מתרוממים הם התגין, בתארם ופעולתם.

"הזי'ן"

הזי'ן מבטאת את הכלכלה, ההזנה, והמלחמה ההורסת את כל מחריבי החיים. שניהם נאחזים יחד, ואחדות יסודם ברום העולמים היא באה מיסוד סקירת הכל, הצופה לתקן את הכל, בכלל ובפרט, תקון נצחי, המתרומם ממעל לחוג הזמן, וע"ז רומזים התגין המתעלים ממעל להאות.

"הטי'ת"

הטי'ת, המורה על הטוב הגנוז בפרטיותו של כל נושא, שהוא עומק הטוב, המתאחד עם יסוד הטוב הכללי. התמלאותה של מחשבה זו מתעלה היא מכל רעיון שבכח הדבור, התאחדות הטוב הפרטי עם הטוב הכללי אינה מצוירת בשום סקירה מוגבלת, רק באור הקודש של קרבת אלהים היא גנוזה, ששם הפרט והכלל מתאחד במלאכות מאוגדת.

"הנו'ן"

הנו'ן, כח החיים האצור בצורה הנוזלית, המתדמה לאור החיים של המחשבה בכלל, שכל הפרטים הרוחניים ממוחיים בה. התנוצצות הפרטיות של החיים, שהתגלותם צריכה להיות באה ע"י החשכת הבוהק הכללי, מתבטאת היא בחיי הדגים, המתרבים במים. והבטוי של התרגום נו'ן ולא דג בלשון הקודש, מורה על ירידתו של אור המחשבה. אבל ההתגלות של החיים הפרטיים מאור החיות הכוללת, צריכה לבא ע"י כח יותר עליון עוד מכללות החיים עצמה, וזה יורו התגין שעל הנו'נין.

"העיין"

העין, כלי הראיה, מושג הראיה, בחומריות ורוחניות, מורה הסמנה מדויקת בפרטים, והארה כוללת בכללים, ואלה שני הכחות מתאגדים יחדו, ע"י כח הכולל את הכלליות והפרטיות הפועל עליהם. וזהו נהוג בכל סוגי הראות, החמריים והרוחניים, שלרוממות זו מכוונים הם תגי העיין.

"הצדי"

הצדי, מורה על הצדדיות, על הערך שבין תוכן לתוכן מצד חזוניתו והתפרטותו, שהוא תוכן של צדדים הנפגשים זה בזה בבריות חלוקות. ועל יסוד הערכה זו שתהא בצדק, בנוי הוא כל העולם של הצדק, המתחלק לשני ערכיו, הצדק הנכפף על כל פרט, על כל מפעל וכל רעיון, ועל הצדק הכללי, מצד עצמות ערכו, הצדק האידיאלי, שהם קשורים בהוראת הצדי הכפופה והפשוטה. והתאחדותם של שני ערכי הצדק הללו, שתמיד צריכים הם להיות מובלעים זה בזה, מוכרחת היא לינק מרום עולם, המתעלה מעל כל מושגי הצדק שצריכים איזו הגבלה עכ"פ לסמנם, ועל רוממות זו יורו תגי הצדי.

"השיין"

השיין מורכבת היא, בדיוק צורתה, מיו"ד, וי"ן, וזי"ן, ביו"ד מסתמלת היא הצורה המספרית, -סוד האיכות, בוי"ו משך החיים, והיסוד המדידי ההנדסי, יסוד הכמות, בזי"ן יסוד הכלכלה, המקימת, והמלחמה המסירה את המחריבים מדרך הופעת החיים בכל צורותיהם. התאחדותם של החלקים הללו השונים במהותם, שהם מתקשרים יחד לבנין עולמים, מוכרחה היא ודאי לשאוב כחה ממרומים עליונים מאד, ממקום שכל הבנינים העולמיים יונקים משם את לשד חייהם, והם הם תגי השיין.

התגין הללו בכלל אוצרים הם אור עולם של עתיד, טוב גנוז וספון, שנסתם אורו מאתנו, וצפית המרחקים הגנוזה בכח הקדוש של סגולת האדם היא הולכת לאור הגדול הזה בנתיבות החיים העליונים, וחנוני הסגולה הם דורשים על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות, וצופים באור המחשבה האלהית, ומכוונים את הליכות התבל ומצעדי בני אדם לעומתה, כרבי עקיבה ותלמידיו בכל הדורות, שמקבלים עליהם מלכות שמים באהבה, גם כשסורקים את בשרם במסרקות של ברזל, וצופים במרכבה במנוחת רוח, נכנסים בפרדס בשלום ויוצאים בשלום, ומחזקים את ידיו של כל בונה, וכל צועד מצעדים של הטבה ושל שכלול, אור זרוע לצדיק, ולישרי לב שמחה.

הנקודות

הנקודות הן רוח החיים של האותיות, שמביאות אותן לידי תנועה והתחברות, ומספר העשר בהן הוא מורה על האיכות, שהאותיות נערכין לעומתן כערך הכמות.

"הקמץ"

הקמץ מורה על העלום, הסתר מפני הגודל של הרעיון. הקו של תמונת הפתח של הקמץ מורה שהרבה פתחי אורה וחיים נמצאים בתוך התעלומה הזאת, שהיא נראית לפנינו רק כדמות נקודה קטנה ומוחשכת, שע"ז מורה הנקודה שתחת הקו.

"הפתח"

הפתח, מורה על התוכנים שהם נפתחים להכרתנו, לאוצר החיים שלנו, שפותח גם את פתחי השפתים, ומוציא את כשרון הדבור, הפנימי והחצוני, בהארה כוללת.

"הסגול"

הסגולה מורה על התפרטות ההארה, חלוק הקו של הפתח לשלש נקודות, המסתדרות בסדר שתיים ואחת תחתיהן, כדמות תולדה היוצאת משני משפטים, והיא התחלת סגולת ההגיון התבונית, שמעשיר את השפה בעשרו הגדול, בברור שמותיו והוראת ענינו.

"החירק"

החירק, יורה כבר על הרושם של השכל המעשי במרכזו. ההופעות הרוחניות במעשה, חורקות הן לפעמים, מהפכות עולמים וסדרי חיים, ופועלות תנועות עזות למטרת ההארה העליונה.

"השורק"

השורק, יורה בחבור הוי"ו עם הנקודה, שעושות יחדו את התנועה, על הסתעפות המפעלים בפועל, מצד הדחיפה של ההשכלה המעשית, שהם מתפשטים כבר ומתענפים לענפים שמגמתם להפעיל גם את החוגים הרחוקים, אשרקה להם ואקבצם.

"הקבוץ"

הקבוץ מורה על התואר האיכותי של ההברקות השכליות בלכתן למגמתן. הנקודות המסודרות זו למטה מזו בצורה אלכסונית, מן השמאל אל הימין, מן השלילה אל החיוב, השלילה מעדנת ומטהרת את הצורות החיוביות של הנושאים הרוחניים, ובטהרתן מתגדל כחן, והשפעתן מתברכת, מלא-פום, מלא הפה, הרחב פיך ואמלאהו בדברי תורה כתיב.

"החולם"

החולם, העומד ממעל להאות, מורה על מחשבות נשאות מאד, שרק לחולם אודותן יש רשות, לפי המסגרת של העולם, הגבולי כ"כ עדין, והן המקור של חוזק המחשבה וחייה, חלימותה, ובריאותה. וברב כחה של מחשבת המחשבות הזאת, היא מחברת את כל הפזורים, מלשון חלים בתרגום, שהוא חבור ואחוד.

"הצירה"

הצירה, מורה על כח הציר, השתלמות התמונה הרוחנית, בתאור מפורט, ששני הכחות צריכים להתאגד יחד להוציא אל הפועל את השכלול התמונתי, כח העליון שבמחשבה, כתואר החולם, וכח המעשי

המושפל כהחיריק, והם משפיעים זה על זה בדרך ישרה, כדמות שני המאורות בגדלם המקוה, שישפיעו זה על זה במעמד ישר.

"השוא"

השוא, מורה על המהירות של מעוף המחשבה מפני עוצם רוחניותה, שמתוך גדלה אי אפשר לעולם לקבל את הופעתה רק בדרך רצוא ושוב כלהט החרב המתהפכת, ומתוך המהירות הזאת מתהווים הפסקים בין ברק לברק, והחשך הרוחני בא, שהשוא והשקר שבעולם מתפרנסים ממנו. וראשית ההארה העצומה וסופה יתבלטו בשוא הנע והשוא הנח. והמהלך של הברקים הללו הוא סוף כל סוף כדי להאיר את כל נאות המחשכים, והחושך יהפך לאור, והשוא בא להבליט את האמת האורית, יתנו עדיהן ויצדקו ישמעו ויאמרו אמת. אלו הן עשרת האספקלריאות, שעל ידן באה החכמה, להגלות בצורה של חיים, להחיות את הנושאים בכל עולמים, אשרי אדם מצא חכמה, ואדם יפיק תבונה, כי מוצאה מצא חיים.

טעמים

נכנסים אנו כאן לעולם של אור שאין עמו מחשכים, שכל דרגאותיו הן עונג ועדן, חיים וחיי חיים, ונקשיב בהן רוממות עליזת נשמת פאר חי העולמים.

"פשטא"

פשטא, מורה על העדון שיש בפשטות. הופעת אור הפשטות העליונה, האחדות המוחלטה, יסוד העדן העליון.

"מונח זרקא"

מונח זרקא מתאר את מגמת המנוחה בתור נפישה המכשרת אסיפת כח אדיר לעת בא תור הפעולה, רז התגלות היצירה, ההרעשה ההויתית הוה, והתנועות מתגלות בכל אדירות חיל, בתכונה מוזרקת, לחולל עולמי עד, להשביע צחצחות אין קץ.

"מונח סגול"

מונח, מורה על תענוג המנוחה, על הנחת רוח הפנימית שכל נשמה קדושה בכל עולמים מוצאה במנוחה השלמה. הסגול הזמירתי, מורה על התענוג הגדול של התאחדות כללות השליליות וכללות החיוביות ע"י אחד נקודה מתאחדת.

"מונח מונח רביעי"

מונח מונח רביעי, מורה התעמקות המנוחה בצורה כפולה, מצד הספוק והשביעה הרוחנית, ומצד החפץ של השפלת הרוח, שבא מתביעת הענוה וחמדתה, שהיא הולכת ומשתפלת במעמקי הנשמה, במנגינת הרביעי וזעירות נקודתו.

"מהפך פשטא"

מהפך פשטא, הוא מסמן את התענוג האצילי של הפשטות ההולך ומתגבר, כל מה שיוסיף כח ההכרה וההרגשה להבחין את כל הדלדול של העולמים המורכבים, מחדש הוא את העונג על הפשטות של האחדות המוחלטה, ד' אחד ושמו אחד.

"זקף קטן"

זקף קטן מורה על זקיפת הקומה של מהלך הקטנות שבעולמים, ההתפלאות על מה קטנו מעשיך ד', השוקלת לעומת המשקל של מה גדלו, והקטנות היחושית של ערך האדם וערך כל היש העולמי לעומת מקור מקורות החיים, יסוד הענוה.

"זקף גדול"

זקף גדול, מתאר את יסוד הוד הגדלות העולמית, שכל מרחבי סעיפיה בתואר הגדלות כולל כבר הקו המאחד, המזריח, לעומת הנקודות המתנוצצות ממראה האורים ההולכים ושבים, את העונג המסומן של זקף הגדול בתארו ונגינתו.

"מרכא"

מרכא, מורה עדינות ההרגשה, שהיא מתחברת עם רך הלב, הבא מנפש בריאה, שהיא מוכשרת לקבל את רשמי הקודש בכל מעמקיה, והעונג והרך בא על ידי ההמשך הנפשי השוטף מרוממות הכרת ההרגשות, מצדם החיובי, עד עמקי תחתיתם השלילית, והזיו העליון מתפשט בכל המרחבים ע"י עדנת הרך, המתגלה בהמית המרכא.

"טפחא"

טפחא, למזג את החוש העדין של הרך שימלא עצמה בא ההולם המוסיקלי, הטפוח הזמירתי, שבהתחברו עם עדנת הרך של המרכא מתגלה ההרמוניה הנאדרת בקודש האומרת יחד נועם ועז.

"מונח אתנחתא"

מונח אתנחתא, מורה בשלובו על הנעימה של שני גדרי המנוחה, המנוחה העצמית אשר רק ברזי קודש הקדשים הוא מושבה, והאתנחתא הבאה אחרי אשר תלא הנשמה מרב שפעת מאור עליון, שאז תקבל האורים בהנפשה, מסוד המנוחה העצמית, והציורים מרובי הגונים המתקרבים למראה הקשת בהתגלותם בחוג המנוחה המקרית יגלו בתואר האתנחתא, מראש מקדמי עולמי עד.

"פזר"

פזר, מורה על יסוד הנדיבות שבתוכיותה של השירה העליונה, המתאמצת לפזר את גוני אורותיה לכל

עברים. חוט החסד מתגבר בכל מלא היקום, וכל המרחקים והמערכות מתמלאים שמחת עולם, המתגלה בהד קול מנגינת הפזר. ותוארו המורכב מתמונת המונח עם הקו הנמשך, מורה על עומק המנוחה של הנדיבות, שמנוחתה היא פזור נדיבות רוחה למלאות חיים ואורה את כל שוכני תחתיות ומחשכים, פזר נתן לאביונים, צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום בכבוד.

"תלישא קטנה"

תלישא קטנה, מתארת את ההתהוות הפרטית בתאור תלישה מהאור האין סופי במלא זהרו, עונג נעים ממלא את נפשנו בנשאנו עין אל מקור החיים ואיכות התפלגותם.

"תלישא גדולה"

תלישא גדולה, מתארת בקרבנו את השערת הנועם של כללות היש בכל מלא גדלו, ע"י התלישה ממקור אור האורות של חיי החיים.

"קדמא ואזלא"

קדמא ואזלא, מורה את ההליכה לצד העלוי, ההתאדרות התדירית, בתור עצמיות יסודית למגמת הוית היש המוגבל, עדון עליון של הליכה מחיל אל חיל.

"אזלא גרש"

אזלא גרש, מורה שרק ההליכה לצד המעל, העליה התדירית, היא מגרשת את כל צללי השקר והתהו, ונעימת ההתגברות החיה של עז חיי השגוב מתתארת בהד קולו.

"גרשים"

גרשים, מורה על הגרוש, שמהלך העליה מגרש כל כח של הפרעה ונסיגה, ומה שהוא מגרש ג"כ ברב חילו כל כח רפה הגורם לפגר את מהלך העליה אע"פ שאינו מושך אל הנסיגה, ואור שמחת העליה מתמלא במלא הודו.

"דרגא"

דרגא, מתארת את תכונת העליה האצילית, בהדרגה אטית, שדרה אחר שדרה, בכל מהלכי העולמים.

"תביר"

תביר, מתאר את המהלך האיתן של העליה הכוללת והפרטית, של האיש ושל הכללות, שבא תמיד ע"י משברים החוזרים ונבנים אחרי כן ביתר שאת, לכו ראו מפעלות ד' אשר שם שמות בארץ.

"ייתב"

יתיב, מתאר את המצב הנגמר כבר לקבלת תכונת השכלול בהגמרו, אחרי המהלכים העצומים והמעברות השונות.

"פסיק"

פסיק, מורה על תכונת ההויה שהיא נפסקת בשפעת כחה, לפני הגלות מעמקי תחתיות סיגיה, לא תניח יד ד' את ההתפשטות הדרגאית ללכת עד תחתיתה, ולפני התגלמות המזיקין באה קדושת השבת, לקרא לעולם מנוחת שלום, טוב להודות לה', שאמר לעולמו די.

"סוף פסוק"

סוף פסוק, מורה, שהפסיק אמנם יצויר מצד התוכן הפרטי של הערכת העולמים, שהאור והחושך מובדל בערך, והקו שבין טוב לרע עומד בתקפו, אמנם בכללות כל, עושה שלום ובורא רע, היינו, עושה שלום ובורא את הכל, על כן הדרגאות הולכת עד סוף תומה, והננו מתענגים על כל הטוב, בנעימת סוף פסוק.

"שלשלת"

שלשלת, מורה על ריכוס עולמי עולמים, איש באחיו, ועל רתוק הסבות והמסובבים אשר אחד באחד יגשו, הממלאים אותנו די נועם וחדות קודש.

"קרני פרה"

קרני פרה, מורה על האומץ, הכח האצור במעמד ההויה על גבורת ההפריה, וסגולת ההתרבות, כח השור, בצורה מחוללת, מולידה, משבעת ריווי ועדנה.

"מרכא כפולה"

מרכא כפולה, כוללת שני הצביונים של הרך המעדן ומיפה את שטף הגבורה ושומר את אומץ החיים מכל דופי, בין בצדו החיובי הבונה והמשכלל בין בצדו השלילי העלול להכעיר ולדלדל, בשני הצדדים יבא הרך הכפול, וישפיע חן ונועם.

"קדמא"

קדמא מתאר את העליה התדירית, גם בלא מהלך, בלא תנועה מסובבת נדחפת מנושא לנושא המחוברת עם האזלא, כ"א ההתקדמותי הנובעת כבר מערך הכחות במזוגם, בחזרת פעולותיהם, בהשטפת כחותיהם אלו על אלו, נהרא מכיפיה מבריד.

"ירח בן יומו"

ירח בן יומו, יורה לנו שאחרי כל המהלכים של כל המסעות הרוחניות, והעברת החיל והחוסן אשר

להמון בריות ועולמי תפארה, בעליתם וירידתם, בשבירתם ובנינם, בעוזם ותפארתם, הננו עולים לסקירה עליונה כזאת שכל המערכה הגדולה שעברה לפנינו היא כאין לעומתה, והננו משתוקקים ללידה חדשה, ליצירת עם נולד, ביסוד תפארת יותר נשגב, שהוא מתחיל מהופעה זעירת הכמות, ירח בן יומו, הלוך הולך ואור כצאת השמש בגבורתו, והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום חבש ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא, במהרה בימינו, אמן.

הערות

א. כשהעולם הולך במהלכו הרגיל, כשאין פרעות ומהומות בחיים, יכול גם הרעיון האצילי של האדם לקחת את פרנסתו מההסתכלות בתנועות החיים, מחיי החברה ומהתורות האגודות בהם, שהוא כל התוכן של כל חכמה וכשרון נגלה, ומובטח הוא שמתוך הרכוש הזה יתעשר עושר פנימי. לא כן הדבר בזמן שהחיים נופלים הם במהמורות המלאות מחשכי רשע ותוהו, אז העולם הגלוי מתנוודד, סדריו מתערבבים, ואם יהיה האדם יונק את לשד חייו הרוחניים רק מהצד הגלוי שבאוצר הרוח, דלדול נורא מוכן לבא עליו ולשדוד ממנו את כל עמדת תומתו, ואז כדי להחזיק את המעמד יבא התור של הצמאון הבורע אל התוכן הנעלם, אל הסקירות הפנימיות שהן מתנשאות מעל לשטח הגלוי שבחיים שבהן לא נגעה יד המהומה העולמית, וממקור חיים זה ילך האדם וישאב מים בששון להרטיב את העצמות היבשות של העולם הרוחני הגלוי שנשאר במצב כ"כ נדהם מפני תגרת יד החיים אשר נתבלבלו. ומטעם זה עצמו בא הלחץ לכותב הטורים הללו לרשום את רשמי המחשבה אשר למדרש האותיות וכו' דוקא בזמן הזה.

ב. פעולת החיים של הנשמה איננה פוסקת, כשם שכללות פעולת החיים החמריים אינה פוסקת כל ימי החיים. ההתגלות של החיים השכליים שבאה מזמן לזמן, בעת שהחושב מחדש איזו מחשבה חדשה ומבדיקה, שאנו מרגישים שיש הפסק זמני בין חידוש לחידוש. אינה באה מכח היסודי העצמי של החיים אלא מהופעותיהם הסעיפיות, אבל העצמיות של החיים שהיא פעולת הנשמה במעמקה אינה פוסקת כלל, ותמיד המחשבות מתחדשות וזורמות בנו, וכל עמל התלמוד שלנו איננו כי אם מכשיר אותנו ע"י ההתגלות המתפרצת מבחוץ למעמק החיים, להכיר יותר ויותר את המהלך השטפי של המחשבות, שהוא נהר שאינו פוסק, שפלגיו וגליהם הם מתרוצצים בקרבנו תדיר בלא הרף.

ג. כחות המתגלים בעולם בצורות מסומנות, ציורים שמתגלים בנפש בתוארים מיוחדים, אינם באים מתוך האפס לידי מציאות, אלא הם יורדים מתוך מעלה עליונה במציאות שמתוך גבורתה ועשרה אין כל תואר יכול לסמנה למדה מוגבלת המחשיכה את אורם, ומתוך כך הננו חשים אותם בדמות כחות פרטיים, ציורים מפורטים, ואותיות בולטות ומצטרפות.

ד. יש לנו עסק עם עשר מדריגות, שהן מתערכות חמש לעומת חמש: א. המחשבה, ב. האותיות, ג. התגין, ד. הנקודות, ה. הטעמים, מערכה אחת; מערכה שניה: א. התיבות, ב. המאמרים, ג. הפרשיות, ד. הספרים, ה. הספרות, שסדר חבורם הוא א"ה, ב"ד, ג"ג, ד"ב, ה"א. המחשבה הכללית מתחברת עם הספרות הכללית, האותיות עם הספרים הם כאברים עם הגוף בכללותו, התגין עם הפרשיות, המחשבה המפסקת את הענינים, הנותנת את הרוח להתבונן בין פרשה לפרשה, באה ממקור חיים יותר עליונים מגופן של האותיות, והיא מתגלה בתגין, הנקודות הן יסוד החבור הרעיוני המתגלה במאמרים הנבנים מהתיבות הבודדות, הטעמים מיוסדים על עומק הרגש, שאינו צריך כ"א התחברות שתורה איזו הכרה מצוירה, ואינו

זקוק לחבורים הגיוניים, ע"כ הם מתקשרים עם האותיות.

ה. השפות מתחלקות למדרגות, החבור המתאים לכל רגש וכל הקשבה עם הצלצול הקולי תלוי הוא ביסוד ההארה הכללית של הנשמה בהקפתה על העולם ומלואו וכל הסתעפותיו, בהירות ההכרה של השקפת העולם בתור התגלותה של ההארה האלהית, היא גורמת את היסוד הקדש של הדבור, שקוליותו היא התגלות לשון הקודש. ובאותה המדה שהכרה זו מתחשכת, הולך הצד החול ומתגון בתכונת הלשונות וסגולותיהם, וכל הגדוד הבלשני עומד מסודר זה אחר זה, כדמות מעתיקים מיסוד מקורי, שהם באים בתור העתקה מתוך העתקה, שבהירות המקור מתעלמת לפי התרחקותן של ההעתקות ממנו. ונחשבת היא השפה הארמית בתור העתקה הראשונה מיסודה של השפה העברית, הנושאת בתוכה את המילוי של סגולת הקודש בתוכן הדבור הכללי.

ו. הפעל אלף, ללמוד, אע"פ שהוא בכתבי הקודש מיסוד הארמי הוא בא, ובב"ת ח' ע"א פסוק זה בלשון ארמית נאמר, ומגילה ט' ע"א תרגום שכתבו מקרא, וסנהדרין ל"ח ע"ב אדה"ר בלשון ארמי ספר, ושבת ק"ד ע"א אלף בינה, ומהרש"א בח"א שם. ואלף נאמר על הלומד מאחר, והוא ג"כ בערך העתקה ואחורים של הפנים המאירים באור השכל המקורי. ואמרו דירשי רשומות כי תרגום הוא בגמטריא תרדמה, כלומר התגלות אור הרוח במדרגת ההתעלפות, אני ישנה ולבי ער, שאז אין הרעיון המקורי מתגלה כ"א ההתלמדות האולפנית. ולגבי המקוריות הראשית כל למוד שבעולם הוא בא במדה מעותקת שמדתו היא מדת התרגום, שהוא הכשר וחינוך המביא אל המעמד המקורי העתיד, "אז אהפך אל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'".

צפיה

מרשמי מחשבותי שיתקבצו לעדרים ילקחו אותיותי והיו למאמרים והמאמרים בחוברת יהיו לספרים והספרים בכל-קרת יהיו נפזרים ומלכים יתהדרו במטוה התולעת והמענינות יתגברו, ותרבה הדעת לישועתך קויתי ד'

השרשים

האלף

א.ב.

א.ב. הנושא המוליד, המחולל את התולדות, מקושר עם שורש אבה, שהוא שורש הרצון. שורש הרצון ביסודו הוא לא הרצון לחיות, להיות, אלא הרצון להחיות, להוות. זהו עומק הנקודה של רצון החיים, של צביון עמדת היש. כשהרצון מתעלה, כשהוא פושט את גשמיותו, את גבולו ואת פרטיותו, נשאר הוא בתכונתו המאירה, המקסמת, בתכונה המלאה עדינות ונעימת קודש, והוא הרצון להוות, לחולל, להרבות חיים וישות. ולהפך במעמק הרצון, בתחתיתו, ברשמי החיים שאינם זזים גם מהגויה המתה, גם מהעצמות, אשר אור החיים היה פעם מקושר עםם, נשאר רק השורש מהרצון היסודי, רצון ההוות, הבלא דגרמי, קיסטא דחיותא, שבעלי האוב מטפלים בהם ע"י ההתייחסות לאותו הקורט של החיים המופשטים מקישור פועל באיזה גויה, אבל מקושרים הם עדיין נצוצי חיים הללו באיזה קישור רפוי, איזה יחש הקפי, שאע"פ שרק השדרה היותר מאופלה של רצון החיים נשאר באותם השרידים של הגוף שהיה חי במלא החיים, בכ"ז השרידים הללו רק ממקור הרצון לחולל ולהרות הם באים, מהאבות, מהאביה, מהתאבה

הפנימית המעוררת את יסוד החיים, יסוד האב, שממנו לקוח גם כן השם אב, שהנשאל בהם נטמא ג"כ בטומאת סיגי הרצון ושרידיו המאופלים, שכל שומר תמימות חייו הוא מתעלה מכל אלה. אל תפנו אל האובות. האב, הוא המקיס את הבית, הוא המדריך את התולדות, המאיר את ארחות חייהם בהשפעתו הרוחנית. האותיות אל"ף בי"ת בביטויים שהם בונים את השורש אב, אומרים אלף בית, כלומר למד את הבית, והלימוד המסור מהאב אל הבית, הוא לימוד חינוכי, לימוד מכשיר, שמביא באחריתו ללימוד מקורי, להבנת הלב, המורכבה מלמ"ד בי"ת, כלומר מהלימוד המקורי שבלשון הקודש, והקדמתו הוא הלימוד המתורגם, אלף תרגום של למד.

אד.

אד. ענן, ואד יעלה מן הארץ, משותף עם אד, לישנא דתברא, כי קרוב יום אידם. האד העולה מן הארץ הוא הוא המחשיך את השמים, המאפיל את אור היום, והוא מורה כי כל משבר, כל צרה, הבאה על הכלל או על הפרט, כל החשכה, באה מתוך הפעולות הארציות, כי פועל אדם ישלם לו וכאורח איש ימציאנו. וכשם שהאד המעביב הוא חושך בתחילתו, ואח"כ ממנו הברכה באה, והשקה את פני האדמה, כן כל צרה ומשבר אשר בעולם, הכל עשוי למטרת הטובה הבאה בעקבו, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד.

אז.

אז. מלת הספק, מורה היא בהרכבתה של האל"ף והוי"ו על התחלה וחבור. האל"ף הוא הציון ההתחלי, הוי"ו הציון המחבר. אי אפשר לשום ספק שיבא, כ"א כשיגרמו את הבסיס להוייתו איזה תוכן של התחלה המצטרף עם תוכן של חבור, של צירוף דבר אל דבר, בפועל או בצירוף. והספק בעצמו מורה על כח מתחיל, על סבה ראשונה, ולא רק על הוייתה, כ"א על הויית פעלה, שאחרי החידוש הבודד, שהוא התוכן היסודי שמביא להכרת הסבה הראשית, באה הכרת הפעולה, המחדשת צורות, תכונות וצביונות, שתוכנם הוא מיני חבורים שונים בערכים מיוחדים, ונמצא שהספק הוא בעצמו יסוד הודאיות.

אז.

אז. מורה על העבר, אבל לא רק בדרך פרזי, סיפור של מאורע שאינו מרותק עם רגשי הנפש והתפעלותיה השיריות, כ"א באורח שירי, ומצב נפשי מרומם. מתרומם האדם למעלה מן הזמן, שסדרו הטבוע הוא שבעת ימי השבוע, מתעלה הוא בזכרו את היסוד הראשי, ההתחלה האלפית, נשמת החיים של כל המאורעות המתגלמות במשך הזמנים. ההתחלה מתעוררת בצורתה הרוחנית, והרעיון שהמלחמה, המתוארת בצורת הזי"ן ומבטאו, והצורך להזנה וכלכלה רוחנית וחמרית, והתמלאותו של צורך זה באופנים נאותים, משוערים לטובת השכלול האידיאלי, הם הם המטביעים את הצורה השירית של זכרון העבר, והם מובעים בעז במלת אז.

אח.

אח. הקרוב היותר מקורב, המגובל בגבול האחדות, ומתאים בשביל כך מובן אח על אחד, יחיד, אח אל אחד. אם לא היתה בעולם נטיית ההתאחדות, בבריות ובאדם, לא היתה כל צרה מתבלטת, אושר לא היה נמצא, אבל גם שבר וצרה לא היה במציאות. כל המכאובים, כל המשברים, כל הצרות, הנם רק

תולדותיהם של השאיפות האחותיות המוכרחות סוף כל סוף לבא בעולם. וכל המניעות המעכבות את התגלמות האחוה, את האיחוי, את ההתאמה, ואת השלום הנדרש והמוכרח, הם הם הגורמים את המכאובים המתבטאים בקריאת אח. והם הם ג"כ גורמי השמחה, הצהלה, ההתאשרות המטרתית, המראה על הצורה הידועה שבאה לשכלולה בתוספת הה"א אות הידיעה, האח, קריאת השמחה והחדוה.

אט.

אט. הוראה להליכה בנחת, וילך אט. מקושרת עם גזרת הטיה, שהאלף היא בה משמשת. כשאין נטיה מדרך הישרה, ילכו הנטיות במרוצתם. ירוץ צדיק ונשגב. כשבאה נטיה לארחות עקלקלות, הטבע האיתן של אומץ החיים נשבר אז, והתיקון יוכל לבא רק מהליכה מלאה זהירות, הליכה איטית.

אי.

אי. יש בה הוראה שלילית, אי אפשר. גם הוראה של שאלה, ואי זה הוא. השאלה תבא ג"כ בצורה שלילית, כלומר כשישנה טענה חזקה, או סתירה, נגד הבירור של המושג הנחקר, או כשישנה תעלומה חוצצת ומעלמת, שיש בה ג"כ תכונת השלילה, יבא אז תוכן השאלה בלשון אי. משלילה זו יבא החיוב המפורט, מתעלומה תצא האורה. ותוכן של הראשית, הקדמות היסודית, אשר אין לנו כל כשרון לעמד בסודו, יגלה ע"י הגורמים השליליים, בתכונת הנקודה, המתחילה להיות נרגשת, ושעומדת בשדרת האותיות בתכונת היו"ד, ובמערכת המספרים, במספר העשרה, המתחיל כבר את מלאכת ההתרבות, ההתגלות וההתבלטות. והרכבה זו נאותה היא לצורת הפתרון של הוראת תיבת אי, בין בצורתה השלילית העמוקה, בין בצורתה השאילתית, שהיא מבוססת על יסוד התוכן השלילי, הבאה כבר לכל חיוב וישות מושגה.

אך.

אך. מלת המיעוט, הצערת הנושא ממובנו הקדום, קציצת איזה סעיפים מתכונתו, נרדף הוא עם התוכן של ההכאה הבא בתואר זה, והאל"ף היא בו שימושית. הכח המקצץ וממעט הוא הכח המכה. מראשית המחשבה, שבאה בציון האל"ף לפעולת הכפים, צריכים כחות מתנגדים, בוטשים זה את זה, ומתנגדים זה אל זה, לבא ולהראות. התחברותה של המחשבה עם המפעל באה ע"י התמעטותה של הראשונה, התבצרותה, וקציצת זמורותיה, עד כדי העמדת האפשרות למפעל חוגי לצאת אל הפועל.

אל.

אל. הוראה שלילית, יש לה יחש עם אל בצירי, הוראת הכח. הכח מתגלה במה ששולל את מה שהוא נגד אופי מהותו. הכח המתגלה בפעולה, הוא שולל את אי ההיות של אותה הפעולה, הכח המתגלה ביצירה ובהויה בכלל, הוא שולל את אי ההיות של המציאות. השלילה הרוחנית, שהשכל ההגיוני שולל מהמושג היותר עליון, היא המעמידה אותו על אמתתו ומגלה את כחו ואורו. השלילה בתארי האלהות, הוא מקור האמת, שעל ידה הנשמה עומדת על בסיסה המלא אור, חופש, וצהלת עולמים. כשהתחלה השכלית האלפית, שמפני זהרה אי אפשר לבטא את מקוריותה, כ"א את תרגומה, מתחברת עם התוכן הלימודי שירד כבר לירידה ההקצבית, אז הוא מתרומם מהשטחיות של החיובים הרגילים וארחותיהם, ומתעלה עד לידי העוצם של כח השלילה, שעל ידה מתגלה אור היש של החיוב המוחלט, והאלות הפתחית מראה את האומץ האין סופי של האלות הצירויית, והחכמה מאין תמצא.

א.א.

א.א. מלת הספק, שהיא המדה השניה למעמד השכל, שהוא ביסוד הארתו עומד במעמד הודאי. כאשר יתמעט אורו, יגלה בצורה ממועטת, שבטפוס השכל יצוייר מעמד ההסתפקות, וחותם השכלית יחוקק אז בהרגש, התכונה הבאה מיסוד הארת השכל בזיקוקו העליון. והננו מוצאים כאן את המאורות הרוחניות במעמד אצילותן, מתחלקים לזכריות ונקביות, הארה שרשית פועלת, והארה ענפית מתפעלת. הודאיות תנתן בהרגש מתוך התוכן העליון שבשכל, מיסוד המוח, שבו משכן נשמתו; ומהודאיות הרגשית, שבאה מתכונת השכל בעליוניותו, יצאו כל התכונים הברורים, הרוחניים, המושכלים, המדוטיים, והמעשיים, ותהיה הארת הרגש בכל חיטוב פרצופיותה אם הבנים בכל מלא עולם הרוח והמפעל. ויקושר בזה התוכן של הוראת הספק שבתיבת אם החירוקית, עם התוכן של הוראת האמהות מתואר אם הצירוית, ושניהם יחד יסתעפו מפעולתה של ההארה הראשית של יסוד ההתחלה האלפית על היסוד המי"מי, שהוא התוכן הממזג, וממיס, בצורה ממוחיה, את כל הנושאים, הצורים, והמעמדים התבוניים, למזג אחד, עד אשר לא יוכרו הרישומים הפרטיים. ומרוב השטף, תבא תכונת ההסתפקות, שהיא תהיה המדריגה המכריחה להחתים את חותם הודאיות הגנוז בה בתוכן הרגש, אשר לא יפרד לעולם מהתכונה השכלית הבהירה, ויאירו שניהם יחד באור הודאיות המתעלה בגבהי רום. הודאי שמו, כן תהילתו.

א.א.

א.א. הוראת השאלה ביחש המקום של איזה מבוקש, שבצורה רוחנית יקושר עם דרישת המטרה התכליתית ממחזה כללי המופיע בהמון פרקים, בתבנית ברקי אורות ונצוצי חיים מבריקים, בצורה זעירה ומעולמת. והשאלה חודרת היא, אן מונחת היא המטרה המרכזית של כל המון בריות הללו שהם בלי תכלית. מתאחדת כאן ההתחלה האלפית עם הנו"ן הפשוטה, תיאור התגלות נצוצי החיים, שכבר הריצה והשיטה, הרצון והחפץ, ניכר בהם, אבל הארתם מסותרת היא, ואין חודר באור פרטיותם פנימה, לדעת את בהיקת המגמה השוכנת בכלל החיים לפרטיהם. והשאלה עומדת בכל אדירותה, והיא אומרת אן הוא המקום המיוחד הראשי המגמתי, לכל אותו החזיון המרובב בהמון גוניו.

א.א.

א.א. מורה כעס ורוגז, מתאים עם הוראת התיבה לדבר נטפל שאינו עומד לעצמו, כ"א הוא מצטרף וטפל לדברים אחרים גדולים ועקרים יותר ממנו. מקרה הרוגז הוה ע"י מה שהענינים הנטפלים קופצים בראש, ונכנסים לחוג העקריות, או שהם מכריעים את העיקר תחתיהם, והם נעשים עקרים, ואת הדברים העקרים עושים לטפלה, השפלה הגבה, והגבוה השפל. אבל באמת אין במציאות דבר טפל. השלמות הכללית היא כ"כ איתנה, והמחשבה העליונה היוצרת כל בעזה היא כ"כ מדויקת, עד שכל החלקים שביש מתאימים יחד. ובמדה ידועה, שהיא ג"כ העליונה שבמדות המעריכות את ההויה, הם שקולים יחד, והנטפל והעיקר באים מצד הכלליות העליונה, מצד התוכן התמים והשלם של ההויה כולה במשקל שוה. והפנים, העיקר שבהוד האדם, גם הוא יתואר בא.א. ואבר הנשימה והריח, החוטם, שבו עיקר הכרת האופי של הפרצוף, אמנם גם בו יוכר החרון והכעס, יבוטא גם הוא במלת א.א. והנטפלים כולם בקיבוצם הם עושים את אוצר השפה, את הקצבת דיבור הפה, הבא מיסוד ההתחמה וההגבלה. וכשהם מתחברים לאותו התוכן שהדיבור נזרח הוא מהכח הפשוט של המהות המילולית, האגודה בתכונת הפ"א הפשוטה, מכנסים

הם יחד את כל הנטפלים ואת כל העקרים, והנושא הטפלי, נעשה נושא היותר עליון, אדם של צורה, בעל החוטם, שהארת הנשמה הנהנית מהריח ניכרת בו בשפע רב. והכרת החסד המתעלה מעל כל ערכי הקיצוב המשפטיים, הולכת ומתפלשת, מרום הררי אל, עד מעמקי תהום רבה, אך אפים לצדיקים ולרשעים, הקצר בזעם ומאריך אף.

אץ.

אץ. מורה מהירות, ומתאים ג"כ לתוכן של לחיצה ודחיפה, ומקושר עם צרות ביחש המקום. מקושרים הם התוארים הללו במושגים. המהירות המחשבתית, הרצה ושבה כמראה הבזק, היא דוחפת מחשבה מפני מחשבה, והיצירה הרוחנית הוה. מתכנסים המון מהשבות ע"י כח לוחץ בנקודה מטרית אחת, והם מתאגדים להיות יחד לנושא שלם. מהירות המחשבה, הציור והחפץ, באה ע"י הכוסף הפנימי של העיזוז הרוחני שבמאור הנשמה לבא אל הקושט המוחלט, אל הצדק המופשט, המתעלה מכל כפיפה גבולית. מתאגד הוא האלף יסוד המתחיל, עם הצד"י הפשוטה יסוד אור הצדק במילואיו, ומתוך הרדיפה הדחיפית של הגעת חפץ עליון זה, מתהווה כל לחיצה וכל דחיקה במהלך החיים. מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה.

אר.

אר. יש בו הוראת קללה ומארה, הראת אור, הארה וזריחה, הוראת לקיטה ותלישת פירות. מתוך המארה, מתוך המהומה והמבוכה באה האורה, מהקללה באה הברכה. התנובה של כל הצומח במשך הזמנים, בחיי האדם, וחיי כל בריה, בחיי העולם וכל העולמים, אינה נגמרת להיות ראויה להלקט, להאסף הביתה, ולהיות מוכנה ליהנות בה בני אדם וכל צבאות בריות עולם, כ"א ע"י שיעברו על כולם תקופת מארה ותקופת הארה, מחשכים וזריחה. מראשית יסודה של ההתחלה המוקדמה הולך קו נעלם, חודר דרך תקופות עולמים רבות ושונות, ממעל לאין חקר, ומתחת לאין קצה, עד אשר הוא מתגלה בצורה מעולפה, ומתחיל את מעשהו מיסוד התוכן המועתק, הראשית התרגומית, שמצד זעירות האורה לעומת היסוד המקורי, הרי הוא מכון המארה, ומצד התחלת צמיחתו והתעלותו למעלה למעלה, הלוך ועלה, הרי הוא יסוד האורה, ויסוד התגמול, המביא לידי לקיטת פרי האורה, אמרו צדיק כי טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו.

אש.

אש. החומר השורף והמכלה, המחמם והמאיר, העושה את הפעולות ההפכיות בתכונתן, הכל לפי ערכם של מקבלי המפעלים, מתואר הוא בביטוי אש. נרדף הוא מעט עם השם איש, כשהוא מתמלא ביו"ד ומתבטא בחיריק. התוכן הממולא בכח המפעל וההשפעה, ששפעותיו עשירות הנה בכל הארחים, לטוב ולרע, לבנין ולסתירה, רק הוא בכללות קיבוץ כל חלקיו, ממלא הוא תוכן של אישיות, צורה ממולא בטפוס שלם, העומד הכן לפעול ולהשפיע, לשכלל ולהשלים. אידיאל הריבוי המבוטא בהיו"ד, משך החיים שבתיאור היו"ו, עז המלחמה להגן ולהתגבר נגד כל הורס שביסוד הזי"ו, ששלשתן יחד עושות הן את צורת השי"ן, מושפעות הנה מהיסוד המתחיל מגבורת האל"ף, תוכן הראשיות, והאש מתגלה בכל צבעיה, בורא מאורי האש, נהורי טובא איכא בנורא. וקיבוץ כל המושגים להערכת העולם והחיים, להבחנת הדעת והמוסר, מכוונת את יסוד האמת, המפואר בפארות מטעי תפארתו, תפארת ישראל, תתן

אמת ליעקב, והיה בית יעקב אש.

את.

את. מלת הצירוף, הוראת הטפלה, הערכת התוספת, שברום המעלה הרי היא מרובה מן העיקר, שזו היא מדתו של הקב"ה. ובאה התארות הכלי היסודי לעבודת האדמה להוציא מחיה מן הארץ בתואר את, שתציין ברכת השלום כשיכות החרב לאת, והטפלות תשא ראש שכל אדם יהיה בעיניו כשירים נגד אדם רעהו, וק"ו נגד הכלל כולו. השקפה טהורה זו תבא ע"י התאחדותה של ראשית המחשבה בסופה, של התקבצות האולפן עד למעמקי רשמי תויו, והסימנים הטהורים יורו את האיכות הטהורה המתאדרת בקרב הנשמה פנימה, נשמת הפרט, ונשמת הכלל. והארת הרעיון מראש ועד סוף, ברכת הענוה, וברכת השלום, המכורכת באהבת העבודה המבורכת, תביא את ההצטרפות המוחלטת של כל היש, שיעשו כולם אגודה אחת לעשות רצון צדיקו של עולם, מחולל ומוליד, אדון כל המעשים, ברוך הוא.

הבית

בא.

בא. הוראת התכנסות הנושא אל המקום הראוי ע"י תנועה מוקדמת. מוכרח המקום, בית הקיבול אל הנושא המוכן להופיע, להיות קדום לעומת הופעתו של הנושא, קדימה סידורית זמנית. הוקדם הבית, בית הקיבוץ, אל האלף, הארת ההופעה הרוחנית הראשית, שמופיעה על המקום המוכן.

בג.

בג. מורה מזון, ובא במקרה מגשם הראוי לזהירות, כהמאורע של דניאל חנניה מישאל ועזריה, שנתנו על לבם שלא להתגאל בפת בג המלך נבוכדנצר. הגויה הנוזנית היא נעשית מושפעת ע"י המזון לפי תכונתו, וזהו סוד קדושת המאכלים, השמירה משיקוף הנפש בכל הטמא. התכונה של החיים שהיא מקושרת עם הגורל המוסרי, וכל תוכני החיים העצמיים, הזמניים והנצחיים של האדם, מאוגדת היא עם יסוד הגמול, שהאדם וכל היש מקושרים עמו. והבי"ת, בית הקיבול, הכלי המכשיר, יסוד המקום, ההכנה, קודמת כאן להגימ"ל, והיא מתקשרת עמו בשני הערכים, לשפלות ולרוממות, לטומאה ולקדושה, שרישמיהם ניכרים באנשי הקודש הנוהרים מכל טמא כדי להדבק בחמדת הקודש.

בד.

בד. מגזרת בדד, ההתבודדות הפרטית. הפרט בא מיסוד הכלי, בית הקיבול, החומר, הגשם המגביל, שהוא מוכשר לקבל בתוכו את הרושם של האורה החיה היותר עניה ודלה, וההתרכבות הזאת דולה את התוכן המחיה ממקוריו העמוקים. הפרט הבודד הוא כסעיף לגבי הכלליות שהוא העץ החי בכלליותו, ונמשך מזה השם בד על ענף של אילן, ובא ממילא ג"כ על מוט שהוא כעין בד וענף. מכון השקר בציור הוא מיוסד על התחלקותו של הפרט מן הכלל, על אי התאמתו, והעדר התבלעותו בחיי הציור הכללי. ומתוך כך נקרא שקר בשם בד, לא כן בדיו, בדיך מתים יחרישו. הפשתן עולה בד בבד, וסגולתו הפנימית היא הארת כח החיים בהחטיביות הפרטית, ושמירת הפרט באור נשמתו מהתערובות של פרטי הכלל, שהם מחשיכים את אור הקודש מצד מאפל הפרטיות שלהם. וזהו הפך הצמר הבא מן הכבשים, שה שלוקה באחד מאבריו

וכולם מרגישים, וחי במעמק המהות של הצמר הכשר הכללות, וההבלעה של הפרט בתוך הכלל. כל מדה ומדה לעצמה תופסת היא את מקומה בתיקון ושכלול החיים ואורם, אבל ההתערבות של הפרטיות בתוכנה המיוחד עם הכלליות ותוכנה, גורמת טשטוש צורה, עד שלא יצא אל הפועל לא הופעה פרטית, ולא הארה כללית, איסור שעטנז. בהתאחדותה של האידיאה הפרטית עם הכלל ברושם הציצית, התכלת הדומה לים לרקיע ולכסא הכבוד, הבא להביא סידור בחיי הפרט והליכותיו הפרטיות, למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי, נאה להשתרג הצמר עם הפשתן. ובעבודת המקדש המאגדת שמים וארץ, וכל פרטיות עולה ע"י הסלם המוצב ארצה לרוממות הכלליות, מוכשרה היא ההתערבות של צמר ופשתן לבא בתוך הארה כוללת, מאגדת את הכל, ומרבה אור החיים והשלום.

בה.

בה. תואר הוראה של יחס פנימי, למושג הנקבי, חומר המקבל פעולה, נושא מתפעל, ההפך ממושג, נושא, פועל. הבית המוכן לקבל בתוכו צורות והופעות, מקבל הוא את הה"א, את הכח המכשיר, לא את הכח הפועל, אלא את המכין את הנושאים לפעולותיהם. ויש יחס לתואר דיבורי זה עם התאר בהו, הבא על כל דבר שכחות יוצרים כלולים בתוכו, שמוכשרים הם כבר לתנועת פעולתם אבל לכלל פעולה מוגמרה עדיין לא באו.

בו.

בו. מתאר את היחס הפנימי במושג הזכרי, בתוכן פועל מפעלים חיים חזקים וגמורים. מקבל הוא הבית, הכח המכנס את אוצרות היש אל תוכו, את התוכן של הוי"ו, את יסוד החבור, את הערך החובק את הצורות הזמניות בשרשיהם, שהוא מהפכם בתכונה זו מעבר לעתיד, ומעתיד לעבר. בולל הוא את התוכנים השוטפים במשך הזמנים, מאחד הוא את המושגים הפזורים ההולכים להתפרד, מתוה הוא את מושג החיים בתוארו ומבטאו, בכח ההתאגדות אשר בו ובהתחברו אל הבית מכניס הוא בתוכו כח פועל רשמי, העז האישי שבתכונה הגברית, איש דרכו לכבש.

בז.

בז. ביזה, מה ששוללים דרך מלחמה. התגברות כח הזיין הנכנס להמרחב המקבל את הנושאים, בתוך הבית נכנס הזיין, והתוכן המזין הוא המעורר להתמלא מחורבנו של הנזון, ובזה יורד הנזון מכבודו, ונעשה נבזה בערך הנזון העומד במעלה עליונה ממנו, בערך כי לחמנו הוא, ויתחברו בזה המובן שורש בז, ובזוי.

בט.

בט. הבטה, הסתכלות בהירה וחודרת, שמכנסת בתוך הנושא המקבל את הרושם, את כל הפרטים של הקוים והשרטוטים אשר להמושגים. הטי"ת, המורה את הפרטיות מצד תכונת המספר התשעה, סכום האחדים, שממש ואילך אפסה הפרטיות, והכל מתאגד לכלל אחד, העשר, מתאגדת היא בכל המוני פרטיותה עם הבית המכניס ומקבל אל תוכו את כל האוצר המפורט.

ב'.

ב'. מבטא, מבליט, את המהותיות הפנימית של הנושא, המכריז על עצמו את התגלותו העצמית, ומודיע את הגנוז בקרבו, התוכן היותר חבוי, הכלליות המרוכזה שבתוך היו"ד, מספר העשר, והנקודה המתוארה. ועם זה מבארת היא ג"כ את התוכן של בקשה פנימית, בי אדוני, הבעה הבאה מתוך מעמקי הנשמה, מתוך הריכוז היותר פנימי ויותר כללי.

בך.

בך. מבטא את היחש החודר בפנימיותו של נושא חוצי, העומד לנכח הנושא העצמי, המביע את הרעיון, בהיותו מתאר את ההתקבלות של פעולת הכף, את המשקל המצויין בהאות הכ"פי, הבא להשוות את הערכים הזרים בהיותם נוכחים, ששני אלה, הפעולה והמשקל, יתכנו בנושא חצוני, שהוא ג"כ קרוב ונוכחי.

בל.

בל. הוראת שלילה. הנושא כשמקבל לתוכו את התוכן הלמודי, ההגוי באות הלמ"ד, הרי הוא מוכן לתאר את הצד השולל של המושגים. הצד החיובי שלהם בא ומופיע מתוך ההגיון הפנימי, מתוך העצמיות של ההכרה הנשמית המתעלה מכל התלמדות. אמנם הצדדים השלילים שהתלמדות מכניסה בישרה אל הנושאים, הרי היא מדריכה אותם להיות מוארים בההארה החיובית, ע"י ההבחנה הפנימית הבאה מאצילות הנשמה בעצם אורה.

בם.

בם. מורה חדירת הנושא בתוך התוכנים הרבים העומדים בריחוק מקום מהנושא המתאר. הציורים הממוחיים, בתבנית המים, המתוארים באות המי"ם, הם מתפשטים בהיותם כוללים בקרבם את כל התכונות העשויות להיות מתחלקים בכלים שונים, ומרוים את הצמאון של החיים, של נושאים לרבבות אין ספורות. חודרים הם התוארים הממוחיים, הנושאים המי"מים, בתוך פנימיותם של התוכנים מקבלי שפעם, ומתחבר התואר הבי"תי אל התכונה המי"מית בביטוייה והוראתה המכוונת.

בן.

בן. מושג הבינה, ההכרה המחדשת, המולידה דבר מתוך דבר, היא מסמנת את יסוד החיים בכח הדעת. הנקודות המוכרות, מסופגות מזיו חיים, מתארכות הן בהתפשטות חייהן, מכוונות הן להתוכן הנו"ני בהתפשטותו, ונכנסות להתחבר אל הבי"ת, אל התוכן המקבל. הבנין מתיסד בצורתו הרוחנית ע"י הסידור ההגיוני היוצא מתכונת החידוש, והכח הפועל של הדעת בא ומתגלה בצורתו הפועלת. התולדה האיתנה, העובדת והמסדרת, היורשת את ההארות העליונות שהן הן הגורמות את החידוש התולדתי, זהו ג"כ מובן הבן. וכל אלה מתאחדים יחד בתכונה החיית של ההתפשטות הנונית ביחוסה אל הבי"ת. הסידור, החידור והמפעל, כולם באים הם אחרי שכבר הועמה האורה השעשועית האידיאלית, המפוזת ברבבות עולמי עד מלמעלה מכל סדר, תיקון, בנין, שכלול וחידוש, התגלות נקודות החיים בתוך תוכנים גולמיים, מועבים לעומת האורה המקורית. וזיו החיים בהם מתנוצץ הוא בצורה של הפראה והתרבות

נערצה, בצורה תרגומית שמבטאת הנוניות, במקום הדגיות הבהירה המבוטאה במקור השפה, שהקדושה מתחשפת בתוכה, בצורתה המקורית הנערצה, שהיא עומדת ממעל לכל הסדרים, החדושים והבנינים הללו.

בע.

בע. מלשון מבוע, מעין הנובע. העין, תוכן הראיה, ההכרה המתפרטת, החובקת בקרבה פרטי פרטיות בניתוחם ודיוקם, מתכנס הוא אל תוך הנושא המקבל, אל הבית. ומתוך ההמון הגדול של הנקודות המפורטות, יוצאות הן המון רב של השקפות כלליות, מעינות רבים פורצים ונוזלים ע"י התקבצותם של המון הגשם בנטפיהם הרבים, ובין הרים יהלכו, ושבנו והיו למעינות נובעים. מתגלים הנושאים הכמוסים ע"י זה מתוך מחבואיהם. בע, בא בזה ג"כ מגזרת מבעה, לשנא דגילויא, והמון שיח יביע אומר, מתוך האוסף הגדול של מרבית הרעיונות המתקשרים יחד באוצרה הכמוס של הנשמה, ומעין הדיבור הולך ומתגבר. וכל אלה הנם תוצאות העין, ההבטה הבאה בהכרת הפרטים, אחרי שהסתמנו לפרטיהם והתקשרו אל בית קבולם. והנביעה, וההתגלות, וההבעה, מתאחדים יחד ע"י פעולת העין הרואה, הקולטת את הפרטים המפוזרים אל הנשמה פנימה, והיו למחנה גדול, מאורגן ומחוטב, מתמלא בתוכנים של חיים ושל התעוררות מפעלית והשפעת, לשאוף אל המטרה האחדותית המאגדת את הפרטים כולם לאוסף אחד, וכולם נסקרים בסקירה אחת, משמים הביט ד' ראה את כל בני האדם, ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ. היוצר יחד לבם, המבין אל כל מעשיהם.

בץ.

בץ. נכנסים הם ציורי הצדק המבוטאים מצד היושר שמתכוון על ידם ביחש הצדדי שבין כל מצוי ומצוי, היחש השלם והתמים שבין כל נושא ונושא אל זולתו, בכל מערכות החיים וההווה, המסתמנים בציורי הצד"י המבוטא צדיק מצד הרדפת ביטוי הנסמך אל הקו"ף, אל תוך בי"ת הקיבול המקבל את הרשמים, וההצמחה הרעיונית, המשפטית, הכחית והרצונית, הוה. הבצה, מקום המוכשר לגידול, היגאה גומא בלי בצה, מסמל את הבסיס הדוגמתי בהתוכנים הרוחניים, בגליפת המושגים, במהות השכלתם וציור אמתת צדקם, המשפיעים על היסוד המעשי, ערכי הצדק והמשרים. הבוץ, הפשתן, הנקרא ג"כ בד על שם שהוא עולה בד בבד, מורה על שמירת הגבולים, על כח צומח פורה, שעם זה הוא שומר חק וגבול, ואינו מתערב בחלקי חיים ותוכן של נושא אחר, שומר את המצר, ומגין על הצדק. לבוש אנשי הקודש הנגשים אל ד', כתונת בד יחגור ומצנפת בד יצנוף, בגדי פשתן ילבשו. והיה בימי קדם, בימי פריחת חכמת מצרים, לאות הצדק המלכותי, וילבש אותו בגדי שש. רוח החיים מתמלא בשחרור מפעלו ע"י תיכון הגבול המלא צדק, ע"י ההפריה המתבודדת בחוגיה, וההתגלות הקולית, הבצבוץ. וכל רושם צמחני מתבטא בתיאור זה, להורות על מקור העושר היבולי בכל הערכים, הרוחניים והחומריים, המעשיים והמוסריים, כי הכל נובע מהיחש המקשר את תוכן הצדק המתבצבץ מהערך הפנימי כלפי צדדי החוץ, בהכנסו אל כל שדרת החיים והישות, שהן הן כלי קיבוליו ובית משכנותיו.

בק.

בק. הבוק תבוק הארץ, ענין של התרוקנות. כשהתוכן הקופי, ההתחקות העוזבת את ערכי עצמותה ופונה אל מה שהיא רואה מתוכנים חוציים, נפעלת על ידם להקלט בהופעה החיה והפועלת על פיהם, בכל

אופן וערך היא באה היא מרוקנת את המהות העצמית. אם התוכן המחוקה נעלה הוא ומרומם, אז עוזבת היא המהותיות השפלה את שפלותה והיא מתחקה כולה בתוכן העליון, תוכן החיקוי שבקדושה. נקדש את שמך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום, מלבישה אותנו אמרה זו גדולה מלאכית. ואם החיקוי בא בתכונה של שפלות, לעשות כמעשה הרשעים, לחקות חיתו טרף, דמיונו כאריה יכסוף לטרופ, אז מתרוקנת היא המהותיות העליונה, ובתוך הבית הקיבול הריקני תוקעת לה הקופיות השפלה את יתד אהלה, ואז הכל מתבלבל, הכל הולך ונחרב, בוקה ומבוקה ומבולקה.

בר.

בר. כשהריש, ההתחלה המעותקה, המושכת את תוכן חייה מהיסוד הקופי, מהערכים המחוקים, באה לבית קבולה, הרי היא מוציאה את תנובתה להיות למחיה לעמים רבים, להחיות עם רב, והמזון המבריא בכל הערכים הנה הוא בא, ולשבור הרעבון בא הבר לשובע. בהיות החיקוי הולך למשרים, מתנשא למעלה למעלה, וחוקק את חוקיו במורד. בהיותו יודע את ערכו, חוצץ בעד האורות המזהירים יותר מדאי שלא יטשטשוהו, ומתעסק בעבודתו המובילה אל המטרה שממנה לחיים תוצאות. אמנם מחוץ למקום שהרעיון מתנשא, ממעל לכל הגבלותיו, עומד הוא הערך הזה, שהרי מההתחלה של ההעתקה התרגומית אנו מדברים, שהיא אמנם הערכה חיצונית לעומת אותו הלשד הפנימי החי בעצמתה של הנשמה, ויהיה בשביל ביטוי בר מתואר להבנה של חוצה, העומד מחוץ להפרגוד אשר חביון עז קודש הקדשים של הדממה העליון אצורה שמה. התולדה החיה והפועלת, הכובשת והסוללת דרכים, ג"כ באה מתוצאה זו בהיותה נכונה במדותיה, והבן היסודי שמרום שבתו בבנין האצילי הוא מתואר בהביטוי העברי המקורי, יהיה פה לבר תרגומי. והברירות, הזיכוך המחשבי והמעשי, תכון ע"פ ההאפלה הסדורה הזאת, השומרת את העין השכלי מלהיות מתעששת, בהיותה שולחת את מבטיה במקום האור המזהיר, אשר קרני השמש הבהירה יכה אותה ויכוה לפעמים בתמהון ועורון, בערבוב מושגים, והכנסת עבי סכלות הבאים מרוב התחכמות בתוך החוג הרוחני. והיתה בזה התכונה המדודה של התוכן הרישי, המצל בצל קורתו את הזיו העליון המזהיר יותר מדאי, שלא יחדור אל הסדרים המעשיים, לשמירה מעולה לבורם ובירורם של המושגים והנתיבות, והיתה תבואתו לברכה. יגמלני ד' כצדקי כבר ידי ישיב לי, כי שמרתי דרכי ד' ולא רשעתי מאלהי.

בש.

בש. הבושה, וההתמהמהות עד בוש, האיחור, הם זה בזה תלויים. אין דבר שלא יעלה ויגיע למדרגתו העליונה, הכל מתוקן לסעודה, כל הבושת הנמצא בעולם תלוי בהאיחור הזמני, שהיצור והדורות מאחרים את עלייתם ואת ההגעה למדתם העליונה. הבושת אכלה את יגיע אבותינו. ועבודה זרה נקראת אלהים אחרים, מפני שהיא מאחרת את הטובה מלבא לעולם, מאחרת היא ולא מאבדת. השי"ן, תואר השן, המורה את הכליון, אכלה ומדקה, מצד אחד, ואת הובלת החיים, את הכשרת ההזנה, לכוונם ולעודדם, ששם מתאחד היסוד הריבוי, הכמותי ואיכותי, ביו"ד, משך החיים בוי"ו, תכונת המלחמה בזיין. האיגוד הזה מציג את הבושה, כשהחיים ומלחמותיהם אינם נערכים לפי האידיאליות האמיתית, כשתחת להרבות את החיים בכמותם ואיכותם הם ממעטים אותו, תחת להרבות את האורה הם מחשיכים אותה, וההתאחרות העולמית, היסוד המביא להיות הקץ המקווה ונכסף מכל צופה, דוקא מאוחר לעדן ועדנים. ההכרח לאיחורם של התקוות היותר נעלות ורוממות, יחד עם הבושת העומד אחר

כתלם של ברואי עולם, בעת שתקותם עדיין לא באה, הכל אחוז הוא במה שבבית המקבל, בנושאי החיים, נכנסים הם ערכי השי"ן לפי פלוגותיהם, ותביעתם הגדולה היא ארוכה מאד, והדרך רב עד אשר תוציא תקות העולמים את פריה, אשר אז בבא עתה, תחת בשתם משנה ירונו חלקם, בעת אשר יגמלו וישאו את פרים לברכה כל ערכי החיים לפי האידיאליות המכוונה, שהיו"ד הוי"ו והזי"ן יאחדו בבסיסם והיו לשי"ן, שהבי"ת יסוד בריאת העולמים, בית דבראשית, יחובר אליה בצורה מאירה, שהיא מגלה בעולם את יסוד היראה העליונה, שהיא אמתת הבושה במקורה, בתעודתה התמימה, בראשית, ירא בושת. לבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו זו הבושה. והבושה הזאת היא הבגרות העולמית, הכוללת את כל הבריות כולם, בהיותם מכירים את יסוד התפארת, מקור הכבוד וההוד, וכל נקודת חייהם יהיו נערכים על פיו. כי מלך ד' צבאות בהר ציון ובירושלים, ונגד זקניו כבוד.

בת.

בת. תיאור המין הנקבי שבכל נושא, ביחש להערך של המוליד והמחדש אותו, או המוציאו עכ"פ אל הפועל הגמור, כלומר ביחש ההורים האב או האם, או ביחש להנושא המיני הזכרי, שגם הוא מיוחש אל ההורים כלומר הבן. ועם זה היא מלת תואר, המדה, אלפים בת יכיל. התוכן הנקבי, המתואר יותר להתפעל מלפעול, לקבל רשמים מלחדש רשמים, זהו בעצמו התוכן הגורם את המדה את ההגבלה והשיעור. התוכן הפועל היה הולך בפעולתו לולא הכרח המקבל הכופהו לעמוד. הרישומים החיצוניים, שהם ערכי התי"ו, הם עושים בהכנסם לבית קבולם את התכונה של המדה, ושל הכשרת הערך הראוי רק להיות נפעל ולא פועל, מקבל רשמים ולא נותנם. ע"כ יבטא התי"ו בחבורו אל הבי"ת את המלה בת, המכוונת לשני תאריה המשולבים, הנקביות, והמדדיות.

הגימ"ל

גא.

גא. כשתכונת הגמול, משפט הצדק, מתאחדת עם האל"ף, כשהיא מתנהרת מאור ההתחלה הקדומה, כשאור הקודש העליון של המקור הראשי אשר להחכמה הקדומה מופיע בהארת אורה בתוך הגמול העולמי, ומשפט הצדק מבהיק את אורו בבהירותו, הגאווה העליונה מתגלה בעולם, זמרו ד' כי גאות עשה, ד' מלך גאות לבש, אשירה לד' כי גאה גאה. המשקל הרוחני כדמותו וצלמו פועל הוא ג"כ בצורתה החמרית של החמריות היותר מגושמה, ושקל בפלס הרים וגבעות במאזנים, והרוממות הגשמית גם היא תבוטא בתיאור גא. וכשם שבתכונה הרוחנית במקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענותנותו, והגאות העליונה היא הענוה המוחלטת, להתגלות בתור שופט צדק מנהיג עולמים, שהיא ההשפלה הנפלאה לעומת רוממות אור קודש של מעלה, אור אין סוף ב"ה, ככה תכונה ג"כ ההשפלה החמרית המקומית בשם גא. אמנם נוסף בה היו"ד, בצורת כל גיא ינשא, להורות על היסוד האידיאלי, מקור העושר שבהענוה המתבלטת ע"י השפלות החמרית, שהיא היא המביאה את הגדולה העליונה להתגלות בעולם. אני את דכא.

גב.

גב. כשתוכן הגמול המבוטא בתיאור הגימל ובביטוייו, יסוד מדת המשפט המעשית ההולכת בכל סדרי העולמים, בא אל בית קיבולו, הרי הוא מתקטן מצורת האידיאליות הפנימית של מהות המשפט בצורתו העצמית. הוא דומה לשרשו העליון המופשט, אבל מתייחס אליו יחס הגב של האדם לגבי הפנים שלו, וראית את אחורי ופני לא יראו. מדת הגמול העליונה האידיאלית היא, וחנותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם, אבל הגמול המצוייר המוגשם כשהוא נכנס בבית קיבולו החוצץ בעד אורותיו העליונים, הרי תואר גב לו. אמנם מצד היחס הפנימי הנמצא בין הגמול המופשט, צורת המשפט הפנימית, אל הגמול המוגבל המכונס בחבורו אל הבית, מתרומם הוא התוכן הגמולי גם בערכי גבוליו, ויחס הגובה מתייחס אליו במקורו המילולי, ויגבה ד' צבאות במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה. וע"כ יבטא הגב ג"כ את המובן של גבה בתמונה שרשית מקורית.

גג.

גג. הגמול האידיאלי העליון המופשט הגנוז ביסוד החסד העליון אשר בו עולם יבנה, כשהוא נפגש ומתחבר עם הגמול הגלוי, התגלות המשפט המעשי שבעולם ומלואו, הרי הוא מתרומם בהדר לבושו, זמרו ד' זמרו, זמרו למלכנו זמרו. והבית הגדול, כל העולמים כולם בכל הדר כונניותם, הנהו נראה לפנינו במלא הדרו, לביתך נאווה קודש, ותשלום הבנין הכללי נראה לפנינו בהדר שלמותו ממסד עד הטפחות, והגג העליון של הבנין, ששם המעקה דרושה היא לבל יפול הנופל ממנו, שלא יתשטשו האורים המוסריים בסדרי העולם והחיים מפני התעששות העין אשר לא תוכל לראות ולהביט אל האלהים, באופן ההתחברות הנפלאה של שני סוגי הגמולים, שהאחד החיצוני הוא מלביש את הפנימי, והרי הוא לו כגוף לנשמה. ובעת אשר מסר שמואל לשאול את המלוכה, יסוד המשפט שהיה נועד למחות את זכר עמלק, דבר עמו על הגג, הארת פני המשפט החסדי, המתגלה בפנים של אימה שבהמשפט הגלוי, המתנשא ברוממות קדשו.

גד.

גד. ההגדה באה ע"י הגמלם של הציורים, אחרי אשר נסתעפו לסעיפים ונצטיירו בהגלמה ציורית, נתעבו עיבוי כמותי עד שיוכל הדיבור המבטאי להיות תופש אותם. אז בא התוכן של הגימל ומתאחד עם הצד היותר דלול שבהעומק הרוחני, בהדלת, במקום שהפתיחה השכלית באה ע"י מיעוט שפעת אור הרוחני, עד שהחושים הגשמיים, וההגיון הגבולי, יכול לשוט בהם בערכים מובנים. וכפי זה הערך באה ג"כ ההבנה של הוראת גד בתואר מזל, כלומר הסכמת חלקי העולם הכללי, הגשמי והרוחני, במבטם והתאחדם זה עם זה, להיות משפיעים את המסלול של צביון החיים המיוחד אשר לכל נושא, שתיאור ההתגמלות של הנושאים, בואם בגבול המפעל, והערכתם לגבי העולם החיצוני לערכם, והכשרון לשאוב מכל מקור המזדמן להם, לינק מכל מבוע של חיים ושפעת כח הבא בהתנגשות עמם, זה כולו מתמם את ערך המזל, העושה חטיבה קבועה על המהלכים של הפרטים מתוך המהות הכללית, שרק בהנשא הרוח למעלה מהעיבוי הגבולי, ובהתרוממו ממעל להדלות העולמית, הרי הוא מתנשא למעלה מן המזל, אין מזל לישראל. אבל בהיות ההגמלה המתבטאת בהגימל מחוברת לפועל השאיבה והדליה, דלה דלה של ביטוי הדלת, ועם זה עם דלות ההקצבה, ופתיחת התפיסה המוחשית, או ההצטיירות ההבנית המבוטאה ג"כ בתוכן הדלת, כשמתאגדים יחד, נעשה המורד מוכן לערך מזלי, ובא גד.

דד.

דד. הדלת יש לה שתי הוראות, היא עשויה לפתח וגם לנעול, המכוונות נגד שתי ההוראות המתפרשות בביטוי הדלת, מלשון דלות ועניות, מצד הנעילה, הסותמת את האורה, הנועלת את הדרך של הכניסה אל ההשגות העליונות, אל אוצרות החיים הכבירים העליונים והקדושים. ומלשון דליה והעלאה, הגבהה והרמה, המכוונות לעומת סגולת הפתיחה של הדלת, שאז הנהורים שוטפים והולכים, והבית פתוח, וכל הרוצה לבא בטרקלין בא ומציץ, ועיניו רואות ומתמלאות זיו ונהרה. והסגולה הממוצעת בין הנעילה והפתיחה היא העומדת ומתוכת בין הדלות והדליות, בין השפלות והרוממות, ומכשירה ע"י יניקה ממודדה, שפע הראוי לכחות החיים הזעירים של הילד בהיותו בראשית ימי גדולו, בימי היניקה, שהיא סגולת הדד, הבאה בביטוי ע"י פגישת שני הדלתין בהתאמתם יחד, דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד, כי אתה גחי מבטן מבטיחי על שדי אמי. ובהתמלאם חלב שדים, מלאי ברכת ד', עומדים הם להרוות חיי עולם, ברכי נפשי את ד' ואל תשכחי כל גמוליו, שעשה לה דדים במקום בינה, הכוללת בראשית יניקתה משדי תבונות את החזון הרחוק של החיים הנאדרים בראשית ימי הילדות. ובדור המדבר, אשר כענבים במדבר מצאתי ישראל, כבכורה בטרם קץ, אלדד ומידד מתנבאים במחנה, וחזיונם לעתים רחוקות, לעת התגמול האחרון, על עסקי גוג ומגוג היו מתנבאים. והמלה עומדת בתמותה פנים ואחור. שני שדיך כשני עפרים תאמי צביה.

מאמר על תבנית אות אל"ף מכת"ק

א) אלף. צורת האות הראשונה בסדר האותיות. בניתוחה היא כוללת בקרבה שתי יו"דין, האחת למעלה ואחת מלמטה, וביניהם קו אלכסוני ההולך מלמעלה למטה, מן השמאל לימין. נכבדה היא מאד דייקנות הכתיבה, לשמור את התורה מכל חשש חילוף כונה באורך הזמן, ולהגן גם כן על כל הדברים הרמוזים מצד החכמה העליונה בכל קוץ וקוץ של האותיות שלא יחסרו מהם מאומה ע"י מה שיהיו האותיות שלמים בתמותם, כי החכמה העליונה אין קץ לעשרה והיא צריכה לכלים מרובים להכניס בהם את כל מכמניה, וכאשר אין האותיות השלמות מספיקות לאצור בהם את כל שפעת החיים המתגלה תמיד מתוכה לנשמת האדם העולה למעלה בתעופת רעיונותיה, תמצא לכלים מוכשרים את חלקי האותיות, את קוציהן ותגיהן, שיהיו שמורים בכתב קודש של תורת אלהים, שהיא מקור החכמה, והמעוררת את נשמת האדם לתחייתה. הנקודה העליונה שהיא כעין אות יו"ד צריכה שיהיה לה עוקץ קטן עליה, ויהיה פניה עם העוקץ נוטה כלפי מעלה, וירך היו"ד היורדת לגוף הקו העב שבאמצע צריכה שתהיה מחוברת בו בלא הפסק ביניהם, ותגע בו באמצע ארכו של הקו. ויהיה סוף הקו האמצעי עקום למעלה מאחוריו במקצת. והנקודה שלמטה שהיא ג"כ כעין תבנית אות יו"ד תהיה רחוקה מן הראש של הקו האמצעי כשיעור עובי קולמוס ומחצה. ותהיה לה להנקודה התחתונה עוקץ קטן למטה לצד הימין, והנקודה העליונה צריך שיהיה לה עוקץ כזה מצד השמאל, ויהיה העוקץ של צד הימין של התחתונה מכוון כנגד העוקץ של צד השמאל של הנקודה העליונה. [ב"י או"ח סי' ל"ו בשם ברוך שאמר]. הרמז הגלוי שבעוקץ של צד העליון של היו"ד העליונה של האלף אמור כמדרש אותיות דרבי עקיבא, מפני מה יו"ד שעל האלף זקוף למעלה, מפני שצופה להקב"ה ומעידו שהוא אחד, כלומר שאין בשום אות ומחשבה לצייר את הענין של אחדות העליונה, אלא שכל הרוממות והאחדות המצוייר בתכלית הגובה הוא רומז על הגודל העליון הבלתי מצוייר, ומתוך שהגודל המצוייר שואף אל הגודל העליון הבלתי מצוייר הוא מתרומם תמיד גם הוא להזדכך למעלה מכל ציור. ותג קטן צריך שיהיה על היו"ד, והוא רומז לסוד, כלומר שמה שהוא למעלה מכל ציור עומד הוא תמיד להתגלות לפי ההכשר של גדולי הדורות ודורותיהם, וההכנה הראשונה מוכנת היא תמיד להנשא למעלה מכל גובה האותיות, אבל הכל יבא דוקא ע"י החיבור עם האור המתגלה ע"י האותיות בשינונם

ובברכה העליונה המשתלחת על ידן בנשמה החושבת, הצמאה להשכיל השכלות צחות עליונות מאד. וסוף גגה, דהיינו ראש הגג העליון של צד השמאל, צריך שיהיה עקום, נוטה מעט לתבנית אות עי"ן. וזה נלמד מדאמרינן בגמרא [שבת ק"ג ב'] שלא יעשה אלפין עיינין ועיינין אלפין משום שאין זו כתיבה תמה, ואנן וכתבתם בעינן שתהיה כתיבה תמה, וכיון שהוזהרנו שלא יעשה אל"פין עיינין מכלל שיש איזה דמיון לאות האלף עם אות העי"ן, וזה אי אפשר כ"א ע"י העקמימות של הקו בצדו העליון, שאם יעוקם הרבה יהיה כמו ראש שמאל של אות עי"ן [ב"י בשם הרא"ם]. ונראין הדברים שדעה זו סוברת; שהעקמימות צריכה להיות בצד העליון של הקו באופן שקערורית העוקם יהיה מצד המעלה ששם נמצאת היא היו"ד העליונה של האל"ף שעל ידי עקמימות מרובה תהיה צורת האלף מתקרבת לצורת העי"ן. וזו היא כנראה שלא כהדעה האמורה למעלה שהעוקם יהיה לצד אחוריו מלמעלה, שפשטן של דברים נראים שהגבנונית של העקמימות תהיה כלפי מעלה ואז ג"כ תהיה נוטה קצת לצורת עי"ן הפוכה עם הצירוף של היו"ד התחתונה, אלא שלדעה זו תהיה קרבותה של האל"ף לצורת העי"ן באה ע"י היפוך מלמעלה למטה, ולדעה האמורה [בשם הרא"ם] תהיה קרבתה לאות העי"ן מצד ההיפוך מימין לשמאל. וגם לנקודה התחתונה יהיה עוקץ קטן למטה מצד ימין, מפני שתמונתה היא כמו יו"ד שתלוי בתג שלה בגוף האל"ף, כלומר בקו היסודי. ושלמות אות היו"ד באה ע"י העוקץ השמאלי, שבמעמד ההפוך הוא לצד ימין. והיו"ד התחתונה ג"כ צריכה להיות תלויה ודבוקה בתג שלה בגוף האל"ף בקו האמצעי האלכסוני, וכן נמצא בספרים ישנים, וכן הוא לפי הסוד [ב"י]. שההשכלות כולן שהם למעלה ממה שיכול האדם להשיג ע"י כל התאמצות קנין השכל שבתכונתו וההשכלות שיש בכחו להשיגן ע"י רוב השתדלותו רמוזים הם בשני היו"דין. העליונה והתחתונה, והכנה אמצעית ישנה בודאי המקשרת את ההשכלה הכללית העליונה הנשגבה מהכשר קנינו של אדם להשכלה התחתונה המוכשרת לו, ואת ההשכלה התחתונה בההשכלה העליונה, והכנה זו ארוכה היא ועוברת את כל ההויה, מרום שמאלה עד תחתית ימינה, כלומר מצד מיעוט הכח שבהתגלות העליונה, הדומה ליד השמאל הכהה, עד תחתית הצד היותר בהיר שבהשגות היותר קטנות וקרובות. והעוקצים של שני היו"דין גם הם יהיו מכוונים זה לעומת זה ע"פ הסוד [שם]. כלומר שיחש נערך יש להחכמה התחתונה שבכח האדם והכשרתו אל החכמה העליונה שהיא למעלה ממנו, עד שפורחות השגות נעלמות מזו לזו, וכפי התגדלותו של האדם בטהרת הציור במה שהוא בהכשרו יתנוצץ עליו ג"כ זיו עליון ממה שהוא למעלה מהכשרו, והזיו הזה יאיר לו ג"כ דרכים רבים נעלמים בתוך החכמה המוכשרת לו ג"כ, מפני שמה שהוא למעלה ממנו ומה שהוא מותאם לו יש להם ערך זה לזה ומכוונות זו לזו.